

ŠENTJURSKA
NOVICE



NOVICE

649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

šentjurski lokalni časopis

letnik VI, št. 12

21. december 1999

cena 250 SIT

poštšina plačana pri pošti Šentjur



Prihaja v hladne zimske dni,
da vam ogreje dušo in kosti!

zanzičan

Dobrodošli!

Termix Termix Termix

**Razvoz
kurilnega olja**

OMV ISTRABENZ

Bencinski servis Šentjur
Tel.: 063/743-801, 743-802



Petra Voga Kumer s.p.
Drofenikova 16,
3230 Šentjur
Tel.: 063/740-152
GSM: 041/733-268

Nudimo vam

- okulistične preglede vida •
- velika izbira modnih korekcijskih okvirjev priznanih znamk •
- vrhunska kvaliteta korekcijskih stekel (Zeiss, Essilor, Tokai, Sola...) •
- velika izbira sončnih očal •
- velika izbira tekočin za kontaktne leče (AOSept, Miraflex, Solo Care, Bausch&Lomb, Opti Free, Soft wear saline...) •
- nudimo tudi pribor za shranjevanje in čiščenje očal •

Za vas poslujemo vsak delovni dan
od 9⁰⁰ do 17⁰⁰, ob sobotah pa od 9⁰⁰ do 12⁰⁰.

**Zahvaljujemo
se vam za vaše
zaupanje, zato
se priporočamo
tudi v naslednjem
tisočletju.**



5.



BOŽIČNO - NOVOLETNI KONCERT



ŠENTJUR - ŠPORTNA DVORANA HRUŠEVEC
NEDELJA, 26. DECEMBRA OB 17.⁰⁰ uri

NASTOPAJOČI

ANSAMBEL FRAJKINCLARJI



OKROGLI MUZIKANTJE

SLAPOVI

ŠTAJER EXPRES

ANSAMBEL FRANCA ZEMETA

SENDI IN SIDONIA

ALBERTO GREGORIČ

plesna skupina MAKE UP 2

DADA



Koncert bo vodil in povezoval

BORIS KOPITAR



GENERALNI POKROVITELJ:



ELEKTROINSTALACIJE IN TRGOVINA ANTON SELIČ, S.P.

PREDPRODAJA VSTOPNIC V BLAGOVNICI TP RESEVNA ŠENTJUR

IN HOTELU ŽONTA ŠENTJUR





— 2000 —

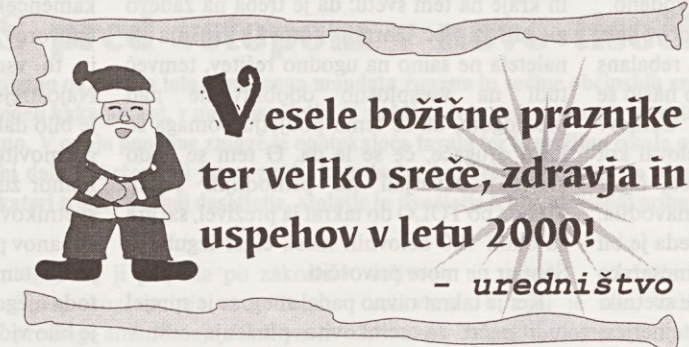
Skrivnostne prerokbe, ki so se usidrale tudi v moji zavesti - iz otroštva se spominjam tiste srhljive pripovedke, skorajda grožnje, strica Cirila: enkrat tisoč, nič več tisoč...- mi ob številki, sestavljeni iz dvojke in treh ničel, povzročajo rahlo neugodje. Ne, niti neugodje ne, bolj nekakšno začudenje. O vraži o koncu sveta v roku naslednjih nekaj dni, ni da bi sploh govoril. Sicer pa tudi sama številka ni ravno najbolj verodostojna. Menda je vprašljiva že sama letnica Kristusovega rojstva. Potem je še tu domneva zgodovinarjev, da je Karel Veliki iz prav tako preroških (in političnih) razlogov utajil nekaj let, morda celo desetletij. Torej ljudje božji, če vas skrbi usodnost leta 2000, vas črviči povsem po nepotrebnem. Namreč sploh ni jasno, če je ta magična številka v resnici tik pred nami.

Gotovo pa so povsem drugačnega mnenja vseh vrst trgovci, dandanes še mnogo bolj kot kdaj koli. Vse se prodaja, zlasti še prazniki. Smo pač potrošniška družba in družba izobilja. Kupujem, torej sem, bi brez velikega greha parafrazirali velikega misleca iz preteklosti. In trgovci znajo pritisniti na prave tipke naših slabosti: tretje tisočletje se kajpada spodobi pričakati v novi obleki, z novim nakitom, na Elizejskih poljanah ali na Trafalgar Squaru, na ekvatorju, na Antarktiki... No, za silo bi še šlo tudi v domačem hotelu ob primerno dragem silvestrskem menuju, doma pred televizorjem pa za živo glavo ne. Tam se pa res nič ne zapravi.

Ampak kljub temu, bo prav pred televizorjem odkljukala drugo tisočletje velika, velika večina Šentjurčanov. Ni denarja, še prej bo veljalo, da ni volje, ni energije za živ stik s sosedi, znanci in prijatelji. Tako neobvezujoče in komot je sedeti v

Televizorja pa niso ugasnili. Ko smo šli naprej, smo po pravilu šli sami. Dober namen se nam je povsem sfižil. Potem takega silvestrovanja v ulici več nismo imeli.

In zdaj se tudi meni dogaja, ob čemer sem se nekoč zgražal, da



mehkem naslonjaču, pasivno in kajpada kritično obravnavati dogajanje na malem ekranu: naj se grejo solit tevejevci, še zabavati nas ne znajo! Resnica je kajpada drugačna, največkrat se mi sami nismo sposobni zabavati. S tistimi na ekranu osvajamo lepote s Tahitija, lovimo lopove po Manhatnu, z Messnerjem plezamo na Mont Everest..., a se na koncu vedno znajdemo v naslonjaču, s prepolnim želodcem in grenkim občutkom, da nam življenje uhaja skozi prste. Tako se praviloma konča naše pestro virtualno življenje, kakopak tudi za silvestrovo 2000.

Bilo je pred leti, po polnoči smo šli po ulici čestitat, pravzaprav iskat dogodke. Vsi so se razveselili nepoklicanih gostov, kot po pravilu so nam postregli z vinom, potico, pili in jedli smo kajpada na silo, iz vljudnosti in »družabnosti«.

razmišljam o vstopu v tretje tisočletje sede v naslonjaču, morda z Mišo Molk..., z zmrdovanjem in zgražanjem, morda celo s pomilovanjem, ker nič ne naredim, da bi bilo drugače. Kako šokantno morbidno. Pač, pozabljam, da me v prvem letu tretjega tisočletja čaka vstop v sedmo življenjsko desetletje in sem v resnici lahko vesel, da sem preživel svoj vek pestro in zdravo. Koliko vrstnikov je že pod rušo! Še vedno pa se mi zdi, da sem šele včeraj zapusti šolske klopi, pridušenih idej, da bi nekaj storil, nekaj takega, kar se opazi in ostane, pa še vedno ne. Pa čeprav dobro vem... Neumno je razpredati, kaj bi bilo, če bi bilo, kajti neizpodbitno dejstvo je, da nas po naravnih zakonitostih vse

skupaj čas prehiteva, in vsak od nas ima svoj statistični izračun do večnosti. Moj kaže 600 tednov. In kdo bi vedel, kaj se v tem času vse lahko zgodi. Še pred dobrimi dvajsetimi leti bi z začudenjem zrl v čudaka, ki bi mi dopovedoval, da bodo v središču Šentjurja 4 bančne poslovalnice, 6 samopostrežnih trgovin, da o splošni kompjuterizaciji ali avtomobilih in pomanjkanju parkirnih prostorov sploh ne govorim. Zato tudi za teh svojih piškavih 600 tednov tretjega tisočletja ne bom tvegval velikih napovedi. Da, na globalni ravni verjamem v biološko - gensko revolucijo, toda takoj za vogalom bodo zagotovo še vztrajale vse tisočletja stare preproste oblike človekovega življenja, v sožitju z živalmi, naravo, revščino, rojstvom, smrtjo... Kot danes. In po vsem svetu bodo še vedno milijoni umirali zaradi lakote ali povsem banalnih bolezni, glist na primer, tam nekje na Novi Gvineji pa bo še vedno dobro rejen sovražnik končal v zmagovalčevem kotlu. Kot danes. To je to, leto 2000!

Kot eden redkih, ki vas poleg vaših dušnih pastirjev vse leto malo bolj vztrajno posiljujem s svojimi nauki, si bom dovolil še en zaključek za leto 2000: v ničemer ne bo drugačno od prejšnjih dvatisočih. Morda boste le za kanček drugačni vi sami - če boste že ravno hoteli.

Pa srečno naprej!

Franc Kovač

naslednja številka:
[torek] **25. januar 2000**

Šentjurske novice izdaja d.o.o. Šentjurske novice, Šentjur, Dušana Kvedra 11. Glavni in odgovorni urednik: Franc Kovač. Lektor: Eva Kovač. Postavitev in oblikovanje: Samo Gazvoda. Tisk: Grafika Gracer, Celje. 8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva: D. Kvedra 11, Šentjur. Telefon: 063 741-500, 041 759-816. Žiro račun: Šentjurske novice 50770-601-24123.

Trenutek

*Drobec časa
bo v svoj labirint
vpisal novo stoletje.
Upanja vsa
svetlih in srečnih dni
odpira novo tisočletje.
Da bi nam vsem,
tudi njim, ki še bodo prišli
v to toplo osončje,
polja prijazno rodila!
To naj bi nam
zvezda 2000 nosila.*

I.U.

Prijazno v novo tisočletje

*Razsvetljeno od ognjemetov bo nebo -
a tam nekje rojeva temna misel zlo.
Vse naokrog bo živo in veselo -
a tam nekje samotno bo srce trpelo.
Mize obložene od pijače in dobrot -
a tam nekje premnogo lačnih je sirot.
Prijatelj bo prijatelja objel -
a tam nekje bo zadonel usodni strel.
Čemu tako?
Odgovora v tej pesmi ni
in želja lepa sveta ne spremeni.*

M. Rezec



Z občinske seje

Dodatni poltretji milijon za cerkev, ki pridiga skromnost

Tokratna občinska seja je bila pravi zgled uigranosti, discipline, točnosti in hitrosti. Že začetek je nakazal, da bo tokrat vse šlo kot po maslu – župan je namreč sejo pričel celo v okviru standardne akademske četrti. Impresivno. Manjkali so samo trije svetniki – Peter Jeršič, neopravičene ure ne bo dobil, ker ima za odsotnost zelo tehten razlog: postal je stari ata. Čestitamo. G. Artnak je prišel po samo nekajminutni zamudi, g. Erjavec pa se je že vnaprej opravičil za odsotnost, prišel pa je pri predzadnji točki dnevnega reda.

Začelo se je lepo po protokolu – z branjem poročila s prejšnje seje. Pri tem je debitirala Mateja Močnik, ki je čtivo zdrdrala ultra hitro in prav tako nezainteresirano vodeno.

Župan je deloval izjemno zadovoljen. Morda zato, ker je bil na sporedu rebalans proračuna, v katerem se je čudežno našlo še 2.5 milijona SIT za »obubožano« Cerkev? Kdo ve. G. Čokl je, kot vedno, deloval kot tiha siva in impozantna eminenca, čigar somišljeniki imajo vsak svoja navodila. Kakor koli, tretja točka dnevnega reda je bil rebalans proračuna in boj, kaj boj, mesarsko klanje se je pričelo takoj. Zopet so se svetniki dajali okoli denarja za odvoz kontejnerjev, svetnika Oset in Osetova pa sta dosegla pridobitev 300.000 SIT za pripravo projektne dokumentacije zgraditve pločnika pri Ahacu. Pri tem je še nekaj povedal g. Gorečan, vendar ga nisem najbolj dobro razumel, domnevam pa, da je temu predlogu dvignil palec. In ravno ko sem že mislil, da se je okoli denarja armagedon šele dobro pričel, je bilo že vsega konec. Rebalans je bil sprejet brez večjih pretresov, kar je predstavljalo svojevrstno presenečenje. Nobenega kreganja, tarnanja, debat, prošenj, zahtev in ultimativ. Predvsem me je presenetil izostanek običajne gorečnosti LDS-a, ki je rebalans tokrat sprejela brez kakršnih koli ugovorov. Videti je, da se je trgovina za denar zgodila že veliko prej.

Nadomestilo za uporabo stavbnega zemljišča bo v letu 2000 dražje za 6.5%, menda zato, ker zaostajamo za drugimi občinami. Tako bo s 1.1.2000 potrebno odšteti 0,133 SIT/ m² za stavbna zemljišča kategorij A, C in D ter 0,111 SIT/ m² za stavbna zemljišča kategorije B.

Odlog plačila nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča pa je s prošnjo dosegel TOLO, ki se trenutno nahaja v precej nezavidljivi situaciji, saj ga pestijo mnoge težave. Dela je komaj za polovico delavcev, problemi z bolniškimi, porodniškimi dopusti (ob tem je v zrak odneslo ga. Osetovo in mimogrede vse prisotne, še posebej pa župana, je označila za spolne diskriminatorje in tako kot vsaka žareča feministka napredla sago o ženski vlogi, patriarhatu, tlaki ženske, itd. ter seveda obvezno končala z mislijo, da bi moški delovali čisto drugače, če bi oni morali rojevati. Ko je svoj sunkoviti govor končala, je sejno dvorano napolnila tišina pravkar doživetega šoka, iz katerega se je

najprej pobral župan in se jel opravičevati, da ni tako mislil, pri tem uporabil univerzalno in vse splošno primerno opravičilo za vse čase in kraje na tem svetu: da je treba na zadevo gledati z več zornih kotov). Prošnja je naletela ne samo na ugodno rešitev, temveč tudi na vsesplošno odobravanje nad predlogom, da se temu podjetju pomaga še kako drugače, če se le da. O tem se bodo svetniki ukvarjali na prihodnjih sejah. Menda bo TOLO do takrat ja preživel, saj gre za okoli 100 delovnih mest, čigar izgube si Šentjur ne more privoščiti.

Ker je takrat ravno padal sneg, se je sprejel tudi načrt za učinkovito pluzenje cest v letošnji zimi. Šentjur je v te namene pridobil novi novcati stroj za pluzenje, ki bo nared za delo takoj, ko ga bo župnik blagoslovil. Pred tem pa so nam pomagali Celjani, vendar so v svojih dobrih namerah poskrbeli tudi za malo večje zmede. Kot je bila recimo tista, pri kateri so se dober kilometer pred mejo občine, ker je bilo konec asfalta, obrnili in odšli domov, tako da je moral svetnik Zdolšek iz Ponikve kar šest ur šaflati po makadamu, da je prišel pravočasno na sejo.

Prišlo je tudi do nekaj zamenjav zemljišč. Tako je občina Šentjur v zameno za 685 m² ceste odstopila 285 m² velik travnik Jožetu in Zdenki Zdolšek, ki morata kriti samo stroške zemljiško knjižnega prenosa, podoben dogovor pa je naredila KS Planina, ki se bo v dobro Franca in Hermina Gračnar odpovedala pašniku velikosti 261 m², v zameno pa bo od njiju dobila parcelo s 623 m² ceste. KS Blagovna je po ceni 900 SIT/m² Jožetu in Jožici Oprčkal prodala 29 m² travnika.

Tako bi seja skoraj minila brez večjih pretresov in v prijateljskem razpoloženju. Toda šele na koncu, ko so bile na vrsti zgolj protokolarne točke dnevnega reda, se je razživila običajna verbalna vojna. Najprej je Artnak javno okrcal župana, češ da so odgovori na pobude in vprašanja svetnikov neresni in neustrezni. Zahteval je več spoštovanja do svetnikov in sicer tako, da se na njihova vprašanja resno odgovarja. Resnici na ljubo je to čisto res. Večkrat sem bral odgovore na vprašanja svetnikov in nemalokrat so pokazala veliko dozo humorja in cinizma, toda laik kot sem, sem predvideval, da tako že mora biti. Da tako pač zahteva pravni protokol. Zato sem pripombo Artnaka z veseljem sprejel tudi kot

svojo pripombo in hkrati olajšanje v stilu, da nisem čuden jaz, ampak odgovori. In pri tem nisem bil edini. Kot da bi bil Artnak zgolj kamenček, ki sproži plaz, kajti plaz ugovorov, pripomb in pritožb se je zares vsul in to vse naravnost na županovo glavo. Najostrejši je bil Pungartnik, čigar hudovanje je bilo daleč najostrejšje. Pri tem je glasno in gromovito omenjal izkrivljen smisel za humor županu podrejenih, delanje norca iz svetnikov, za v bodoče pa je zahteval županov podpis na vsakem odgovoru. Župan je ob tem skušal ostati standardno miren, toda njegovo nelagodje je bilo tako veliko, da je bilo vidno celo iz veselja.

Artnak je še povprašal zakaj še ni čistopisa proračuna, kako napreduje realizacija strežnika za internet (to bi gotovo rado vedelo še nekaj tisoč prebivalcev občine) ter kakšno je stanje CATV (je takšno kot vedno – upravljalet g. Jerovšek še vedno ne dviguje pošte, ki mu jo pošilja občina).

Zupanc je poudaril, da je nujno potrebno kupiti dva računalnika za ambulantno na Ponikvi, saj jo bodo drugače zaprli. Nova računalnika naj bi stala 834.000 tolarjev, kar je za dva osebna računalnika ogromno in preveč, tudi če bi kupili najboljše, ki je trenutno na trgu in bi z njima hoteli ustvarjati kakšne zahtevne in podrobne animacije. Ker pa vsi verjamemo v brezmejno poštenost tistih, ki upravljajo z denarjem davkoplačevalcev, lahko tako visok strošek utemeljimo le z nakupom programske opreme, ki zna biti precej draga stvar. Sicer pa, če se najde dodatni pol tretji milijon za duševno zdravje občanov, se ga bo menda ja našlo tudi nekaj še za fizično zdravje.

Doktor medicine g. Svetina bo z novim letom odšel v pokoj, zato se išče nov zdravnik. Kandidata sta trenutno dva, eden od njih pa je Zagrebčan. Osetova je na to pripomnila, da bi bilo bolje, da službo dobi Slovenec, ne Hrvat, in pri tem poudarila, da ni nacionalistka. Ne, sploh ne. Ni važno, če se izkaže, da je Zagrebčan bolj usposobljen, važno je, da službo dobi Slovenec, pri tem pa sploh nismo nacionalisti, kje pa. Kako lahko kdo na to sploh pomisli? Po novem merilo ni več usposobljenost, ampak nacionalnost kandidatov. Ni važno, če bo kdaj postavil napačno diagnozo in zdravljenje, glavno je, da je Slovenec. Nacionalisti? Niti ne vemo, kaj to pomeni. A je to kaj za pojest?



Erjavec ni bil zadovoljen z analizo potreb po stanovanjih in spiskom praznih stanovanj. Označil jo je za površno in slabo ter zahteval novo.

V zadnje pol leta se je ogromno povečal promet iz Dramelj skozi center Šentjurja, kar kliče po dolgoročni rešitvi, oz. še eni obvoznici. Tema za naslednje seje.

Zdaj že stara novica – Mercator bi rad zgradil nakupovalni center v Šentjurju. Jasno, obrtna zbornica je takoj skočila v zrak

in pričela z javnim lobiranjem proti temu vdoru. Normalno, kajti nihče se noče odpovedati svojemu kosu pogače. Nekateri svetniki pa so bili za konkurenčnost in močnejšo povezavo med trgovci v Šentjurju in uskladištev (nižjih) cen, ki bi jih Mercator nedvomno prinesel v Šentjur. Obrtna zbornica je na to v odgovor dala za primer mesto Celje, ki je razgrajljeno od strani tujih nakupovalnih centrov, kar je menda slabo. Vse lepo in prav, le da so v zbornici pozabili,

da Mercator ni tuje podjetje, ampak pristno slovensko. Pa bog ne daj, da bi bili ksenofobi.

mf

LDS pred vstopom v novo tisočletje

Na pragu tisočletja se počasi poslavljamo od prvega leta ponovnega mandata župana in večine občinskih svetnikov. Pomembno obdobje, čas, ko se moramo ozreti tudi nazaj, da bi vedeli kako naprej, v novo tisočletje. V zadnjem letu se je ponovno vzpostavila stara nova občinska oblast, ki je to že celo desetletje. Kako dolgočasno. V opoju ponovne zmage je opotekajoče tavalala ter brezciljno iskala oprijemališča zdaj na eni zdaj na drugi strani političnega prostora, ne da bi dala kakršenkoli jasen znak, kam hoče, kaj želi, zraven pa se obnašala oholo in arogantno. Čas pa je neusmiljeno tekkel, pripeljal leto, nekateri trdijo, da tudi desetletje, stoletje in tisočletje h koncu. Sedaj prihaja čas resnice, ki bo s sabo nedvomno prinesel tudi glavobole.

Nekoč sem v Boštanju pri Sevnici videl veliko nedefinirano betonsko gmoto, ki je bila še najbolj podobna začetku nekega mostu, ki je na drugo stran, proti Sevnici, molel v prazno kot skakalnica. Domačine sem vprašal, kaj je to, pa so mi povedali, da je to spomenik, ki si ga je postavil nek politik pred drugo svetovno vojno. Tudi takrat so bile večstrankarske volitve. Nekdo, ki je na njih kandidiral za župana, je že v času volilne kampanje, da bi se prikupil volivcem, začel graditi dolg most od Boštanca preko polj, ceste, železnice in reke Save, do centra Sevnice. Ker temu kandidatu ljudstvo ni namenilo županskega stolčka, je delo ostalo na začetku, kot sem ga imel priliko videti tudi po petdesetih letih.

Gornji primer me je nehoti spomnil na nadvoz preko železnice v Šentjurju, za katerega upam, da ne bo doživel enake usode kot tisti v Sevnici. Kajti tudi njega smo pričeli z vso ihto in z lastnimi občinskimi sredstvi graditi v času volilne kampanje za župana, sedaj pa že leto dni stoji točno tak, kot je bil na dan volitev. Za nameček tudi predlog državnega proračuna za prihodnje leto temu, pa tudi mnogim drugim objektom v naši občini ne namenja sredstev. Izpadla sta tudi oba pločnika Nova vas in Vrbno, ter številni drugi objekti. Občina Šentjur bo praktično dobila le minimum

tega, kar ji pripada po zakonu. Sedaj skozi zadnja vrata župan predlaga amandmaje v državnem zboru in prosi za pomoč občinske stranke, da naj preko svojih central pomagajo zagotoviti podporo. Že lepo, vendar bi na to moral misliti veliko prej, na primer na začetku letošnjega leta. Žal mu sedaj nihče ne bo mogel kaj prida pomagati.

Če pogledam samo svoj položaj in položaj stranke, moram javnosti zelo odkrito in naravnost povedati, da so se me kolegi v Ljubljani po malem že naveličali pri lobiranju za projekte v občini Šentjur. Dobili smo podporo za šentjursko obvoznico, izgradnjo osnovnih šol v Hruševcu, Dobju, na Prevorju, telovadnico v Hruševcu in na Blagovni, za cesto od Prevorja do Lesičnega, Črnlince do Gorice pri Slivnici, izgradnjo telefonije, za sredstva iz demografije namenjena vodovodom in za dom upokojencev, ki ga je Gorečan dobesedno dvignil iz blata, in velikega primankljaja sredstev, ki jih je Vegrad zmetal v brezno.

Sedaj se je naša zgodba, v kateri smo dolgo časa igrali trojanskega konja, iztekla. Vzroke za nesimpatije kolegov v Ljubljani do Šentjurja lahko strnem v dve točki. Prva je odnos župana do skupnih uspehov, ki ga kaže s povzdigovanjem svojih zaslug, kar je nazorno pokazal z zloženko, ki jo je namenil

volivcem pred zadnjimi volitvami. V njej je vse, tudi državne objekte, označil kot svojo pridobitev in zaslugo. Čeprav so bili le ti zgrajeni s spletom mnogih okoliščin, v katerih je sedanj župan igral še najmanj pomembno vlogo.

Drugo pa je, da župan LDS-a v občini Šentjur že drugi mandat ni hotel sprejeti v koalicijsko, s katero bi ljudem v tej stranki dal priložnost in odgovornost za vodenje občine, ter nenazadnje tudi priznanje za dosedanje zasluge. V obdobju konstituiranja občinske oblasti, ki je trajalo še precej časa v letošnjem letu, smo želeli županu dopovedati prav to. Da bo imel on osebno in občina Šentjur veliko koristi, če bomo delali skupaj. Za to je bilo potrebno LDS-u omogočiti samo eno podžupansko mesto. Za to so se trudili celo nekateri ugledni Šentjurčani, toda zaman. Žal pa sedaj tudi mi županu in občini ne moremo pomagati, kot bi bilo to potrebno.

Tako smo se bili prisiljeni ponovno vzpostaviti kot opozicijska stranka. Glede na svoj položaj smo zabeležili nekaj uspešnih projektov. Stranka je v letošnjem letu dobila novo, pomlajeno vodstvo. Pomembno smo vplivali na razdelitev občinskega proračuna. Naša vloga pri odprtju nekaterih pomembnih državnih objektov, ki so že bili omenjeni, ni bila zanemarljiva. Uspeli smo,

najprej v občini, nato pa na nivoju države, lansirati razpravo o vračanju nepovratnih vlaganj v razvoj telefonije. Epilog tega se že pričinja, kajti v državni zbor je vložen predlog zakona o vračanju vlaganj lokalnih skupnosti in posameznih investorjev v javno telekomunikacijsko omrežje. Žal kljub mojim pobudam predlog ni vložil poslanec Jurij Malovrh, kar je zopet svojevrsten paradoks in kazalec kako se zavzema za svojo občino, saj smo glede tega v Sloveniji ena najbolj prizadetih občin. Predlog je vložil poslanec, ki problematiko ne pozna dobro, čeprav je moj strankarski kolega, zato ga bo potrebno temeljito dopolniti, pri čemer bom aktivno sodeloval.

Za našo občino je vse to samo še znak več, da nam ob prehodu v novo tisočletje bogovi še niso naklonjeni. Bo bolje v novem tisočletju?

Jože ARTNAK

Srečno
2000



Ob dnevu samostojnosti in 10 letnici šentjurskega Demosa

Široko družbeno gibanje, bolj znano pod kratico DEMOS (Demokratska opozicija Slovenije), ki je v začetku devetdesetih let pripeljalo do slovenske državnosti, se je ob koncu osemdesetih pričelo prebujati tudi na Šentjurskem. Nisem sicer uspel ugotoviti točnega datuma, mislim pa, da je bilo proti koncu decembra 1989, ko smo v sejni sobi bivših DPO na sedanjem Mestnem trgu 5 zasnovali šentjurski Demos. Sestanek je bil skorajda bolj konspirativen kot kaj drugega. Iz Celja sta prišla kasnejši celjski župan Rojec in sedaj že pokojni Drevenšek, ki sta bila odkrito razočarana nad klavno šentjursko zasedbo. Čeprav sta na slovenski ravni takrat poleg Kmečke zveze delovali še Slovenska demokratska zveza in Socialdemokratska zveza, je bil Šentjur takorekoč še v globoki politični temi in brez strank. Ivan Pevec iz Slatine, kot predstavnik pred mesecem ustanovljene šentjurske podružnice Kmečke zveze, Franc Zabukošek, in danes že pokojni g. Gradišnik, kot člana celjske SDZ, ter jaz, smo bili tisti prvoborci, ki smo začeli sanjati o šentjurskem Demosu. Zanimivo, ne o strankah, temveč kar o Demosu kot ves politični odpor zajemajoči nadstranki.

Bogve, kje je končal zapisnik s tega sestanka in kaj smo se dogovorili. Vsekakor ni šlo za spektakularni kongres (navsezadnje tudi kongres na Čebinah ni bil ravno bleščeč!), nesporno pa je to bil začetek rasti šentjurskega Demosa, ki je kasneje povsem korektno opravil svojo zgodovinsko nalogo. Kljub temu pa desetletnice šentjurskega Demosa ni nihče niti registriral, tako kot se tudi obletnice referendumov za osamosvojitve nihče ne bo spomnil. Šentjurski Demos je kar enostavno izginil iz naše kolektivne zavesti in tudi iz zgodovine. In to kljub temu, da ima občinsko oblast čvrsto v rokah stranka, ki se tudi ponaša z Demosovo dediščino.

Zakaj se šentjurska občinska oblast takorekoč sramuje Demosove zgodovine? Pa ne samo svoje lastne, šentjurske, temveč tudi na splošno, slovenske.

Razlogov je več. Domnevam, da je prvi in poglavitni razlog predvsem ta, da so vsi sedanji nosilci občinske oblasti tako imenovani »majski hrošči«. Nobenega od njih ni bilo v Demosovih vrstah takrat, ko smo z entuzijazmom in tveganjem rušili komunistični režim in z romantizmom izgrajevali novega. Vsi so kasneje »priplavalni po župci«, kot so znali reči

partizanski borci za svoje kasnejše uspešne partijske voditelje.

Morda pa ni nič manj pomemben tudi drugi, bolj vsebinski razlog. Prva Demosova generacija je podobno kot prvi komunisti v svojo idejo vroče verjela v idejo demokracije vedno in povsod. Če bi ob osamosvojitvi prišlo do državljanske vojne, sem trdno prepričan, bi mnogi od Demosovih prvorcev trmasto končali v krvi kot heroji. Druga generacija šentjurskega Demosa, to so Malovrh in ekipa okrog njega, so v bistvu politiki - podjetniki in pravo nasprotje svojih predhodnikov, idealistov. To so praktični in prilagodljivi ljudje, pač takšni kot v politiki sploh lahko iščejo svoj kruh. Mislim, da sta iz te različenosti izhajajoča obojestranska antipatija ter brisanje »romantikov« iz družbene zavesti takorekoč povsem naravni pojav, ki ga lahko opazamo na vseh ravneh našega družbenega dogajanja. Gre za nezdružljivost ognja in vode.

Kakšne šanse ima v Šentjurju tako imenovani novi Demos, koalicija SDS, SLS in SKD, o katerem se zadnji čas nekaj govori na državni ravni? Za ohranitev oblasti zelo dobre, za ustvarjanje novega, bolj demokratskega družbenega zagona, pa nikakršne. Vodstvo

šentjurske SKD s svojo ortodoksnostjo, ki se v bistvu ne razlikuje od prejšnje komunistično - totalitarne ureditve, novega družbenega zagona ne more spočeti, drugim pa ne bo tako zlahka dalo zadihati. Nikjer ni videti silnic in ljudi, ki bi ga hoteli in zmogli nadomestiti z nečim podobnim, kot je Demos nadomestil prejšnji režim. Tudi tisti, ki naj bi po naravi stvari bili ustvarjalna opozicija, na primer LDS in Združena lista, se več ali manj le trudijo, kako bi ugajali in preživeli.

S tem nekoliko trpkim razmišljanjem sem si nabral energijo za nadaljnje objavljane mojih Spominov na Demos. Že dve leti jih imam napisane, pa tako redko pridejo na vrsto v Šentjurskih novicah; ko zmanjka prostora, ga zmeraj zmanjka zanje. Morda tudi zato, ker nisem prepričan, da so za kogar koli še zanimivi. Vseeno upam, da bodo ugledali dneva luč še preden jih bo zgodovina povsem povzela - ali rehabilitirala.

Vsem občanom čestitam ob dnevu samostojnosti in želim, da jim ta državni praznik polepša božično - novoletno praznično vzdušje!

Franc Kovač

Izjava ekološkega foruma LDS

Ugotavljamo, da voda v številnih vodovodih v naši občini smrdi in je neuporabna, ker posamezniki neodgovorno gnojijo z gnojevko tudi v času, ko to ni dovoljeno (15. november - 15. januar). Na občino Šentjur naslavljamo apel, da takoj zagotovi neoporečno vodo vsem svojim občanom. Hkrati zahtevamo, da se na stroške občine takoj izvedejo analize vode v vseh vodovodih z najmanj petimi priključki. Ugotavlja naj se prisotnost vseh škodljivih snovi, predvsem pesticidov, o izvršenih analizah pa se obvesti javnost.

SDS se še ni našla

V sredini decembra so šentjurski socialdemokrati imeli letno konferenco, na kateri naj bi se prilagodili letos na državni ravni sprejetemu statutu, a je vodstvo občinskega odbora ugotovilo, da so že dovolj prilagojeni, in so organizirali le programsko konferenco. Po konferenci je bilo slišati, da se je predsednik Justin tako le izognil neprijetnemu preverjanju podpore pri članstvu.

V primerjavi z viharno pomladansko konferenco, na kateri so se sprli in dejansko tudi razšli zaradi nediscipline v stranki in podmižnega mešetarjenja z županom Malovrhom, je bila ta konferenca živi dolgčas, s slabo udeležbo na robu sklepčnosti in celo brez pravega finančnega poročila. Zvedeli smo le, da denarja ni in da so zato ukinili tudi pisarno stranke. Predsednik Justin je sicer na dolgo in široko razlagal, da je stranko spet združil, česar pa ni bilo opaziti. Kljub njegovemu vztrajnemu »zavijanju v celofan« je na koncu le obveljala ocena, ki jo je podal predsednik KO Planina Roman Planko, da stranka v najbolj kritičnem času formiranja občinske oblasti sploh ni

delovala in da šentjurska SDS ni ne ptič ne miš, ni v koaliciji in ni v opoziciji, pravzaprav je sploh ni nikjer. Še največ vroče krvi je povzročilo vztrajanje Franca Vrečka, enega od Demosovih prvorcev, naj mu predsednik Justin razloži, kako novo vodstvo uresničuje sklepe prejšnje konference in če so kakorkoli kaznovani tisti, ki so s privatnimi dogovori z SKD zapravili ves volilni kapital stranke. Predsednik Justin je neugodno dilemo skušal preskočiti tako, da je vztrajal, da ga zanima le prihodnost, preteklost ga ne briga v nobenem primeru, navzočim pa je bilo jasno, da ni naredil nič oziroma se je pridružil »puckistični« struji, ki se je neformalno uklonila županu in občinski oblasti.

Klavrna podoba šentjurske SDS se je kazala tudi po konferenci. Potem ko smo na hitro pojedli sendviče, ki jih je na hodniku (pred sanitarnimi prostori) pripravil tajnik Leskovšek, je predsednik zapustil svoje ovčice, ki so zavile v hotel Žonta, kjer se je razvilo vsaj nekaj takšne razprave, kot so je bili nekdaj v SDS vajeni. F.K.

Kdaj v novo prevorsko šolo?

Tri mesece po uradni otvoritvi šole na Prevorju učenci še vedno bivakirajo v s tramovi podprtih, starih in nevarnih šolskih prostorih. Otroci so nesrečni, Prevorjani negodujejo, štrajka pa nihče ne. Obljub je bilo menda iz dneva v dan dovolj, ko pa so tovarišice pričele pripravljati jelko v stari šoli, je bilo to znamenje, da bo še ostalo vse po starem in je bilo razočaranje le preveliko. Pljusnilo je tudi do Šentjurskih novic, da naj za božjo voljo povprašamo, kdo se igra s prevorskimi šolarji.

Rudi Mestinšek, ravnatelj matične šole v Slivnici:

»Rečem le lahko, da si močno prizadevam, da bi se preselili, toda ne gre. Zagotavljam pa vam, da nisem kriv.«

In kdaj se bo končno zgodilo?

»Datumsko ne vem, sicer pa takoj, ko bomo dobili uporabno dovoljenje oziroma zeleno luč od g. Peperka.«

Odgovornih mož, Edija Peperka na občini in g. Brežana na UE seveda ni bilo mogoče dobiti. Načelnica UE Stoparjeva pa je preučila zadevo in povedala: »Investitor ni zagotovil ustreznega režima v kotlovnici, zato šola ni

dobila uporabnega dovoljenja. Ker niste stranka v postopku, vam več ne morem povedati. Vprašajte investitorja, občino!«

Tako, pa je naš običajni šentjurski začarani krog molka zaključen. Potrpljenje je božja mast, so včasih rekli.

F.K.

Otroški parlament

Otroški parlament je nekakšen ekvivalent nekdanje razredne skupnosti. Gre torej za pomanjšano obliko zakonodajne oblasti, v kateri sodelujejo otroci, ki obiskujejo osnovno šolo in tako dobijo prve vtise o konceptu parlamenta, vlade in ostalih delov, ki oblikujejo vodstvo družbe. Razlika med otroškim in pravim parlamentom je seveda izostanek denarja in s tem neizogiben razvoj pohlepa, ki se po mnenju mnogih materializira prav v parlamentu. Otroški parlament na srečo tega ne pozna in je, imenu navkljub, le priložnost za debate o določeni temi, ki ima seveda močno izobraževalno vrednost. V ta namen je pri letošnjem zasedanju otroškega parlamenta sodeloval tudi župan, ki je v čim bolj preprosti obliki otrokom razložil ustroj vlade in parlamenta. Vsekakor zelo koristno znanje, vprašanje je samo, koliko ga je dejansko ostalo v glavah šolarjev, saj človeka v otroštvu ponavadi tovrstne zadeve prav nič ne zanimajo. Pri tem se je dotaknil tudi vloge medijev in povedal, da se v njih ni dobro prepogosto pojavljati, še posebej če gre za nezaželjene prispevke. Še najmanj pa, je poudaril, se župan rad gleda v Šentjurskih novicah. Ljubezen je torej čisto enostranska, saj župan Novicam predstavlja skorajda nepogrešljiv koncept časopisa in brez njega bi bile vsebinsko manj zanimive.

Letošnja tema otroškega parlamenta so bili ljubezen, AIDS in spolnost. Tema na mestu, saj se starostna meja, ko mladi prično s spolnimi odnosi, nezadržno niža in dosega celo starosti kot so 14 in 13 let. Z veseljem lahko ugotovimo, da je osveščenost mladih v Sloveniji (in vsaj zaenkrat Šentjur ni izjema v slabem smislu) na zelo visoki ravni. Pričakoval sem, da se bo o spolnosti vse končalo pri kondomu, ki je res edina prava rešitev za človeštvo (če se ga prav uporablja, seveda), toda na moje prijetno presenečenje so se dotaknili domala vseh aspektov in praks spolnosti. Omenili so ne samo spolne organe, oralni seks, predigro ter homoseksualnost, ampak celo takšne spolne deviacije kot so skupinski seks, nekrofilija, seks z živalmi, pedofilija, posilstvo ženske, posilstvo moškega, kako reagirate če te, heteroseksualca, prične osvajati homoseksualec in, najpomembneje, pogovarjali so se o tem, da spolno zrelost ne pogojuje fizična zrelost telesa ampak predvsem duševna zrelost, ki pa ima to slabo

lastnost, da se pojavi šele nekaj let kasneje. Ta liberalnost je vsekakor zelo dobrodošla in za Šentjur že prav utopično prelepa, da bi bilo res.

Pogled na stene je razkril veliko plakatov na temo ljubezni, čeprav vsi niso bili ravno korektni. Na primer tisti, ki je z veliki črkami spraševal, kako se otresti vsiljujočih fantov ter nato v majhnih črkah natresel nekaj odgovorov. Po svoji pisunski dolžnosti pri nekem drugem časopisu namreč redno prihajam v stik z nekaj let starejšimi dekleti, ki se obupano sprašujejo Kako naj si pritresem fanta? Zakaj nisem nikomur všeč? A sem tako grda? in podobno. Očitno so te punce v osnovni šoli še predobro upoštevale nasvete o tem, kako se otresti fantov in to tako dobro, da so jih vse odgnale. Res je sicer, da je veliko fantov, ko jim prično hormoni špricati iz ušes, precej divjih in nemalokrat zelo neotesanih, toda iz umetnosti odbijanja ni treba narediti filozofijo in koncept življenja za mlada dekleta.

Zasedanje sta vodila dva učenca z OŠ Malgaja in OŠ Hruševca, pomagala pa sta jima pedagoga z dotičnih šol. Med klopmi poslancev so sedeli predstavniki vseh šol v šentjurski občini vključno z dijaki srednje kmetijske šole. Vsi so poročali o debatah in mišljenjih, zaključkih in mislih, ki so jih na to temo pridelali na svojih šolah. Ob začetni tremi se je ozračje sčasoma sprostil, tako da so se sprva precej zadržani otroci veselo

razgovorili. Tema je bila vsekakor občutljiva, zato se mi je osebno precej trgalo srce, ko se je ena plaha otroška dušica opogumila in omenila nekaj o poljubljanju, potem pa se ji je zasmejal cel parlament vključno s pedagogoma. Ni čudno, da je umolknila do konca seje. Škoda.

V glavnem, sodeč po tem zasedanju, bi človek z veseljem ugotovil, da ima šentjurska mladina zelo zdravo pojmovanje domala glede vsega, kar se tiče ljubezni, spolnosti in AIDSa. Vedo vse o razumevanju, ne obsojanju drugače spolno usmerjenih ali obololelih s kakšno spolno boleznijo, o napakah, ki se še prehitro zgodijo, ne glede na vso ogromno predznanje in neoporečen stil življenja, strpnosti, zaščiti, itd. Županova izjava z začetka zasedanja, da je ta tema morda trenutno še preveč resna in odrasla za osnovnošolce, se je izkazala za nepravilno. Svoje je občasno podal še Brodeč, ki je s svojim gromkim glasom in samo njemu lastnemu stilu povedal svoja mišljenja o razlikah med dojemanjem ljubezni pri fantih in puncih, ki so nemalokrat vir velikih težav in nesporazumov med spoloma ne samo v mladosti ampak tudi v odraslem življenju.

Na koncu zasedanja je bil Anže iz OŠ Hruševca izbran za delegata v državni otroški parlament, g. Črep iz šolske ambulante pa je še povedal, da se lahko šolarji z njim posvetujejo prav o vseh težavah, ki jih pestijo, še posebej o tistih glede spolnosti. Dosegljiv je na številki 743 560.

mf



Stranke zadovoljne z delom Upravne enote Šentjur

Na šentjurski upravni enoti so septembra in oktobra izvajali anketo med strankami, ki so se pri njih mudile po opravkih. V začetku decembra je načelnica mag. Andreja Stopar predstavila rezultate projekta, ki ga je opravila zunanja specializirana agencija.

Na vprašalnik, ki je zajemal sedemnajst vprašanj, je odgovarjalo 160 naključno izbranih strank. Rezultati so glede na stereotipno mnenje, da je birokracija "smrt za človeštvo", presenetljivo dobri. Izpostavimo nekaj rezultatov. Anketiranci so kakovost opravljenih storitev ocenili s povprečno oceno **4,11** (možnosti 1-5), najbolj pa zaupajo v verodostojnost opravljenega dela (ocena 4,4). Sledi odzivnost, oziroma čas, v katerem se zadeve rešijo (4,22), stranke pa so zadovoljne tudi z opremljenostjo prostorov (4,2). Šentjurski birokrati so po mnenju anketirancev izredno prijazni in se aktivno zavzamejo za stranke, zato so jim te prisodile oceno 4,14. Da ne zaspite ob naštevanju samih fantastičnih ocen, objavljamo še najslabši rezultat ankete. Ta znaša še vedno zelo solidnih 3,54, ki so jih vprašanci prisodili izpolnjevanju pričakovanj njihovih želja, s katerimi prihajajo na UE.

Izvedli so tudi anketo med zaposlenimi, kjer pa pri rezultatih prihaja do kar velikih neskladij. Predvsem je velika razdeljenost prisotna pri vsebinskih vprašanjih. Delavci UE imajo po mnenju načelnice Andreje Stopar nekoliko različne predstave o pristojnosti določenih funkcij in delovnih mest. Ta neskladja bodo skušali rešiti s pogovori znotraj kolektiva.

Sicer pa je UE v obdobju zadnjih petih let veliko naredila na področju vzdrževanja in opremljanja prostorov. Predvsem pa se je zgodila prava revolucija pri posodabljanju delovnega procesa, saj so praktično v vseh oddelkih "prve violine" postali računalniki, kar se je pred leti zdelo prava znanstvena fantastika. S pomočjo tehnike bodo v prihodnosti še skušali zmanjšati čakalne vrste. Že v prvem letu novega tisočletja naj bi bilo tako možno zaprositi za izdajo gradbenega dovoljenja kar preko elektronskega naslova. Leta 2000 namerava šentjurska UE kandidirati za certifikat ISO 9001, kar bi bilo za našo "birokracijo" nedvomno veliko priznanje.

Že decembra so uvedli nekaj novosti, s katerimi skušajo strankam olajšati večkrat kar mučne postopke. Pred pisarnami, kjer potekajo posamezni postopki, so na voljo informativni listi, na katerih so vse osnovne informacije, ki bi lahko prišle prav stranki pri urejanju "papierjev". Poskrbeli bodo tudi, da ob morebitnem čakanju ljudem ne bo dolgčas. Na hodniku bodo namreč v sodelovanju z Ivom Brodejem pripravili razstavo likovnih del osnovnošolcev. Spremenili bodo tudi napise, ki so že krepko zastareli in postavili aparat za pijače. L. H.

Z javnimi deli do lepega mesta

Letos se je na razpis javnih del odzvala tudi KS Šentjur. Kot je povedal tajnik Gorazd Bebar, sta denar za 5 zaposlenih, ki so od aprila do decembra opravljali različna dela v mestu in okolici, zagotovili država in občina in sicer je Zavod za zaposlovanje prispeval 80 odstotkov, občina pa 20 odstotkov. Skupaj je šlo za okrog 4 milijone tolarjev.

Kaj vse ste naredili?

»Vse poletje smo kosili in urejali zelenice, izvajali hortikulturno čiščenje povsod, kjer je bilo treba, urejali žive meje, posadili smo okrog 200 dreves, 7000 sadik različnih cvetic, 5000 tulipanov in okrog 4000 mačeh. Pri tem smo bili deležni tudi strokovne in materialne pomoči Kmetijske šole, vrtnarstva Valner in Vrtnarstva Celje. Pomagali smo urejati okolico železniške postaje, ki je letos tudi dobila priznanje kot najlepše urejena železniška postaja v severovzhodni Sloveniji. V sneženih dneh smo tudi pomagali čistiti ceste in pločnike. Mislim, da so

meščani opazili, da ima mesto sedaj drugačen videz. Zdaj se lotevamo še neurejenega predela od Istrabenza do Šentjurja. Najprej se bomo lotili tamkajšnjega šavja, potem pa pride na vrsto urejanje nekakšnega drevoreda grmovnih poti ob progi. Z javnimi deli vsekakor nameravamo nadaljevati tudi prihodnje leto. Počasi se bomo selili iz centra mesta proti športnemu parku, čaka nas tudi pokopališče in še marsikaj. Zadali smo si nalogo, da v prihodnjem letu osvojimo lovoriko v tekmovanju za najlepše urejeno mesto, ki ga organizira Turistična zveza Slovenije.« F.K.



Adriatic

zavarovalna družba d.d.

Zastopnik: Zoran LIPAR, Agencija
Šentjur, GSM: 041/745-601,
doma 063/482-842

Ob sklenitvi KASKO
zavarovanja vam podarjamo

35%

komercialni popust!

Brezplačno vam bomo izračunali
premijsko za vaš avto in vam
jo po pošti poslali domov.

Pokličite 041/745-601 (Agencija Šentjur)

Srečno 2000!



OPTIKA

OČESNA AMBULANTA

Gleščič
tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 ŠENTJUR

**Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z eno do deset letno GARANCIJO**

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE

VUILLET VEGA

VALENTINO
GIANFRANCO
FERRE
LUNETTES

Christian Dior

VOGUE

Ray-Ban



Občinska "Strategija za nadaljni razvoj na področju športa, kulture in problematike mladih"

Leteči cirkus Montyja Pythona

Prav razdraženo presenečen sem bil minuli teden, ko sem dobil v roke štiri liste z naslovom: *Strategija za nadaljni razvoj na področju športa, kulture in problematike mladih*. Prebirati sem jih začel na tretji seji odbora za šport, kulturo in problematiko mladih, v četrtek, 25. listopada. V zgornjem kotu je pisalo: teze za razpravo. Ker pa za vsakimi takimi tezami stoji nekdo, se marsikdo sprašuje, kdo stoji za tem. Odgovor ni presenetljiv – občinske strokovne službe. Najpronikljivejši stari kmečki očaki vedo povedati, da s takimi tezami ni šale. Ponavadi se v 98%-ih uresničuje. Res pa je tudi, da najraje pišem o dogodkih, ki se še niso zgodili.

Na seji so si občinarji vzeli čas in strategijo razvoja dobri dve uri "nategovali" levo in desno, vendar se kritiki, da je zelo šentjursko naravnana, niso mogli izogniti. Prav tako pa je bilo zabavno poslušati pripombe, češ, da naj bi zganjali poceni demagogijo. Sicer pa je najboljša, da o tem pišejo mediji in nekatere stvari nesramno objavijo, da ljudje ne bodo mirno spali. Konkretna kultura teze pa predstavljam v tabeli.

INVESTICIJE IN DEJAVNOSTI V ŠPORTU IN KULTURI V "ŠENTJURSKI" OBČINI:

ŠENTJUR	OSTALE KS
Izgradnja garderob v športnem parku	Telovadnica Loka/Žusmu
Mini-telovadnica v OŠ F. Malgaja	
Izgradnja dvostezne tartanske steze	
Večnamenski objekt (knjižnica, glasbena šola)	
Muzej	
Vrt Ipavčeve hiše	
Prireditveni oder na Mestnem trgu	
Jurjevanje	
Prireditveni abonma	
Ipavčevi dnevi	
Občinski praznik	
Šentjursko poletje	
Novoletni živ-žav	

Tudi zaradi teh šentjursko usmerjenih tez nekateri dvomijo v obstoj boga. Batino bodo že dobili.

L. Žafran

Z občine tudi v letu 2000 informacijska megla?

Ta sestavek je bil načrtovan kot nekakšen napovednik naše skupnosti za prihodnje leto, osrednja vloga pa je bila namenjena županu Malovrhu, ki je takorekoč edina kompetentna javna oseba v občini. Pa je že takoj v začetku šlo vse po zlu: župan ni pokazal nobene volje za razgovor. Da nima nič povedati, je rekel.

Prav, vendar mu enostavno ne verjamem. Navsezadnje tudi zato, ker bo župan v naslednjem letu razpolagal z več kot milijardo in pol tolarjev občinskega proračuna, našega denarja takorekoč. Pa da ne bi vedel, kaj bo s tem denarjem počel?

Dobro, dopuščam tudi to, da se je kot poslanec zabubil v državne zadeve, lahko zanemaril svojo funkcijo v občini in res še sredi decembra ne ve, kaj njegovi uradniki pripravljajo za naslednje leto. V tem primeru bi se mi zdelo povsem na mestu, da bi me usmeril na druge naslove, k vodjem raznih oddelkov in služb na občini, ki verjetno imajo kaj povedati. Toda ne. Še več, ti imajo odločno prepoved, da kar koli povejo za javnost.

Jasno, gre za druge zadeve; najlažje je vladati, če ti nihče ne gleda pod prste. Toda zakaj si Malovrh, kot prekaljen politični maček, privoščil tako ignoranco, navsezadnje gre za občane, volivce? Se je naveličal in samo še čaka, da ga volivci na naslednjih volitvah odslovijo? Je prepričan, da bi informativno in tudi kritično naravnani sestavek v ŠN (drugačnih niti ne znamo in nečemo pisati), namenjen predvsem

občanom in ne njegovi osebni promociji, lahko ogrozil njegovo samopodobo? Se bo raje zaupal njemu vdanim medijem, ki mu znajo z ust brati samo lepe besede? Morda.

Po mnenju nekaterih njegovih znancev in ožjih sodelavcev je problem druge: našega župana daje »Jelcinov sindrom«, prevelika samovšečnost in skorajda nekritičen napuh. Menda je trdno prepričan, da ni le nezamenljiv, temveč je tudi najpametnejši v naši srenji. To naj bi, kajpada, dobro vedeli tudi več ali manj vsi občani, zato mu zaupajo in nobene prave potrebe več ni, da bi jim razlagal svoje vizije.

Ta ocena je malo pretirana, kajti slišati je, da bomo v novem letu dobili nov občinski časopis, kar pomeni, da Malovrh le kani v volilnem letu komunicirati s svojimi podaniki. Šlo pa naj bi za brezplačno uradno glasilo občinske oblasti, ki bi ga podobno kot nekoč szdljevski Utrip dobivala vsa gospodinjstva. Tudi to je nekaj, še vedno pa ne pomeni, da bo informacijska megla z občine v naslednjem letu manj gosta. F.K.

Bomo dobili novo klavnico in komunalno čistilno napravo?

Ob decembrskem obisku kmetijskega ministra Smrkolja je bilo nekaj slišati o tako imenovanem projektu »Jurček«, šlo pa naj bi za skupno akcijo države, občine in Jurmesa za odpiranje novih perspektiv šentjurskih mesarjev. Predstavniki Jurmesa niso bili pripravljeni na pogovor, župan Malovrh me je tudi odpravil s kratkim, da za ŠN nima nič povedati, zdelo pa se je, da zlasti načelnica UE Stoparjeva nekaj o tej zadevi ve, zato sem jo presenetil z neposrednim vprašanjem in tudi dobil nekaj osnovnih informacij.

»Ne gre za nobeno skrivnost in mislim, da bi Tržan in Malovrh lahko več povedala. Gre za to, da je ustanovljena skupina za pripravo projekta, ki bi šentjurskim mesarjem odprl pot v Evropo. Tržan, Štiglic, Zupanc, župan, Buserjeva, predstavnik agencije iz Maribora, ki projekt izvaja, gospod Pintar iz šentjurskega podjetniškega centra in jaz kot koordinator skupine smo se lotili te zahtevne naloge. Gre za idejo, kako klavnici zagotoviti perspektivo z usmeritvijo v drobnico, noje in kunce. V tej povezavi se najprej postavlja vprašanje čistilne naprave, ki jo potrebujeta tako klavnica kot mesto Šentjur. Mislim, da so na tem področju prišli že kar daleč. Drugo, nič manj pomembno vprašanje je vprašanje tržne niše za to usmeritev. S pomočjo Sklada iz Ribnice (1,5 milijona SIT) in v izvedbi nekaterih šol, med njimi je tudi Kmetijska šola, smo že napravili nekaj raziskav tržišča v celjski regiji, Ljubljani, Kopru in Zagrebu, čakajo pa nas še Reka, Gorica, Trst, Dunaj...

Zanimivi so prvi izsledki te raziskave. Najprej za Ljubljano. Ljubljancani večinoma kuhajo doma (91%), poraba mesa pa je naslednja: 26% piščančje, 20% goveje, 17% svinjsko..., za kunčje meso in meso drobnice je ostal en sam skromen

odstotek. Ob tem pa kar 85% ljudi kupuje mesne izdelke. Presenetljiv je podatek, da se kar 23% Ljubljanskih gospodinjstev z mesom oskrbuje neposredno pri kmetih.

Podatki za celjsko regijo so nekoliko drugačni in žal niso primerljivi z ljubljanskimi. Kar 47% anketiranih se oskrbuje z govedino neposredno pri kmetih in le 32% v mesnicah. Tudi na Celjskem je na prvem mestu piščanje meso, jagnjetina in kunčje meso pa sta na repu. Iz celjske ankete tudi izhaja, da so ljudje pripravljeni več plačati za meso, ki naj bi pomagalo varovati njihovo zdravje, pri tem pa zelo malo verjamejo trgovcem in reklamam. Morda prav ta podatek kaže na večje možnosti za meso nojev, kuncev in drobnice.

Bomo v Šentjurju dobili novo klavnico ali bomo popravljali staro?

»To me pa preveč sprašujete. To bo poslovna odločitev nosilca te dejavnosti.«

Ali sem prav slišal, gospod Pintar iz šentjurskega podjetniškega centra? Kje je ta center in kdo je ta gospod Pintar?

»Podjetniški center bi morali že zdavnaj imeti. Kakor sem slišala, pa naj bi ga občina ustanovila po novem letu. Gospod Pintar prihaja iz celjskega Phare in bo te zadevo peljal naprej.«

F.K.



Ob prehodu v leto 2000 želimo
krajanom KS Slivnica veliko uspehov
pri ustvarjanju prijetnega sožitja!

Svet KS



**BODITE Z NAMI OB PRIČAKOVANJU
BOŽIČNO-NOVOLETNIH PRAZNIKOV:**

I. DRUŽABNI VEČERI V KULTURNEM DOMU:

27. in 28. decembra: druženje mladih ob glasbi

29. in 30. decembra: zabava z rock ansamblom Žurdov

II. SILVESTROVANJE V DVORANI IN NA PROSTEM

Vstopnine ni, večerje tudi ne, zato prigrizek prinesite s
seboj! Igrajo domači godci.

**III. VSE VEČERE V OBEH GOSTILNAH ČAKATA
NOVOLETNA GOSTINSKA PONUDBA IN GLASBA!**

**SKLAD ZA IZOBRAŽEVANJE DELAVCEV
pri samostojnih podjetnikih obrtnih zbornic
ŽALEC, MOZIRJE, VELENJE, ŠENTJUR IN ŠMARJE**

Telefon: 063/710-1360; telefax: 063/710-1361

U želji, da bi naše skupno delo še naprej
potekalo korektno in vsebinsko bogato,
ob letu 2000 iskreno čestitamo vsem
samostojnim podjetnikom, zaposlenim
delavcem, območnim obrtnim zbornicam
in območnima sindikatoma.

Upravni odbor sklada

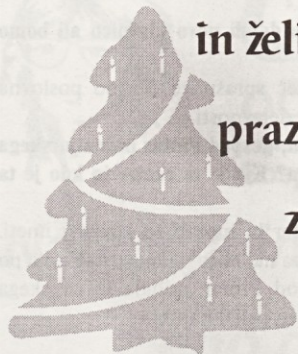


**OBMOČNO ZDRUŽENJE
ŠENTJUR
Mestni trg 5**

Se zahvaljuje vsem občanom,
krvodajalcem, članom RK,
prostovoljcem ter sponzorjem
za njihovo nesebično pomoč

in želi vesele Božične
praznike ter srečno in
zadovoljno

Novo leto.



Ob prihajajočih
praznikih in
vstopu v Novo leto
želimo vsem
krajankam in
krajanom veliko sreče,
osebnega zadovoljstva in
uspehov.

Naj Vam naslednje
tisočletje prežene vse skrbi!

KS Šentjur-
mesto





KAKO GOSPODARIJO?

Bohor - vrednost delnic raste

Bohor, žaga in furnirnica d.d. je naslednica enega nekdaj najbolj znanih in uspešnih šentjurskih podjetij. V zgodnjih šestdesetih letih, v času ing. Najžerja je bil Bohor s svojim letoviščem ob morju, zavidanja vrednimi plačami in raznimi delavskimi bonitetami pobožna želja takorekoč vsakega Šentjurčana. Potem so prišli težji časi, v stečaj je šel njegov nekdanji dvojček iz Mestinja, celo pregovorno skopi Alpos jih je prehitel v plačah in vse več ljudi je bilo prepričanih, da se Šentjurčani ne bodo uspeli izogniti stečajni kugi. Pa se je. Direktor Karner, diplomirani gradbenik in diplomirani ekonomist, ki kolektiv vodi že dve leti, je bil optimistično razpoložen:

»Res je. Če nam je pred tremi leti kazalo slabo, potem lahko zdaj rečem, da sem povsem zadovoljen. Z enakim številom zaposlenih (136) smo v letošnjem letu povečali realizacijo za 30 %, za 11% smo zvišali plače, po daljšem času pa bomo poslovno leto zaključili brez rdečih števil. Naše delnice so vse bolj zanimive in jim je na borzi samo letos cena porasla za 100 odstotkov. Sicer še ne dosegajo nominirane vrednosti, upam pa, da jo bodo kmalu presegle. Kljub porastu so naše plače še vedno skromne, toda kolektivno pogodbo presegamo. Vključno s septembrom je naša povprečna plača znašala 107 000 SIT, kar je z ozirom na razmeroma nizko kvalifikacijsko strukturo še kar znosno. Z novim letom gremo v nov sistem nagrajevanja po delu, kar precejšnji del plače bo odvisen od delovnega učinka, kar nam bo dalo še dodatnega poleta.«

Se je Bohor uspel izogniti stranpotem privatizacije? Mislim predvsem na tako imenovane by pas izpeljanke, ki so se prakticirale po Šentjurju.

»Da, in to po zaslugi mojega predhodnika ing. Komela. On je uspel ohraniti enotno firmo in to brez hipotek. Kdo so zdaj naši

lastniki, niti ne vem, ker je zadeva zelo dinamična. Samo v preteklem mesecu je bilo za 50 milijonov tolarjev prometa z našimi delnicami. Največji posamezni deležnik so Primorski skladi, zaposleni imajo okrog 20% delnic, drugo pa je razpršeno po pokojninskem in odškodninskem skladu, precejšen delež pa ima po zadnjih informacijah tudi ena fizična oseba.«

Kljub temu, da ste zadovoljni s svojim poslovanjem, Vam moram povedati, da sem ob prehodu skozi obrat dobil vtis razpuščenosti. Ali ni Bohor nič investiral?

»Kar nekaj let smo bili res v nekakšni depresiji. Ljudje so bili prepričani, da se Bohor lahko izvleče le z radikalnim zmanjševanjem zaposlenih, pa se na investicije res ni dajalo dovolj. Toda zdaj je zadeva presežena. Samo letos smo investirali okrog 100 milijonov tolarjev. Opravili smo kompleten remont strojnega parka, postavili dve sušilni komori, linijo za luščenje furnirja, informacijski sistem ... Moja filozofija, da brez investicij in tveganja ni uspeha, se je vsaj za sedaj pokazala kot dobra.«

So se bistveno popravile cene, ali pa ste se rešili drugače?

»Mislim, da so cene enake ali celo nižje. Rešuje nas povečana storilnost. Močan občutek pripadnosti kolektivu, ki je pri nas očitno, je zelo pomemben faktor.«

Nekdaj je veljalo, da je v Bohorju tretjina delavcev zasvojenih z alokoholom. Ste se tega bremena rešili?

»Moram reči, da za te težave v takem obsegu prvič slišim. Mislim, da je z alkoholom na delovnem mestu opravil že moj predhodnik.«

Dim, ki se vali iz vaših dimnikov, je pred leti zelo vznemirjal ekološko zavednejše Šentjurčane. Tudi sedaj je često videti nad Bohorjem tisti črni oblak. Kako je s to zadevo?

»Naša proizvodnja je sorazmerno čista in dima takorekoč skoraj ne bi smelo biti. Je pa dejstvo, da zlasti ob motnjah v izgorevanju prihaja do večje emisije. Noben dim sicer ni neškodljiv, toda naši izpušni plini zagotovo niso med bolj škodljivimi. V naslednjem letu gremo v izgradnjo nove kotlovnice, ki bo imela popolno ekološko zaščito in potem tudi razlogov za očitke, kolikor jih je še, ne bo več.«

KZ - zadruga ali podjetje?

Direktor Pušnik je bil odrezav, kot vedno, skorajda nevljuden. Na vprašanje, kako gospodarijo in kakšen vpliv bosta imeli mlečna in mesna afera z Brusljem, je odgovoril: »Nič nimam za povedati, na zadrugi ni nič posebnega. Naj povejo tisti, ki vedo več!«

Predsednik zadruga Simon Tisel je bil prav tako bolj zadržan: »Devetmesečna bilanca ni pokazala rdečih števil. Zadruga posluje normalno, mislim, da v redu opravlja svoje poslanstvo, prepoved izvoza mleka pa je za sedaj le še problem mlekarne.«

Pa sem poklical Martina Pevca iz Slatine, za katerega vem, da je eden največjih kmetijskih proizvajalcev v občini in da nima dlake na jeziku. Kar sproščeno sva se pogovorila.

»O poslovnih rezultatih ne vem prav veliko, slišim pa, da imajo kar solidne plače, kar pomeni, da jim gre dobro. Vem le, da

smo člani zadruga iz lanskega ostanka dohodka dobili menda okrog 1000 tolarjev, ki smo jih lahko vnovčili, če smo šli na izlet, kar tudi nekaj pove. Zadruga posluje kot podjetje in v bistvu z združništvom nima več veliko skupnega. Člani zadruga smo s članarino vložili po 700 mark in ta kapital zadruga obrača. Ko prodam mleko ali živino, ji plačam 5 odstotno maržo, ko kaj kupim v združni trgovini, spet plačam 10 odstotkov marže. Tako kot sleherni kupec. Kot član zadruga, ki sem tako ali drugače vlagal v zadrugo, v njene trgovine, ki sem dolžan prispevati recimo za obnovo strehe in dajem z maržami zadrugi na leto kar lepo zaslužiti, nisem takorekoč nič vreden. A s takšnim združništvom je država naredila kmetijstvu slabo uslugo. Nič ne rečem, direktor Pušnik je spravil to podjetje skupaj, kot kaže, dobro skrbi za poslovanje, za prave združniške interese pa se očitno preveč ne briga. Recimo

za nabavo določenih skupnih strojnih linij ali česa podobnega. Če prodam živino neposredno klavnici, dobim bolje plačano, toda me zadruga udari pri mleku, kjer ima takorekoč monopol. Sir, ki mi ga »moja« mlekarna in zadruga ponujata, po nižani ceni seveda, je v zasebni trgovini KEA cenejši. Čudno, ne? Tudi bonitete, ki naj bi jih kmetje imeli zaradi ažurnega plačevanja odkupa pridelkov, so bolj v zraku. Zadruga nas sicer res na nek način brezobrestno kreditira za en mesec, ko lahko zneske za v njenih trgovinah nabavljeno robo poračunamo na koncu meseca, toda nam z enomesečnim zamikom prav tako brez obresti plačuje naše račune. Nič posebnega torej. Naj še enkrat ponovim, država kmetijstvu s takšnim združništvom prav nič ne pomaga. Gre za podjetništvo z rahlim pridihom nekdane prisile in monopolizma.«

F.K.



»Krematorij« ni kriv

Alposova ekološka peč oziroma ožigalnica obešal komajda še zbuja kaj zanimanja pri ekološko senzibilnejših Šentjurčanih, če pa je res povsem brezmadežna, smo skušali izvedeti pri direktorju d.o.o. Alpos - Ekološka peč ing. Deu:

»Ne vem, če sem najbolj primeren za takšne odgovore, zadnje čase mi vodstvo firme ne zaupa najbolj in si z izjavami, takšnimi ali drugačnimi, lahko še bolj škodim. Ker pa nisem tu zato, da bi karkoli skrival, mi ne bo težko odgovoriti. Vse meritve, ki nam jih praviloma enkrat letno opravi Inštitut za varstvo okolja iz Maribora, doslej niso pokazale nič posebnega. V izpušnih plinih merijo vsebnost kisika, ogljikovega monoksida, ogljikovega in žveplovega dioksida, halogenidov, dioksinov in prašnih delcev. Le v enem primeru je vsebnost monoksida presegla dovoljeno mero - šlo je za napako pri izgorevanju - vsi drugi rezultati pa niso sporni.«

Ali to potem pomeni, da zaradi »krematorija« naše okolje ni ogroženo in da so pripombe nekaterih občanov iz Nove vasi, da se občasno iz ožigalnice širi smrad po jodu, povsem neutemeljene?

»Pri normalnem delovanju peči je nemogoče, da bi prihajalo do zasmrajevanja.

Zlasti z jodom nimamo res nobenega opravka. Glede vplivov na okolje lahko rečem, da so meritve ugodne, kar pa ne pomeni, da niso možni tudi drugačni vplivi, zlasti pri preobremenjenosti peči. V teh primerih sicer pride do samodejne ustavitve peči, toda presežni plini lahko kljub temu udarijo na plano, toda ne v atmosfero, temveč le v sam prostor. Torej ogrožajo predvsem nas tu notri in njihov vpliv nikakor ne seže dalje kot nekaj deset metrov.«

Prav to sem Vas hotel vprašati. Sam sem namreč skorajda astmatik in zelo občutljiv na prah v zraku, zato v temle vašem prostoru komajda lahko diham. Kaj se dogaja?

»Nič posebnega. Naše delo pač ni laboratorijsko čisto, v zraku je vedno precej kremenčevega prahu, pa tudi z ožganih obešal gre v zrak nekaj pepela. Naše delo se smatra kot delo pod težjimi pogoji. Silikoza nas gotovo ogroža, toda večjih zdravstvenih težav doslej zdravniki pri rednih pregledih niso zaznali.«

In kolikšna je vaša »proizvodnja« in za koga pravzaprav delate?

»Kapaciteta peči je 25 kg na uro, delamo pa praviloma v dveh izmenah. Polovično smo zasedeni s sežiganjem Alposovih odpadkov, drugo polovico pa zasedajo Tomos, Gradnja

Žalec, Libela, SIP Šempeter in drugi. Naše kapacitete in možnosti so res bolj skromne.«

Na začetku ste omenili, da nimate zaupanja pri vodstvu Alposa. Za kaj gre? Ali niste samostojna d.o.o.?

»Seveda smo d.o.o., toda smo v popolni lasti Alposa. Alpos nam vodi finance in nam določa kratkoročne in dolgoročne načrte. Tako je junija bilo tudi razpisano mesto direktorja, prijavilo se je menda več kot deset kandidatov, a se zaenkrat niso odločili za nobenega. To čutim kot nekakšen pritisk, ki pa me demotivira. V Alposu bi radi razširili dejavnost peči, za katero pa pravzaprav ni več tržne niše. Sežiganje odpadkov je postalo v sosednjih državah tako poceni, da nikakor nismo več konkurenčni. Ko smo pričeli s sežiganjem, je bila cena za kilogram odpadnih lakov 3 do 5 DEM, danes pa v sosednjem avstrijskem Arnoldsteinu to opravilo za desetkrat nižjo ceno. Naša lastna cena pa še vedno znaša okrog 1,5 DEM za kilogram. Osebnostno vidim perspektivo bolj v trženju odpadkov kot pa v samem uničevanju. Sama zase pa bi naša peč lahko delovala le v okviru lakirnice. Treba bo pričeti razmišljati drugače, morda tudi o razvoju v smeri uslužnostne čistilne naprave. V Alposu se bodo vsekakor morali za nekaj odločiti.« F.K.

Srečanje generacije 1949 Kmetijske šole

Dobili so se 19. novembra, bili pa so gostje ravnatelja mag. Šketa. Od devetintridesetih jih je prišlo kljub snežnemu metežu osemnajst, med njimi menda le en Šentjurčan, pravzaprav Drameljčan, Tone Korenjak. Pa je tistega leta bilo na šolanju več domačinov. Eden od organizatorjev tega srečanja g. Janžek, bivši direktor celjske Semenarne, se je spomnil še Jeseneka, Vodšeka in še nekaterih iz Dramelj. Iz avstrijske Koroške sta prišla dva nekdanja učenca te šole, naša državna štipendista in kasnejša organizatorja koroške kreditno hranilne službe, manjkal pa tudi ni takratni ravnatelj in skoraj desetletje eden izmed zelo aktivnih šentjurskih občanov, sedaj 85 letni Dolfe Cizej.

G. Janžek, kakšni so vaši spomini na tisti čas? Je bila tudi šentjurska kmetijska šola kovnica političnih kadrov, kot kasneje v Vrbiu?

»V spominu nam ostajajo največkrat predvsem lepi spomini in drobne ankdote. Bilo je pač času primerno. Šolanje je trajalo eno leto in je bilo izrazito strokovno in praktično usmerjeno. V internatu smo živeli pod

precej strogim režimom, en dan na teden in vsak popoldan smo delali fizično, vse, kar je pač bilo potrebno postoriti. Oskrbovali smo živali, okopavali, pletli po njivah, po potrebi raztovarjali železniške vagona na postaji ali pa tudi gradili šentjurski zadrugi dom. Traktorjev takrat še ni bilo, vse smo delali ročno ali s konji. Še najbolj se spomnim, da smo bili vedno po malem lačni, vsak obrok je bil nekako preskromen za naše mlade potrebe. Ne, s politiko nismo imeli nič skupnega. Eden od dijakov je sicer bil aktivist in je skrbel za povezave s komitejem, večina slušateljev pa smo bili kmečki fantje, ki smo tako kot tudi naši profesorji zavračali kolektivizacijo in podobne takratne akcije. Hodili smo tudi v cerkev, kar sicer našemu aktivistu ni bilo najbolj všeč, a je to bilo takrat na šoli še nekaj čisto normalnega. Res pa je tudi, da nas je po tem šolanju veliko šlo naprej na šolanje v Maribor, tudi agronomijo jih je nekaj doštudiralo, in so postali uspešni direktorji v kmetijstvu in tudi drugje. V Mariboru pa je že bilo drugače, tam smo se pa že šli tudi politiko.« F.K.

Melanholija

Na mrzlem ognjišču
razpadajoče hiše
sem pobrala star
glinast lonec.
Spoštljivo sem ga objela
in si želela,
da ne bi bolelo
in nežno sem božala

preperel drat,
sem čas pomaknila nazaj,
ko je vsak dan
iz njega toplo dišalo,
ko pili smo iz njega moč
in ljubezen.
Od tedaj
že mnogo let je nazaj.

I. Uduč

PC
servis

Računalniški inženiring d. o. o.

BOGDAN GOBEC
Šibenik 7, 3230 Šentjur
Tel.: 749 0500, 749 0501
mobilni: 041 740 985
Tržnica Šentjur

Ob vstopu v nov millenium
Vam želimo obilo zdravja,
sreče, veselja in predvsem
uresničitve lastnih želja,
skritih in "odkritih"!



VIVA ZAPATA!

(2. del mehiško - šentjurske nadaljevanke)

Prejšnji mesec smo v prvem delu nadaljevanke spremljali in poročali o sestanku ogorčenih Hruševčanov, ki zahtevajo skrajšanje delovnega časa nočnega kluba Zapata. Petkove in sobotne noči so namreč prebivalcem soseske postale nevzdržne, saj naj bi obiskovalci kluba kolovratili dolgo v noč in kalili nočni red. Tokrat smo se obrnili na odgovorne osebe, ki določajo delovni čas lokalov in ki bodo imele veliko, oziroma glavno vlogo pri morebitnem skrajšanju delovnega časa Zapate. Svoje "vloge" so odigrali tudi neposredno vpleteni in prizadeti.

Na Upravni enoti Šentjur so po mnenju krajanov Hruševca glavni krivci za nočne prigode, ker so dali lastniku Zapate dovoljenje za odpiralni čas do poznega jutra. Pa tudi za njihova opozorila, da naj za božjo voljo že kaj ukrenejo, se naj ne bi zmenili. "Upravna enota sedaj ne more vplivati na reševanje problema Zapata. Leta 1995, ko je bila UE še pristojna za odobritev delovnega časa, je bilo s strani KS in Občine pisno izraženo stališče, da je v lokalu možno poslovati v obliki nočnega kluba. Po pravilniku, ki je stopil v veljavo v drugi polovici letošnjega leta, je sedaj Občina tista, ki odloča o obratovalnem času. Obvestilo KS Šentjur-mesto, da se uredijo zadeve v nočnem klubu Zapata je bilo izraženo šele 30. avgusta 1999," je o pritožbah in obtožbah na naslov UE povedala načelnica mag. Andreja Stopar.

Po pravilniku morajo vsi gostinci do 15. decembra vsako leto vložiti predlog za svoj obratovalni čas. Torej je to sedaj storil tudi že najemnik Zapate **Ervin Simonič**. Stvar Občine je, da ne glede na mnenje KS odloči kako in kaj. Toda po besedah podžupana **Janeza Čokla** bo Občina popolnoma upoštevala mnenje KS in na podlagi tega mnenja tudi izdala sklep. Občina se tudi prej ni nikakor odločila sama.

KS Šentjur-mesto je konec poletja zaradi številnih pritožb občanov na Občino naslovila zahtevo po skrajšanju delovnega časa. **Cveto Erjavec**, predsednik mestne KS, celotno dogajanje komentira takole: "KS je vložila pritožbo, pa tudi sam sem na OS postavil vprašanje, kako je prišlo do takšnega obratovalnega časa. Zahteval sem pisni odgovor, ki ga še vedno pričakujem. Težave so bile že z nekdanjim klubom Evergreen, toda najemnik je uspel s sosedi najti skupen jezik. Poskrbel je za organizirano parkiranje in postavil varnostnike tudi izven lokala. Vse je lepo teklo do prihoda novega najemnika, ko so se ponovno pričeli problemi. Evergreen je bil lokal s podaljšanim delovnim časom, Zapata pa ima status nočnega kluba, torej je verjetno takrat bilo potrebno zaprositi za potrditev obratovalnega časa, kar je bilo še v pristojnosti UE. Tukaj se bo morala UE korigirati. KS ni proti nočnemu klubu, toda v prvi vrsti je potrebno zaščititi občane in spoštovati njihove pravice. Potrebno se bo dogovoriti, KS pa bo v Hruševcu organizirala zbor krajanov."

Glavne žrtve v naši limonadi so nedvomno sosedi, ki morajo prenašati nered v svoji soseski. Zgodbe so zelo zanimive in bi si

morda res zaslužile zapis na filmskem traku. Prvi sosed Franc Šet je povedal nekaj biserov. "Vse skupaj je postalo popolnoma nevzdržno. V Zapati se zbira sodrga, ki nam krši pravico do javnega reda in miru. Vse skupaj je, oprostite izrazu, pravo malo "kurbišče". Kadar grem ob sobotah zjutraj po mleko, moram dobesedno paziti, kam bom stopil. Pijani gostje razgrajajo dolgo v noč in povzročajo škodo. Na streho so mi vrgli lesen predmet in mi razbili nekaj strešnikov, kasneje pa je na strehi mojega gospodarskega poslopja "pristala" še steklenica. Klical sem policijo, ki pa je prišla šele čez teden dni in seveda ni mogla ukrepati", je ogorčeno pripovedoval Šet. Povedal je tudi cvetko, kako mu je neki obiskovalec parkiral na gnojišču. "Pijani voznik se seveda ob petih zjutraj ni mogel odpeljati, zato ga je moral s traktorjem izvleči sosednji kmet. Ko je vrli šofer odprl vrata stoenke, je iz nje pritekla gnojnica, je spektakularni kader iz nočnega življenja sosedov Zapate obelodanil Šet. Na vprašanje o morebitni konstruktivni rešitvi problema je dejal: "Ne potrebujemo nobene odškodnine, ampak mir. Mehški junak Zapata bi se obračal v grobu, če bi vedel, kako se izrablja njegovo ime."

Karolina Kladnik je sosedka, ki ima hišo nad parkiriščem Zapate. "Povem vam, da je ponoči nemogoče spati. Glasba in nemir sta ubijajoča. Merjenje ni bilo merodajno, saj se je takrat pazilo, prvo merjenje pa je pokazalo, da je hrup bil prevelik."

Toda tišine zagotovo ni bilo niti tedaj, ko je obratoval še Evergreen klub. Takrat so se krajan na začetku tudi pritoževali, potem pa je vse skupaj potihnilo. Javna skrivnost je, da je bivši najemnik znal utišati nergače z odškodninami. Kladnikova to ostro zanika in pravi, da so sosede bili strpni zaradi lastnice objekta ga. Debelakove, ki mora plačevati stare kredite, ki so s hipoteko vezani na hišo. Najemnika je povabila, da naj pride v njeno stanovanje poslušati, kako se sliši glasba iz njegovega lokala, a se ta ni odzval. "S tem človekom se nimamo namena pogovarjati, ker se to enostavno ni mogoče. Vso stvar je prevzela Občina. Če se obratovalni čas ne bo skrajšal, bomo krajan vzeli pravico v svoje roke," je neomajna **Karolina Kladnik**.

Najemnik Zapate je že dobro leto dni **Ervin Simonič**. V lokal je vložil velike denarje in v Hruševcu uspel privabiti ljudi. Pravi, da je investirал na podlagi vseh potrebnih dovoljenj. Zadostil je tehničnim pogojem za registracijo nočnega lokala in tako dobil

pravico obratovalnega časa med peto uro popoldne in četrto uro zjutraj. "Znotraj tega obratovalnega časa lahko izbežem, kako bom delal. Odločba o registraciji nočnega kluba je takrat visela na Občini, a se v zakonitem roku ni nihče pritožil. Soglasja Občine sploh ne potrebujem, saj tehnično zadovoljujem vse pogoje. Tako mi je rekla tudi tržna inšpektorica." O domnevnem kršenju javnega reda in miru pa **Simonič** pravi: "Glasba ni moteča, kar potrjujejo vsa merjenja. Ta dokazujejo, da je celo zvok vlaka glasnejši od glasbe, ki se sliši iz lokala. Ko je to izvedela sosedka Kladnikova, so jo kar naenkrat začela motiti parkirišča. Zunaj lokala imam tudi varnostnike, ki poskrbijo, da se obiskovalci ne potikajo naokrog. Mislim, da igra pri celotni zadevi glavno vlogo škodoželje. Pred leti so nekateri izmed sosedov celo delali v lokalu pri nekdanjem najemniku in torej služili denar. Takrat jih ni nič motilo. Danes pa v bistvu delajo proti gospe Debelakovi, lastnici lokala, od katerega je odvisna eksistenca nje in njenega sina. Če bom propadel jaz, bo propadla tudi ona."

Najemnik je zelo jezen, ker ga na sestanek o tej problematiki sploh niso povabili. Nenavadno se mu tudi zdi, da se prizadeti sploh nočejo pogovarjati z njim, kljub vsemu, da je pripravljen tudi na odškodnino. O tem meni: "Po izjavi ga. Kladnikove mi je postalo jasno, zakaj ona in še nekateri ne pristanejo na noben konstruktivni pogovor. Kladnikova je namreč rekla, da se noče pogovarjati, ker problem rešuje na najvišji občinski instanci. Očitno gre pri vsem skupaj že za nabiranje političnih točk pred naslednjimi volitvami." In kaj bo storil, če mu Občina prepove obratovanje v nočnih urah? "Zahteval bom povračilo vložene denarja. Na podlagi dovoljenja sem investirал in zato bo moral nekdo odgovarjati. Vsem je jasno, da se z dnevnim lokalom v takšnem okolju ne da obstati," je zaključil **Ervin Simonič**.

Z nepripravljenostjo sosedov do pogajanja z najemnikom se ne strinja tudi svetnik in podpredsednik mestne KS **Robert Maruša**, sicer tudi Hruševčan. "Dejstvo je, da kaj drugega kot nočni lokal v objektu ga. Debelak ne more biti. Sem zato, da se problemi rešijo konstruktivno, ne podpiram pa načina, kot so ga izbrali sosedi." Iz njegovih besed je bilo razbrati, da se boji, da je v ozadju celotne zadeve politika. Pravi, da mu ne gre za najemnika **Simoniča**, ampak za ga. Debelakovo. "Treba je točno izpostaviti

problematiko in naložiti najemniku, da jo reši. Direktno obračanje na Občino se mi zdi zelo čudno", je še dodal Maruša.

To je bil drugi del nadaljevanke Viva Zapata. Povzeli smo mnenja večine neposredno oziroma posredno vpletenih. Dejstvo je, da bo praktično nemogoče najti salomonsko odločitev. Kakorkoli se bo Občina odločila, bodo nekateri zadovoljni, drugi pač ne. Nedvomno bomo priče še naslednjim delom nadaljevanke. Prišepnemo vam lahko, da imamo na zalogi še nekaj spektakularnih kadrov, ki pa jih bomo morda razkrili kdaj drugič. Morda že v naslednji številki.

L. H.

Viva Zapata

*V Hruševcu nočni klub stoji,
v katerega radi zahajamo vsi.
Tam dobro muziko vrtijo
in odlične pevce gostijo.
Med tednom se v šoli potiš,
v soboto v Zapato sfrčiš,
tu pozabiš vse skrbi
in se zabavaš z ljudmi.
A zdaj zaprtje Zapati grozi,
ko sosedje godrnjajo tja v tri dni,
da muzika do jutra nabija
in jim po glavi razbija.
Čez Slake pripomb ne bi imeli,
a tudi ta muzika dobra je,
ko Frajkinclarji rolajo se.
Videli so celo stvari,
ki plod so večne fantazije,
videli so dva,
ki naj bi zunaj seksala
in veliko ljudi,
ki naj bi se povsod iztrebljali.
Ha, le kdo na snegu bi še sral,
in se ljubezen tam igral?
Mogoče vi,
ki do te ideje ste prišli,
da mladim vzeli bi še to,
kar osrečuje nas zelo.
Pa naj povem vam le še to,
da na mladih svet stoji
in da slabi nismo vsi.
Mi radi le živimo,
radi se tud veselimo.
Že tako v Hruševcu prostora ni,
kjer mladi lahko bi bili,
vi pa radi bi še to,
da Zapate več ne bo.
Vidli bomo, kaj čas bo dal,
upamo, da za vse bo prav.
Vaših podpisov nikol dovolj ne bo,
ker tudi mi mnoge poznamo
in se kar tako ne damo.
Naredili bomo pač tako,
da Zapata ostala bo.*

Š.K.

Zapata zahteva opravičilo

Po besedah odvetnika je lastnik lokala Zapata v Hruševcu g. Ervin Simonič našel v zapisu »Viva Zapata...« v prejšnji številki ŠN vse elemente kaznivega dejanja razžalitve in obrekovanja in zahteva javno opravičilo, sicer bo takoj vložil kazensko tožbo.

Ker imam s sodnijo in odvetniki hudo slabe izkušnje, sem bil takoj pripravljen na opravičilo. Ko pa sem pričel kombinirati, kaj naj v opravičilu navedem, kaj naj se opravičim, so se pričele težave. Ali se naj opravičim v imenu krajanov Hruševca, ki imajo Simoničevega lokala vrh glave preveč in so na javnem shodu pač povedali, kar so povedali? Ali v imenu tistega krajana, ki je izustil besedo »mangup št.I«, pod katero se je spoznal g. Simonič? Nobene vrednostne ocene nisem dal, še najmanj žaljive, le

poročal sem. Ali naj se zato opravičim? Res več ne razumem tega sveta.

Odvetniku g. Simoniča sem predlagal, da pač dobi zadoščenje od tistih, ki so obrekovali ali žalili njegovega klienta. Zborovanje je bilo javno, ve se, kdo ga je sklical in kdo ga je vodil. Verjetno obstaja tudi kakšen zapis in s podatki ne bi smelo biti težav. Kaj pa bo iz tega nastalo, je drugo vprašanje.

F.K.

»Viva Zapata...!«

(Skrajšano pojasnilo UE Šentjur)

Glede na to, da je v članku veliko netočnosti in da je sestanek potekal brez argumentov, UE Šentjur pa je prikazana kot glavni krivec nastalih problemov, pojasnjujemo naslednje:

1. Nočni bar Zapata je pridobil odločbo za obratovanje na naši upravni enoti 24.8.1998. Pri določitvi vrste gostinskega obrata ni bilo nič zakonsko spornega. Izpolnjeval je vse predpisane pogoje.

2. Obratovalni čas nočnega bara za leto 1998 je stranka registrirala po takrat veljavni zakonodaji šele 23.12.1998, istočasno pa tudi obratovalni čas za leto 1999, obakrat za vse dneve med 20. in 4. uro. Prva registracija za leto 1998 je bila prepozna, druga za leto 1999 (št. 307-92/98) pa pravočasna. Morebitno krajšanje obratovalnega časa na 22. uro bi bilo možno na podlagi mnenja občine, katerega pa ni bilo. Krajevna skupnost Šentjur - mesto je dala soglasje za tak obratovalni čas (do 4. ure zjutraj) prejšnjemu najemniku lokala že leta 1995, šele 30.8.1999 pa je Občino Šentjur med drugim obvestila o sklepu, da se uredijo razmere glede obratovanja nočnega kluba oz. da se upošteva Odlok o javnem redu in miru v Občini Šentjur pri Celju. Torej je KS ugovarjala obratovalnemu času po 22. uri in kršenju javnega reda in miru, občina pa nam je na podlagi tega dopisa dne 21.9.1999 poslala nejasen dopis, na katerega smo jim odgovorili in pojasnili, kaj je možno storiti za rešitev tega problema. Dopis je v vednost dobila tudi KS Šentjur - mesto. Na podlagi tega dopisa bi lahko na omenjenem sestanku zadevo zelo hitro rešili, vendar se to ni zgodilo, ker se je govorilo vse na pamet.

3. Za probleme med 4. in 7. uro zjutraj, kateri so v članku najprej omenjeni, ni kriva upravna enota, saj za ta čas nočni bar sploh nima dovoljenja za obratovanje. Ukrepiti bi morala tržna inšpekcija, za vsa kršenja javnega reda in miru pa policija.

4. Ne vemo kakšno revizijo je že pokrenila oz. spodbudila občina in kako bo Zapata izgubila dovoljenje za celonočno kaljenje miru. Pri nas obnova postopka še ni bila sprožena in menimo, da tudi ni smiselna.

5. Na koncu sestanka so sodelujoči pravilno ugotovili, da jim probleme reši obratovalni čas do 22. ure, vendar ne na podlagi neke revizije, ampak na podlagi novega Pravilnika o merilih za določitev obratovalnega časa gostinskih obratov in kmetij, na katerih se opravlja gostinska dejavnost (Ur. l. RS, št. 78/99), kateri v 11. členu pravi, da mora gostinec razpored obratovalnega časa prijaviti za gostinstvo pristojnemu organu lokalne skupnosti 15 dni pred začetkom novega koledarskega leta za naslednje koledarsko leto (po novi zakonodaji, ki je začela veljati oktobra letos, ima občina v celoti pristojnost odločati o obratovalnem času gostinskih obratov), v 4. členu istega pravilnika pa je tudi navedeno, kdaj morajo gostinski obrati obratovati samo do 22. ure.

Iz vsega povedanega izhaja, da je možno problem za obratovalni čas za leto 2000 z lahkoto rešiti, vendar je za to pristojna izključno Občina Šentjur pri Celju. Vse zainteresirane pozivamo, da vse interese za rešitev problema usmerijo na občino in da ne kritizirajo tistih, ki niso nič krivi oz. da ne razmišljajo o rešitvah, ki niso primerne. Sicer smo prizadetim že do sedaj nudili vso možno strokovno pomoč in ker očitno po opisu omenjenega sestanka ni obrodila sadov, jo bomo nudili še naprej, če jo bodo potrebovali.

Vinko Frece, univ. dipl. ekon.
vodja oddelka za gospodarske dejavnosti
(skrajšalo uredništvo ŠN)



Kaj ti je deklica šentjurska...

Lorena Božanc Doležan je svoj prispevek v knjigi »Dosje: nasilje nad ženskami« naslovila: Ko je najnevarnejša institucija zakon, najnevarnejši kraj dom, najnevarnejša oseba partner.

Ta ugotovitev je prav grozljiva iztočnica za akcijo vladnega urada za žensko politiko, ki so jo pod naslovom Kaj ti je deklica izvedli prejšnji mesec, in za razmislek o nasilju nad ženskami. »Vsaka peta pretepena, vsaka sedma posiljena...Ženske, žrtve nasilja, razumejo nasilje kot individualni problem, poskušajo ga skriti za vrati hiše, za doživeto nasilje krivijo sebe, nasilnega partnerja ne zapustijo, ga ne ovadijo...«

»Na srečo pa se stanje v današnji družbi spreminja, tudi v naši občini. Tistim, ki so se odločile izstopiti iz začaranega kroga nasilja in poiskati pomoč v Centru za socialno delo, nudimo strokovno podporo pri soočanju s problemom, svetovalno - terapevtsko pomoč, podporo pri odločitvah in zagotavljamo multiprofesionalno sodelovanje različnih institucij (zatočišča, policija, zdravstvo, šole...),« je za uvod povedala direktorica Centra Cvetka Jagrova.

Kako delajo in kaj so že postorili, smo izvedeli pri socialni delavki Romani Kincel, ki je zadolžena za področje varstva družine in otrok.

»Govorim lahko le o fizičnem nasilju, kajti o psihičnih nasiljih so podatki še bolj skopi. Letos smo obravnavali 28 primerov nasilja nad ženskami, v vseh primerih gre za pretepanje. Koliko je tega v resnici, je težko oceniti, verjetno kar mnogo več od registriranega. V večini primerov pridejo ženske same, ali pa zvemo preko šole, sosedov. Pri svojem ukrepanju smo omejeni predvsem na svetovanje in na pomoč preko javnih del v sociali; naše sodelavke obiskujejo problematične družine, tudi po dvakrat tedensko in vse kaže, da so kar uspešne. Teh 28 primerov se je razpletlo takole: 12 žena se je sklenilo odseliti, 6 jih je v postopku razveze, 8 jih je ostalo v obravnavanju v okvirih javnega

socialnega dela, 2 nasilneža pa sta pristala na zdravljenje alkoholizma. Takšen izid pa seveda ne pomeni, da je stvar rešena. Šele sedaj se pričnejo težave s stanovanjem, preživnino...«

Kaj pa spolno nasilje? Vsaka sedma posiljena...?

»Te številke so grozne. Ne vem, pri nas v letošnjem letu nismo imeli nobenega primera. Gotovo pa obstajajo. Sicer pa menim, da ta izraz ne pomeni res posilstva v običajnem pomenu besede, temveč zajema tudi dejanja v smislu takšnega ali drugačnega nadlegovanja, česar pa je več.«

Kako je z varnimi hišami in zavetišči?

»Imajo jih v Mariboru, Krškem, Ljubljani. V Celju še ne. Predaleč so in postopek je predolgotrjen, da bi bil res v kriznem položaju učinkovit.«

Pa fizično nasilje nad otroki?

»Letos smo obravnavali 12 primerov. Največkrat dobimo signal iz šol, potem ukrepamo, zdaj poleg svetovanja praviloma tudi s prijavo kriminalistom. Vsekakor gre tudi tu za prikrivanje znotraj družine, pač zaradi sramu pred okolico ali upanja, da se bo kaj spremenilo. V treh primerih zadeve še tečejo pred sodiščem. Opozorila bi tudi na Center za pomoč žrtvam kaznivih dejanj v Celju, kjer lahko žrtve nasilja poiščejo neposredno pomoč na telefonu 481-821.«

In za konec na Centru ponujajo vsem v branje in razmislek knjigo Roddy Doyle Ženska, ki se je zaletela v vrata.

F.K.

So naši otroci varni?

Ko skorajda ne mine dan, da v časopisih ne preberemo, da je ta in ta uglajeni gospod nadlegoval sosedovo punčko, morda celo lastno hčer, sem kajpada takoj pomislil, kako je s temi stvarmi pri nas v občini. Po verjetnostnem računu pade na nas na leto nekaj takšnih primerov. Če seveda nismo siva lisa na slovenskem zemljevidu psihopatologije. Pa ni razloga, da bi bili: brezposelnost, alkoholizem, kulturna dediščina...

Gospa Vebrova s Centra za socialno delo je koordinator tako imenovanega kriznega tima za področje varstva otrok na območju Šentjurja in se nam je zdela pravi naslov za pogovor o tej temi.

Kako deluje ta naš krizni tim? Lahko poveste morebiti nekaj o delu tima, morda tudi v konkretnih številkah?

»Krizni tim smo formirali letos septembra. Srečo Črep iz zdravstva, Vanja Hriberšek kot predstavnica svetovalne službe v šolah, policijska postaja, kriminalisti in po potrebi še kdo smo ekipa tega tima. Prve informacije o problemu dobimo pri rednem delu (učna pomoč na domu, obravnava raznih denarnih pomoči...), včasih od šole, policije, od sosedov. Le redko ali skoraj nikoli neposredno od ogroženih otrok. Tim celovito preuči primer, vsak član na svojem področju, nato zberemo podatke in predlagamo ukrepe. V tem času smo obravnavali 6 težjih primerov in več lažjih, takorekoč obrobni. V večini primerov je šlo za nasilje nad otroci in za zanemarjanje otrok, v vseh primerih pa je bil prvi vzrok alkoholizem.«

Kako ukrepate?

»Zelo različno. V akutnih primerih se poslužimo varstva otroka v zavetiščih, najkasneje v 21 dneh se nato moramo odločiti za druge ukrepe. Obvezno zdravljenje alkoholizma lahko zahteva le sodišče.«

Kaj pa narkomanija in spolno nasilje nad otroki in mladoletniki?

»Sumi obstajajo, da, gotovo imamo nekaj tudi te patologije. Podatkov nimamo, verjetno bi več vedeli povedati na policiji.«

Ker sem takorekoč reden vsakomesečni gost pri policistih in mi doslej še nikoli niso namignili, da na Šentjurskem nadlegujemo tudi otroke, bi si prej upal trditi, da še nismo tako daleč, da bi to sploh hoteli opaziti, kot da smo res sami angelčki. F.K.

Vesele praznike,
sreče, zdravja, in



osebnega zadovoljstva
ob prehodu v novo tisočletje
želi vsem občanom
ter članom in simpatizerjem



predsedstvo medobčinskega
odbora ZLSD
Florjan Cveto Erjavec

Ledeno vino letnik 99 z Rifnika

Prič na Šentjurskem ga je letos 29. novembra prešal Aci Urbajs z Rifnika.

Aci, kaj pomeni ta tvoja ledena trgatev?

»Pravzaprav nič posebnega, v gospodarskem smislu pa sploh ne. Ledeno vino je že dolgo poznano v vinorodnih krajih, le da ga tu pri nas, kolikor mi je znano, še nismo prešali. V mojem primeru gre bolj za obred kot za kaj drugega. Dogodek je potekal nekako takole: v mraku tega novembrskega jutra, ko sem izmeril temperaturo v vinogradu in je ta bila pod minus 6 stopinj, sem poklical prijatelje in znance. V pol ure, seveda še preden je izza Rifnika pokukal prvi sončni žarek, je bilo vseh 100 trsov obranih. Trdo in z izvjem pokrito grozdje smo takoj dali v prav tako v ivje odeto stiskalnico in čez eno uro je iz nje priteklo okrog 50 litrov prvega šentjurskega ledenega vina, pravzaprav mošta. Med tem smo si seveda s primernimi sredstvi vsi že ogreli prezeble prste, pospravili klobaso in se tako ali drugače veselili dogodka. Kot sem že rekel, ne gre za proizvodnjo, temveč za družabni dogodek in obred, katerega čar je tudi njegova časovna nepredvidljivost. Zlasti na Rifniku je temperaturni režim rahlo čuden. Zgodilo se je že, da je bilo v dolini Voglajne minus deset, v mojem vinogradu pa le dve stopinji pod ničlo in s trgatvijo ni bilo nič.«

Pa vendar, ledeno vino je tudi komercialna kategorija?

Da, seveda je. V Intersparu stane steklenička 2,5 dcl okrog 6000 tolarjev. Ledeno vino ima svoj karakter in svojo ceno. Čeprav je po vsebnosti sladkorja - letos smo mu namenili le 128 stopinj, zelo podobno jagodnemu izboru, je le povsem drugačno. Moje vino pa ne bo šlo na prodajne police. Kot prestižno vino ga bomo rabili za degustacije, ocenjevanja... pa ga kmalu ne bo več.«

Slišal sem, da pa je tvoje vino nekaj posebnega tudi sicer, da gre za tako imenovano modno zadevo, za bio pridelek. Kaj neki v vinarstvu to pomeni?

»Tu moram pa korenito poseči v ta pogovor. Ne vem, če imaš dovolj časa, toda na kratko mi gotovo ne bo uspelo zadeve razložiti tako, da bo razumljiva tebi in bralcem in da se ne bom osmešil. Ne, pri meni ne gre za danes tolikokrat zlorabljeno pripono »bio«, s pridelavo grozdja v svojem rifniškem vinogradu sem naredil velik korak naprej od bio - tehnologije. Z vso energijo in s polnim zaupanjem sem zajadral na področje biološko dinamičnega kmetovanja, v področje blagovne znamke »Demeter«, na področje, kjer se kmetovanje srečuje z antropozofijo in filozofijo. Teh novih načel, ki pa osvajajo ves svet, se skorajda ne da razumsko razložiti. Nekatere metode zelo spominjajo tudi na homeopatijo. Gre za stremenje za ravnovesjem med naravnimi in kozmičnimi silami ter med rastlino in človekom, vse skupaj pa se ne dogaja kot proizvodni proces, temveč bolj kot način življenja, čustvovanja ter pristnega druženja tistih, ki tem načelom zaupamo.«

Zdaj sem pa res ostal brez besed. Ali se ne bi dalo povedati z razumljivimi pojmi na primeru tvojega vinograda, za kaj gre?

»Ja, saj poskušam. Je zelo preprosto. V mojem vinogradu ni več gnojil, ni gnoja, ni kemije. Zemljo bogatim le s humusom, ki ga pridobivam po posebnem postopku na lastnem kompostniku. Eno od prvih načel »Demeter« sistema je, da mora vse, kar se v vinogradu uporabi, zrasti v neposredni bližini. Rman, kamilice, koprive, hrastovo lubje, regratovo cvetje, baldrian - in vsaka od teh rož se veže na svoj planet in tudi mora biti uporabljena v skladu z astrološkimi podatki - so osnova mojega humusa. Iz njih in tudi drugih snovi pripravljamo pripravke 500, 501 ali pripravek po Mariji Thun, s katerimi nato pridobimo iz naravnega ovčjega gnoja ustrezen humus. Te pripravke, ki jih največkrat »zorimo«

več mesecev v živalskih opnah, črevih, lobanjah ali kravjih rogovih globoko pod zemljo. Zelo male odmerke pripravkov zgnetemo z zemljo v kroglice, ki jih spustimo v trapezasto oblikovan ovčji gnoj. S tem spodbudimo delovanje drobnoživk in po enem letu dobimo humus, ki ga v zelo malih količinah, pozno jeseni, potrosim po vinogradu, s ponovno nalogo, da pospešimo delovanje drobnoživk... Vem, sliši se čudno, toda neverjetno je, kakšno živahno rast je že v prvem letu spodbudila s temi pripravki obogatena zemlja. Oreh mi je zrasel dvakrat več kot običajno, listi chardonaya pa so bili enkrat večji. To, kar sem sedaj pripovedoval, velja le za biološko dinamično pripravljeno zemljo, ki je čisto nekaj drugega kot na primer z mineralnimi gnojili uničeno koruzno polje. Gre za živo stvar. Na enem hektaru bio - dinamične zemlje je kar okrog 4000 kilogramov mikroživk...«

Kaj pa trta, peronospora, oidij...?

»Tudi tu vse temelji na ravnotežju in na različnih pripomočkih iz rastlin, na čajih, s katerimi škropim vinograd. Po vsakem večjem dežju je potrebno škropiti, s kamilicami, preslico, rmanom..., vse z energetsko nabito vodo. Letos sem škropil štiridesetkrat. V manjših količinah in v

kritičnih situacijah sta dovoljena tudi baker in žveplo v naravnih sestavinah. Vse drugo je izključeno. Še celo ropot motorne kosilnice pojmuje kot onesnaževanje in določeno mero nasilja nad rastlino in zemljo.

Priznati moram, da sem na tem področju še začetnik in sem v preteklosti naredil veliko napak, ki so me stale tudi pridelka, zadeva pa zato ni brezupna, kajti naša »Demeter skupnost« bi skorajda lahko rekla, je kot družina; vse ključne zadeve počnemo skupaj, skorajda obredno, si pomagamo, svetujemo. Lahko rečem, da sem ob biološkem dinamičnem kmetovanju zaživel povsem drugo življenje.«

Počasi razumevam, za kaj gre.

Ker pa sem bolj prizemeljski človek, me zanima, ali obstajajo objektivni, znanstveni dokazi, da so vaši pridelki nekaj posebnega, izrednega, zdravega...? In ali ni naše okolje globalno tako onesnaženo z raznimi težkimi kovinami, pesticidi, nitrati..., da je skorajda iluzorično govoriti, da je sredi te ekološke polucije, na primer tudi na Rifniku, možno z bio dinamičnim kmetovanjem preseči onesnaženo danost?

»Obstajajo objektivni pokazatelji. Tudi zame so presenetljivi podatki iz literature, da je z doslednim biodinamičnim kmetovanjem možno izničiti kvarne vplive polucije celo v bližini avtoceste. Težko to razložim z logiko, toda osebno verjamem, da gre pri Demetru za splet bioloških, kozmičnih in psiholoških vplivov z neverjetnimi učinki.«

In kolikšen je bil tvoj letošnji pridelek?

»Priznam, imel sem veliko težav s peronosporo, toda predvsem zaradi lastnih napak. Toda imeli so jih tudi tisti, ki škropijo s sistemiki in drugimi agresivnimi kemikalijami. Chardonnay se je držal zelo dobro in mi je dal enako količino kot lani, v celoti pa je pridelek približno za tretjino manjši. Ampak zato nimam izgube, vse se povrne na drugi ravni.«

Moram priznati, da si me temeljito zmešal in ne vem, če bom znal bralcem ŠN pravilno prenesti tvoje besede. Mislim, da si bom moral enkrat vzeti kar precej časa, ti gledati pod prste in vleči na ušesa, da bom »in«. Hvala za pogovor.

»Hvala tebi, vesel, bom, če se mi boš pridružil.«

F.K.



... spet pojdemo brat

Dušan Polenšek - potegnil črto pod dogodki v KS Slivnica pri Celju

Ni ga primernejšega časa, kot je to prednovoletni čas (sploh če smo na prelomu novega tisočletja), da pod dogodki in delom preteklega leta potegnemo črto. Kar malo hudo nam je, ko vidimo, da je izkupiček dokaj boren, čeprav smo se vseskozi trudili za najboljše in delali v okviru svojih zmožnosti. Žal mnogokrat, sploh ko govorimo o delu za javno dobro, ni odvisno vse le od enega človeka in trenutnega časa in prostora. Dušan Polenšek se je tega zavedal, ko je postal predsednik KS Slivnica pri Celju. »Na začetku sem imel veliko elana, a sem se moral skupaj s predstavniki vaških skupnosti kmalu postaviti na realna tla. Vem, da se je ob referendumu mnogo obljubljalo, a v okviru možnosti smo izpeljali le najnujnejše.«

V tem letu je KS poskrbela za vzdrževanje nekaterih krajevnih cest, opravila je najnujnejša dela na šestih plazovih, sodelovala je pri postavljanju vodovoda Hrastje-Bukovje-Sveta Helena (postavili so rezervoarje, črpališča), vendar je pri tem delu imela večinski delež zaradi obsežnosti projekta in visokih finančnih sredstev Občina Šentjur. Dušan Polenšek pravi: »Upamo, da bodo vodovodno napeljavo dobili ljudje že v začetku novega leta, predvsem tisti, ki zdaj še nimajo priključka na javni vodovod.«

»Čeprav ni tako velika stvar, je vredna zabeležka: KS je sprejela, da pokopališko dejavnost opravlja pogrebna služba Zagajšek, za samo urejanje pokopališča pa je še vedno zadolžena KS.« Naslednji omembe vreden podatek je prav gotovo tudi ta, da je bil saniran plaz na državni cesti Gorica - Črnomlja, čeprav ima slivniška krajevna skupnost zasluge le

tolikšne, da je »priganjala« in dajala pobudo za popravilo te ceste.

Glede postavitve avtobusne postaje je žal tudi to leto ostalo le pri papirjih, a so bili urejeni vsaj ti (lokacijsko in gradbeno dovoljenje). Dušan Polenšek to utemeljuje tako: »Gorica pri Slivnici potrebuje avtobusno postajališče, vendar mora biti izgradnja tega usklajena z ureditvenim projektom centra, v katerem so zajeti pločniki, izgradnja novega mostu, ureditev križišča. Ne moremo se kar brez načrtov lotovati delov projekta, ker to pomeni le trošenje že tako majhnih denarnih sredstev. Če sem optimističen, lahko rečem, da bi v obdobju treh let projekt lahko bil končan.«

Kaj pa kulturni dom? Čigav je, se sprašuje marsikdo, predsednik pa razlaga: »Ne želim, da bi iz te stvari nastal spor, vendar pa vztrajam, da si kulturnega doma, v katerega je KS vložila veliko dela in ki je bil zgrajen s samopriskevkom

in tako postal last vseh, ne more lastiti le eno društvo.«

Kakorkoli že, v tem kulturnem domu in njegovi okolici bodo prihod novega tisočletja lahko pričakali vsi krajan in ljudje dobre volje brez velikih stroškov, saj bodo za zabavo poskrbeli domači glasbeniki, za hrano ljudje sami, pijačo pa bo po novoletni ceni moč kupiti. Čeprav to ne bo bogata prireditev, pa predsednik krajevnih skupnosti verjame, da bo nekaj posebnega, že samo zato, ker bo vse tako preprosto in ker se bo na pričakovanje novega tisočletja pripravljalo kar cel teden. V avli kulturnega doma se bodo odvijali družabni večeri za mlade, vrtela se bo njim ljuba glasba, 29. in 30. decembra pa jih čaka živa glasba šentjurskega benda Žurdov. Da pa se starši ne bi doma brez otrok dolgočasili, bodo nanje lahko počakali v goriških gostilnah ob prednovoletnem meniju in glasbi. **N. G.**

Recept za 90 let - pelin, potrpljenje, petje

Žveglerjeva Marija se je rodila 5. decembra pred skoraj celim stoletjem v Košnici pri Prevorju. Danes živi s hčerkino družino v Turnem pri Slivnici, najbrž pa ne bi mogla prešteti na prste ene roke, kje vse po kozjanskih hribih se je morala v teh devetdesetih letih resnično boriti za kruh.

V Salobirjevi družini je bilo devet otrok in ko si je Micka izbrala moža, v majhni in pretesni hiši seveda ni bilo prostora še zanj. Z možem Antonom sta po poroki leta 1933 odšla v »štant« v Zagorje, a po štirih letih od tam odšla, ker sta morala za skromno domovanje garaško delati. Na Žusmu nad Hrastjem sta kupila kos zemlje in postavila leseno hišico, saj je bil mož gozdni delavec. Ko je bil leta 1941 na poti že četrti otrok, so za večje skrbi poskrbeli še Nemci, ko so Micki odpeljali moža za 18 mesecev v Nemčijo. Kaj je hotela drugega, kot da je hodila »v tavr« z otroki vred in pri dobrih ljudeh, katerih se še vedno s hvaležnostjo rada spominja (posebno Štusovih), služila za preživetje. Mož je po vojni še opravljal službo gozdnega delavca, a je bilo delo vedno težje in revščina ni popustila. Še sta menjala domove, nazadnje pa sta se preselila na njegov dom v Košnico. Ko je Micka spravila še zadnjega, desetega, otroka h kruhu in bi njeno življenje lahko postalo znosnejše, ji je bolezen vzela moža. Ostala je sama z možovo sestro in ko se je deset let po moževi smrti odpravila na njegov grob v Celje, jo je doletela še ena nesreča - zgorel je njen dom in vse njeno imetje. Ostalo ji je samo tisto, kar je imela na sebi.

Koliko križev in težav, res jih je bilo, vendar Micke te težave niso pokopale. Gotovo bi bilo po nesreči veliko huje, če ne bi imela otrok. Od

takrat že 21 let živi pri najmlajši hčerki Veri Jagodič v Turnem.

Kaj počne zdaj, ko ji je končno lepo? Pri devetdesetih ji je šivanje vse prej kot tuje in da ji ne bo dolgčas, so ji za rojstni dan hčerke



podarile nov šivalni stroj in sprejela me je v predpasniku, ki si ga je sama pred kratkim sešila. Rada pomaga pri kuhanju (njeni »nudlci« so še vedno najboljši), za slavlje je pridno pomagala peči pecivo. Njena specialiteta pa je izdelovanje rož iz papirja: »Ravno delam rožice za venček za v kapelo. To je moja hvaležnost Bogu, da mi je podaril tako lepe dni na starost.« Sicer pa svojo hvaležnost Bogu izkazuje z obiski maš pri Urbanu, kamor jo najraje mahne peš, da lahko poklepeta z znanci.

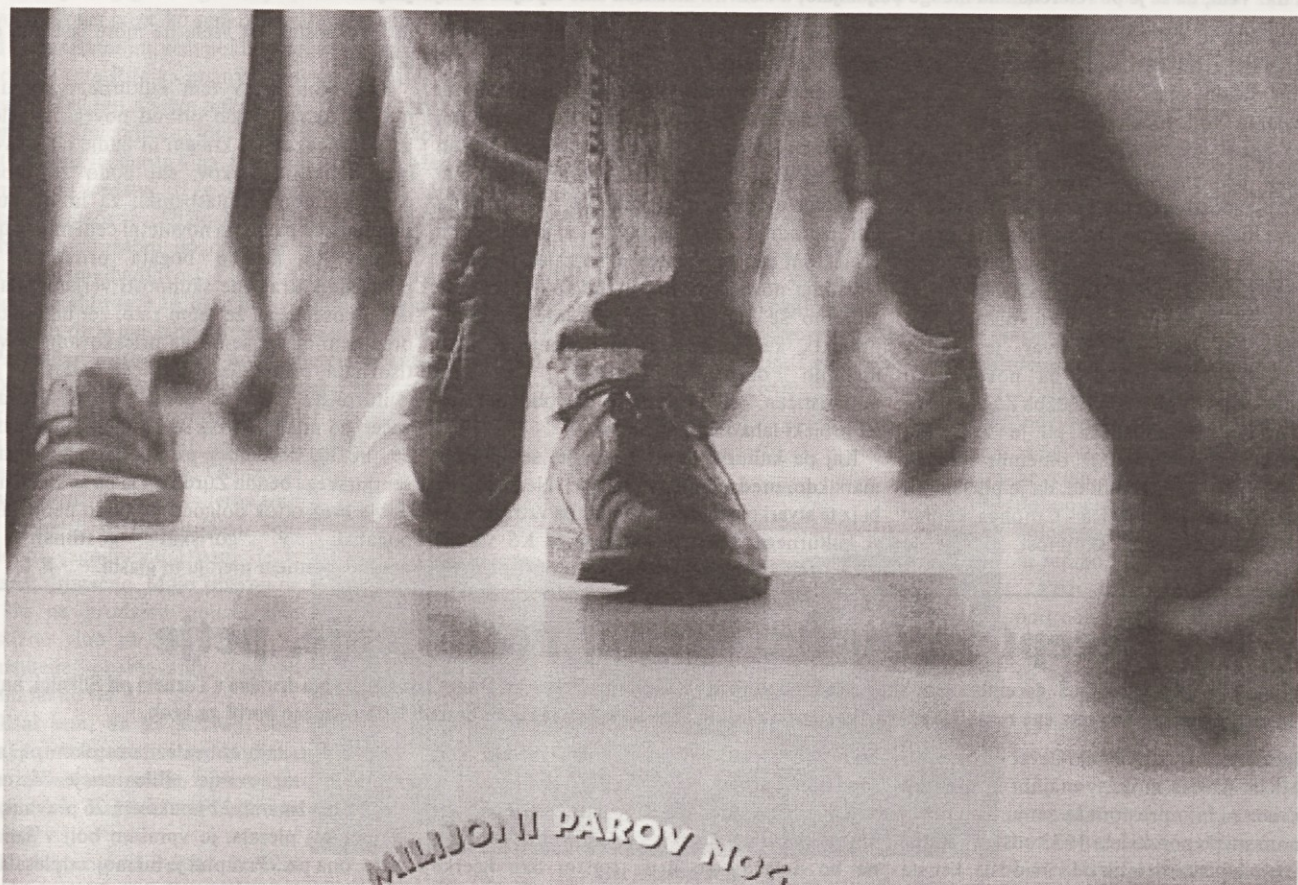
Seveda je najbolj hvaležna otrokom, ki so ji pripravili praznovanje: »Bilo nas je 75, osem otrok z družinami, 21 vnukov in 26 pravnukov.« Je tudi kaj plesala, jo vprašam bolj v šali kot zares, ona pa: »Prvi ples je bil moj, odplesala sva ga z zetom.« Kaj pa kaj živčnost pred tako slavnostjo? »No, oma je pet minut pred odhodom na praznovanje še spala,« na moje vprašanje odgovori kar namesto slavljenke njena vnukinja Saša. Morda pa je zato brez problemov praznovala do pol pete zjutraj.

Ob tako pomembnem prazniku so jo s pozornostjo razveselili tudi predstavniki slivniškega Rdečega križa s podmladkom in predsednik domače krajevnih skupnosti Dušan Polenšek. Kar naštevata bi še, komu vse se mora zahvaliti, a jo napeljem, da mi izda recept za tako kvalitetno visoko starost. »V življenju nisem jedla nič posebnega, razen tega, da še zdaj popijem kozarec vina s pelinom, rada se poveselem, rada pojem, veliko sem vandrala in nikoli nisem dala skrbem možnosti, da bi obvladovale moje življenje.«

Pa še eno drobno skrivnost je pustila za konec najinega srečanja: Če bo vse posreči, bo kmalu postala praprababica. Že držimo pesti, da se to zgodi. Glede na njeno življenjsko moč pa bo dočakala še veliko takih dogodkov. **N. G.**



KEMO PLAST
d.o.o.



MILIJONI PAROV NOG

STOPAJO PO NAŠIH TALNIH OBLOGAH



Srečno tudi v letu 2000!

Motel Ribnik se priporoča s svojo
gostinsko ponudbo od 12. decembra,
ob petkih in sobotah glasba s plesom.

MOTEL RIBNIK
★★★★★
KOZJE

Spet Žličarjeve jaslice

Pravzaprav sploh ne gre samo za jaslice, ali pa vsaj niso bistveni del vsakoletnega projekta, ki ga Žličarja, Narček in njegov sin, vsako leto pripravita za božič. Gre za 45 m² veliko površino, ki sta jo mojstra Žličarja v miniaturni »poselila« s hišami, cestami, cerkvami, mlini, kozolci... in seveda v enem delu tudi z jaslječnimi betlehemskimi liki. Posamezni deli te mini pokrajine so povsem fantazijski, spet drugi so kopija bolj znanih šentjurskih stavb, na primer Zgornjega trga, šole, Botričnice, lahko pa vas pisani živžav spominja tudi na Bled. Ustvarjalca jaslic sta pedantno izdelala tudi najmanjše podrobnosti. Tako se ob žuborečih potočkih, preko katerih seveda vodijo pravi leseni mostovi, vrtijo mlinska kolesa, poje žaga venecijanka, na električnih drogovi, kajpada povezanih z žicami pod napetostjo, gori javna razsvetljava, pastirci se grejejo ob plamenih ognjev, iz neštetihi hišnih oken pa se širi v mrak pisana paleta svetlobnih žarkov. Ko Narček obrne stikalo, vsa pokrajina, letos razmeščena že v treh kletnih prostorih, zaživi svoje življenje.

Gospod Žličar, kako zmorete? V vaše jaslice vlagate neverjetno veliko dela in energije. Zakaj?

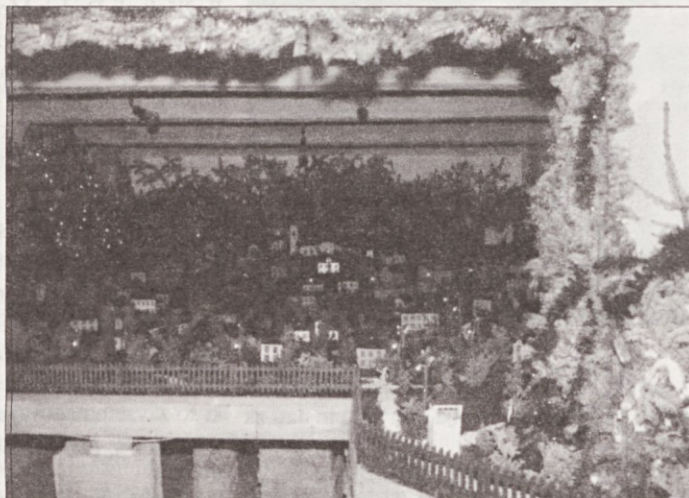
» Zaradi veselja. Začel sem že med vojno, v taborišču in v bolnišnici, kjer sem bil leto in pol, in to mi je ostalo. Teh jaslic sva se s sinom lotila pred šestimi leti, vsako leto narediva nekaj novih elementov in sedaj je to tu. Res je ogromno dela z njimi in mislim, da mi ne boste verjeli, da delam na jaslicah vse od 1. novembra, skorajda od jutra do mraka, kot se reče. Veselje imam z njimi in v tem času pustim vse zasluzke. Takorekoč zaživim z jaslicami in ne sprašujem niti za čas niti za dobiček.«

Ne bom Vas vprašal, koliko Vas jaslice stanejo, ker menda res nimajo cene, zanima me pa, kaj je vse vgrajeno v njih?

Če bi začel pri večjih količinah, potem je tu okrog tri kubične metre različnega lesa, dve traktorski prikolici peska in kamenja, ena prikolica mahu in drugega zelenja, 280 betonskih kvadrov in 150 kg cementa. Za oskrbo z električno energijo sem porabil okrog 300 metrov različnih žic, 41 električnih drogovi, 5 transformatorjev, 28 stikal, 8 elektromotorjev in tri vodne črpalke. Vse skupaj je razsvetljeno s 500 raznobarnimi žarnicami. Skupaj imam postavljenih 125 hiš, 5 cerkva, 8 kapelic... Samo tehle malih ograjic je preko 30 metrov.«

Vam jaslice prinesejo tudi kaj zasluzka? Slišal sem, da imate velik obisk.

»Zasluzka seveda ni. Vsako leto mi sicer ostane nekaj kilogramov kovancev, a vsega skupaj ni niti za dva desetisočaka. Ljudje prihajajo



Vsako leto bogatejše jaslice

z vseh koncev Slovenije, celo z avtobusi. Lani smo imeli okrog 2000 obiskovalcev. Avtomobilska gneča je nepopisna in tudi smerokazi, ki sem jih letos spet na novo naredil - lanske so mi nepridipravi zmetali v Pešnico - ne pomagajo veliko. V veliko zadoščenje mi je, da so ljudem jaslice všeč in sem vesel vsakega obiska.«

Še veliko let ob jaslicah in vesele božične praznike vam želim.

F.K.

Tudi Miklavž, Božiček in Dedek Mraz niso več, kot so bili

Mrak Miklavževega večera 99. Na javnih mestih ni ne sluha ne duha o Miklavžu ali parkeljnih. Svetleče zvezde, kresničke, smreke in podobni okraski ter z novoletnimi lučmi ovenčane stavbe pa kljub jesenskem deževnemu vremenu dajejo slutiti prihajajoče praznike.

Hotel Žonta: nobenega živ žava, nobenega Miklavža.

Farna cerkev okrog 17h: temna okna in zaklenjena vrata. Ves Zgornji trg je še brez novoletnih lučk. Hm, tako ne bo nič s poročanjem z Miklavževanja.

Naravnost domov in na telefon. Pokličem znanca, pač tiste, ki imajo za Miklavža zanimive otroke. Informacije niso bile preveč obetavne.

Slivnica: Nimamo pojma o tem, da bi se kje miklavževalo.

Ponikva: Ne, menda ni nič. Tudi v cerkvi ne.

Planina: Ja, imamo Miklavža, program, darila, vse. Vsi planinski otroci so v cerkvi sv. Miklavža v Planinski vasi. Kar pridite. Ko sem pridrvel gor, je bila cerkev seveda že

zaklenjena. Je pa gospa Nučeva obljubila, da bo vse lepo napisala, kako je bilo. No, tudi to je nekaj.

Šentjur: Ob treh je bila maša, cerkev je bila polna otrok, Zalokar je dobro odigral Miklavža, ampak, zdajle ob petih pa tem res ni več nikogar.

Dramlje: Bilo je miklavževanje, organiziral ga je župnik v Slomškovem domu. Imeli smo Miklavža, parkeljna in pa mladince, ki so pripravili program. Ampak ob štirih popoldne in ne zdaj, ko je noč.

Tako je to, Miklavž še prihaja, toda le v cerkve in podnevi. »Civilni« Miklavž je, kot vse kaže, izumrl.

Ampak ne še čisto. Naslednji dan se je pojavil v bolj komercialni obliki pred Resevnino samopostrežbo, resda z enourno

zamudo, kar je zlasti tiste mamice, ki so imele svoje malčke v naročjih dodobra vznejevoljilo, toda prišel je. Dva parkeljna nista zbujala prav nič spoštovanja, angelčkov pa ni imel s seboj. Njegov blagovzveneči glas, poznavalci so vedeli povedati, da si ga je izšolal na Štajerskem valu, je le za krajši čas umiril šentjursko mladež; kakšnih petdeset prisotnih otrok se je neženirano zagreblo za listke, s katerimi so kasneje izžrebali nekaj Resevninah nagrad. Na žrebanje je bilo potrebno počakati še debelo uro, kar je bilo celo za mene malo predolgo, da o mamicah z otroci v naročju sploh ne govorim. Ampak trio Črna mačka, ki je bil tudi v Miklavževem spremstvu, je veselo našigal domače melodije, pa se je kar dalo dočakati.



Pred Resevno

Ni kaj, Resevna se je izkazala, tako rekoč edina, in jo vsekakor velja pohvaliti in dati za vzor.

Kar se javnosti tiče, je Božiček pravo nasprotje Miklavža: deluje le v »civilni« sferi, hkrati pa se je tudi povsem sprivatiziral. Malo bo domov, kjer ne bi te dni »zrasla« božična smrečka, ki ne bi pod svojimi okrašenimi

vejami nudila idealen prostorček za odlaganje Božičkovih daril. Božiček je najbolj siguren, toda zagotovo najmanj viden.

Bistveno bolje gre Dedku Mrazu. Naši šolniki in vzgojitelji po vrtcih in šolah vestno skrbijo za tradicijo, kar pomeni, da brez Dedka Mraza, tistega pravega, s spremljajočo zabavo in s košem daril, ni pravih novoletnih praznikov. Za tistega, ki bo nastopil v javnosti en dan pred božičem na Mestnem trgu, se še sicer ne ve čisto natančno, ali bo Božiček ali Dedek Mraz, ker ima čudno ime »Pravljčni mož«. Organizira ga Društvo prijateljev mladine in je kot križanec med obema pravljčnima možema pragmatičen izhod v sili za tiste, ki bi radi služili dvema gospodarjema. Praktično, toda skorajda smešno.

Miklavž v Planinski vasi

Že četrto leto zapored smo letos pričakali Miklavža v cerkvi na hribčku nad Planinsko vasjo. Da je bil čas čakanja krajši, so na oder najprej priplesali angelčki, nato še parkeljni, ki so zavzeto nagovarjali svojega zemeljskega varovanca, prvi k dobrim, drugi k slabim delom.

Okoliški otroci, ki so 14 dni pridno hodili na vaje, so zelo dobro uprizorili igrice »Angeli prepodijo skušnjavca«. Pred koncem igrice so angelčki in parkeljni pohiteli

nasproti Milavžu in ga pospremili v cerkev k otrokom.



Parklji in angelčki skupaj na delu v Planinski vasi

Miklavž je imel 94 daril, s po 1500 tolarji so mu jih pomagali nabaviti starši otrok, obdaroval pa je tudi vseh 13 nastopajočih in nekaj odraslih, ki so prispevali k uspehu prireditve.

Da pa so lahko bila darila bogatejša, so pomagali: KS Planina, Aci Avto, Rubico, Montparis, Design Koželj, Fakulteta pub, Mirko Mlakar, Mirko Kovač, Pizzerija Špica, Sadar Jože ml., Romo, Tempra, Trgovina Užmah, Tajfun, Ojstršek, Camloh transport-Caffe park, INA Laško, TIM, Keramičarstvo Kerin.

Hvala vsem!

Mojca Nuč

Praznične okrasitve

Novo leto 2000 v temi

2000 je tako seksi in okrogla številka, da je vsa ta norija, še posebej podkrepljena s strani na moč zadovoljnih trgovcev, razumljiva, čeprav, to se boste verjetno strinjali, tudi zelo pretirana. Vsaj na TV. Kako pa je s tem, če se ozremo naokoli? Kako so praznično okrašena in osvetljena mesta v naši bližnji okolici? Zdaj že precej izkušena štiričlanska skupina komandosov Šentjurskih novic, se je, tako kot že velikokrat doslej, spasilala v avto in se odpeljala na ogled. Prva ciljna točka so bile...

DRAMLJE

... katere pa smo zaradi nepredirne megle skorajda zgrešili. Megla je bila namreč tako gosta, da bi jo lahko rezal z nožem, ali celo nož vanjo zasadil in nanj obesil težko zimsko obleko. Med vožnjo smo se počutili kot v Transilvaniji in vsak trenutek pričakovali jato kanibalskih netopirjev, ki bi skočila iz neskončne megle izpred nas in nas pojedla do zadnjega koščka mesa. No, nič od tega se ni zgodilo, se pa je zato kmalu pojavila druga dilema - kmalu sploh nismo vedeli, kje smo. Šele ko se je v megli prikazalo na tisoče lučk, povezanih v sistem belih črt, ki je na moč spominjal na zgradbo restavracije Zamorček, smo se zopet lahko našli na zemljevidu.

Ko smo prispeli v Dramlje, so nam oči skoraj padle iz pecljev, toda kljub herkulksemu naporu naših oči nam ni uspelo najti kakršnekoli novoletne razsvetljave. Vsaj ne v centru. Na poti do šole in obveznega postanka v Smuku smo opazili eno zeleno luč v obliki smreke in eno v obliki zvezde na pročelju drameljske trgovine. Zaradi odseva v steklu, na katerega sta bili pritrjeni, je bilo na prvi pogled videti, kot da so

na delu štiri luči. Verjetno najbolj barvita novoletna okrašenost se je dičila nad vrati kmečke zadruge, kjer je bilo za 2.20m metra lučk velikosti ping pong žogice. V Dramljah je tako bila na delu bolj zasebna iniciativa, saj smo okrašene in svetleče iglavce našli samo pred neko stanovanjsko hišo, pred Smukom in seveda tudi zgradba Diska S se je šopirila s svojimi barvami.

PONIKVA

Ob prihodu na Ponikvo je cesta postavljena tako, da lahko v določenem položaju glave za delček sekunde občudujete pravi mali Las Vegas. Vse se sveti, blešči in preliva. Toda takoj, ko se odpeljete s te točke gledišča, se vse skupaj fragmentira na precej monotone dele osvetlitve. Tu so bile klasične lučke v obliki smrek, zvezd in kometov, z belimi lučkami posejani iglavci, levji delež pa so seveda zopet odnesle stanovanjske hiše s svojimi včasih zelo inovativnimi novoletnimi okraski na oknih in strehah. Le Resevnina samopostrežna trgovina in hiša predsednika KS sta dajali bolj svetel in praznični videz. Obe gostilni sta bili prozaično

temni, nič boljše pa se ni godilo središču Ponikve okrog cerkve. Dve betlehemski repatici na vsej Ponikvi je za božično vzdušje le malo premalo, teko da se KS letos pri krasitvi kraja ni ravno preveč izkazala.

GORICA PRI SLIVNICI

Že takoj na začetku vas pozdravi velikanski utripajoč napis Srečno 2000, ki je tako prijeten na pogled, da se marsikdo ustavi in si ga še posebej ogleda. Tudi sicer je to malo mesto zelo bogato okrašeno. Vse trgovine in bari so seveda okrašeni, prav tako bivša Aurea in vse naselje mirno počiva v prijetni radioaktivni svetlobi. Človek kar čuti, kako mu mutirajo geni. Fino.

SLIVNICA

Radovednost nas je vlekla še dlje, toda v Slivnici ni bilo niti enega okraska. Najbolj osvetljeno in privlačno na pogled je bilo pokopališče. Če je v tem kaj simbolike, jo prepuščamo bralcem.

ŠENTJUR

Nazadnje smo si ogledali še Šentjur, kjer se je ponovila stara zgodba - občinski delež olepšave

mesta je vsako leto enak in vsako leto manjši (verjetno zato, ker se nekaj teh artefaktov vsako leto pač pokvari). Sprehod po mestu in obvoznici servira najobičajnejše luči v obliki smrek, zvezd in kometov, ki so sicer na rednem spisku okrasitve. Vse skupaj pa zato zbledi v primerjavi z okrašenostjo hotela Žonta, ki je daleč najboljša. Poleg njega se v precej posrečenem stilu neonsko sveti picerija Vija Vaja, tržnica pa je osvetljena na pol, s tiste strani, ki se vidi s ceste. Dokaj bogato so seveda okrašene še vse trgovine, bari in gostilne. Čeprav nič revolucionarnega ali pretresljivega, pa le poskrbijo, da žejen popotnik v tej nepredirni megli najde svoj cilj.

DOBJE

Kje naj najdem kaj dovolj kičastega in svetlečega, da bo omembe vredno? Sredi zloglasnega dobjanskega klanca opazim z lučkami okrasen balkon na levi. OK, za začetek se ne smem pritoževati. V samem centru vasi (ups!) pa so se potrudili na bodočem občinskem

sedežu (baje) in ga okrasili s simpatičnim modrim "onem", pa tudi pri Urški so okrasili rogovi pod oknom. Precej asketski videz pa nazadnje reši gostilna pri Olgi v dolini, ki se očitno zaveda, da je ljudi treba opozoriti, če ne na praznike, pa na to, kje je gostilna. Pohyalno, da ne bo pomote!

Na poti do Planine se je tričlanska komisija enoglasno strinjala, da je Hrib Dobje razred zase, saj se je v sicer hudo meglenem okolju svetil prav po hollywoodsko.

PLANINA

Planina nas je pričakala s svojo že tako impozantno podobo in je tudi primerno praznično dihala. Pohvaliti bi veljalo prvi dve hiši ob vstopu v trg na levi in desni, ampak se ocene nekako vzdržimo. Kasneje so na grad namestili zelo opazen svetleči napis, za kar jim gre posebna pozornost. Oko pa se ti spočije na smreki pred Tajfunom. Bele preproste lučke, drobno posejane, ki ne osvetlujejo nobene reklame...

KALOBJE

Na Kalobje gledat novoletno okrasje se je izkazalo za precej jalovo početje. Edine lučke so pristale na drevesu pred Erjavčevo gostilno. Ampak... saj smo šele enajstega. Za javno okrasitev tod okrog očitno nimajo ravno posluha. Posamezne vasice, Kostrivnica, Suho, Trno, ki baje svetlo izstopajo, pa žal nismo obiskali.

In suma sumarum? Šentjurska občina je verjetno ena izmed redkih, ki ni padla pod vpliv brezglave manije ob koncu tisočletja (ki pa to sploh ni, ampak pustimo to). Še več, videti je, kot da je za krajevno skupnost vse skupaj samo malo večja neprijetnost in postavljanje že tisočkrat vidjenih okrasov zgolj sitnost. Pač samo toliko, da se ugi najosnovnejšim maniram, ki jih narekuje prihod novega leta. In to je vse.

mf, S.T.

Z ljubeznijo v tretje tisočletje

Pod tem naslovom so 14. decembra imeli šolarji OŠ Hruševac novoletno zabavno prireditev. Priznati moram, da so me zelo prijetno presenetili. V sveže in domiselno okrašenem večnamenskem prostoru, v svoj barvnih žarometov, ob

Kako sva si različna...), punce iz njihove plesne skupine so razkazale svoje veščine, vmes so nas očarali recitatorji s kratkimi verzi in domislicami iz domače in svetovne literature, pa še celo ravnatelj Gajšek se je pri svojem nagovoru navzel jedrnatosti



Plesna skupina OŠ Hruševac med nastopom

spretni glasbeni spremljavi je in dinamike drugih ura njihove dinamične nastopajočih in ni prav nič predstave minila kot bi mignil. Vse se je vrtele okrog ljubezni in preloma tisočletja. Solisti (žal jih nihče ni predstavil) so ob spremljavi zbora in pod taktirko profesorice Pasaričeve zapeli nekaj lepših zabavnih ljubzenskih pesmi (Dan ljubezni, Ne čakaj na maj,

in dinamike drugih nastopajočih in ni prav nič predstave minila kot bi mignil. Vse se je vrtele okrog ljubezni in preloma tisočletja. Solisti (žal jih nihče ni predstavil) so ob spremljavi zbora in pod taktirko profesorice Pasaričeve zapeli nekaj lepših zabavnih ljubzenskih pesmi (Dan ljubezni, Ne čakaj na maj,

F.K.

V Dobju tudi letos veselo

V predprazničnem vzdušju so konec novembra v Dobju letos že šestič zapored organizirali srečanje starejših občanov in krvovalcev. Domači organizaciji RK in predvsem požrtvovalnim posameznikom pa gre zahvala, da prireditev nikoli ne ostane na ravni gole formalnosti. Na začetku je povabljenec pozdravila predsednica dobjanskega RK, ga. Marija Novak. Trenutkov, ko človek pozabi na vsakdanje težave in skrbi, je res premalo, a tisto nedeljo popoldne smo jih lahko bili deležni vsi.

Za njo so spregovorili še dr. Tisel, g. Slejko, župan Salobir in dr. Šmid s Planine. Slednji je mimogrede navrgel še par zdravstvenih nasvetov in predvsem tisti v stilu "manj jest in več migat" so bili sprejeti z odobravojočim kimanjem. Vse do trenutka seveda, ko so mize obložili z različnimi dobrotami. Program so popestrili

učenci OŠ Dobje pod mentorstvom Slavice Rajh in Stanke Hrovatič. Povprečno življenjsko zgodbo sta v ljudsko pesem in poezijo povezali tako, da so otroški glasovi mimogrede izvalili kakšno solzo ganjenosti.

Srečanje so materialno podprli mnogi, med njimi; Občina Dobje, OORK Šentjur, Hrib Dobje, Jože Maček iz Ljubljane in Marjan Planko iz Škarnic. Toplino in vzdušje pa so pridale malenkosti, ki so jih vede ali ne prispevali vsi. Pa naj so bila to drobna darila, zvok harmonike Robičevega Vlada, širok nasmeh domačega župana ali zgolj zavest, da ima nekdo zate trenutke časa in pozornosti.

Za konec naj zapišem še misel ge. Novakove, da življenje niso dnevi, ki so minili, ampak dnevi, ki smo si jih zapomnili. Naj bo takih dni čim več.

S.T.

Silvestrovanja

ŠENTJUR: tokrat prvič silvestrovanje na prostem oziroma v Tržnici, organizatorja pa sta KS Šentjur in Tržnica. Gostinsko ponudbo imajo tamkajšnji gostinci, igrajo Rokovnjači iz Mengša. Vstopnine ni, prostora pa je dovolj.

HOTEL ŽONTA: igrata ansambla Dori in Lipovšek, silvestrski meni s posebnim prazničnim vzdušjem, 16.800 SIT, 280 mest že zdavnaj razprodanih.

Novoletni ples 1. januarja: igrata ista ansambla, gost večera Natalija Kolšek, cena 6.900 SIT, razprodano.

GOSTILNA BOHORČ: Igra Štajerski ekspres, cena 11.800 SIT, nekaj sedežev je še na razpolago.

PONIKVA: silvestrovanje v prostorih šole organizira TD, igra domači MRK, gostinsko ponudbo ima Gustl Vovk, Cena 6.500 SIT. Že razprodano.

GORICA - SLIVNICA: silvestrovanje na prostem in v KD, igrajo domači godci, vstopnine ni, hrano prinesite s seboj!

GOSTIŠČE URBANČEK v Trnovcu: igra duo Ideal, cena silvestrskega menija je 13.500 tolarjev, nekaj malega prostora je še.

PLANINA: silvestrovanje bo na prostem pred GD. Prihod z baklami ob 23. uri.

Anketa

Naši občani o koncu tisočletja

Konec tisočletja je pred durmi. Ali nekoliko skrivnostna številka in z njo povezane prerokbe vznemirjajo tudi naše občane? So v preteklem letu doživeli kaj takšnega, kar si je veljalo zapomniti? Kaj je po njihovem dogodek tega leta in tega tisočletja, kaj pričakujejo od novega leta, tretjega tisočletja? Bo človek res vse manj Človek in vse bolj stroj, računalnik? Nas božični in novoletni prazniki umirjajo in osrečujejo, ali pa smo v svoji potrošniški ihti še bolj zdvijani?

Na vsa ta kar zavita vprašanja so vaši sokrajani odgovorili takole:

PETER ROŽANC, študent iz Šentjurja

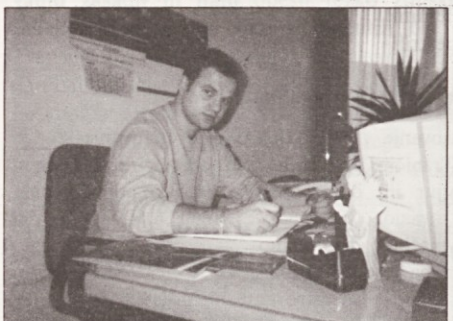
»Nostradamusove teze me sploh ne vznemirjajo. Ne verjamem v konec sveta in da se bo zgodilo kaj posebnega. Zopet se bo vse začelo z ničle. Normalno življenje se bo nadaljevalo, politika bo ista, živeli bomo



naprej tako kot do sedaj. Moje geslo pravi: »življenje teče dalje in mi z njim«. Dogodek tisočletja zame osebno ni nikakršna Amerika, parni stroj ali kaj podobnega, temveč to, da sem se rodil! V letu 1999 sem si najbolj zapomnil uspešno opravljeno maturo in sprejetje na želeno fakulteto. Prazniki nas po eni strani pomirjajo, po drugi pa okrog vsega delamo prevelik cirkus. Potrošniški kaos je močno pretiran. Novo tisočletje bom pričakal na zabavi s kolegi.«

ZORAN PODKORITNIK, upravitelj Hotela Žonta

»Letošnje leto mi je najbolj zaznamovalo rojstvo hčerke, za dogodek tisočletja pa bi označil zadnjo vojno na Balkanu. Mislim, da



tretje tisočletje ne bo prineslo nič obetajočega. Za Božič pa kaže, da sčasoma postaja pravi praznik. Tudi ljudje, ki so mu sprva nasprotovali, ga počasi sprejemajo, tako da bo kmalu vse na svojem mestu. Vsa potrošniška norija, ki spremlja novo leto, pa se mi zdi pretirana in tudi v prihodnjih letih ne bo nič boljše. Letošnjega novega leta ne

bom praznoval, ampak bom angažiran poslovno v Hotelu Žonta.«

META iz Šentjurja

»Iztekaajoče leto si bom zapomnila predvsem po finančnih težavah, še posebej zadnjega pol leta. Upam, da bo v naslednjem letu bolje. V tretjem tisočletju pričakujem, da bodo odkrili zdravila za danes neozdravljive bolezni, predvsem za AIDS in raka. Osebno me božični in novoletni prazniki umirjajo. Lastnoročno sem naredila nekaj izdelkov in vse voščilnice. Zdi pa se mi, da je okoli teh praznikov preveč pompa, še posebej izdelki, ki jih v ta namen prodajajo trgovci, so večinoma kičasti. Za novo leto še ne vem, kje ga bom preživila. Verjetno kar doma.«

STONE BREČKO iz Šentjurja

»Vse prerokbe o koncu sveta se mi zdijo smešne. Sveta ne bo konec, vse bo po starem. Leto 1999 se mi osebno ni zaznamovalo z



ničemer posebnim, za dogodek tisočletja pa se mi zdi zanimiv razvoj in vzpon računalnikov. Prihodnje tisočletje ne bo prineslo ničesar novega, kvečjemu še težje čase. Konec tisočletja in nasploh vsako novo leto pa izkoriščajo trgovci za hiter zaslužek. Novo leto bom preživel v Mariboru pri kolegih.«

BORIS ZUPANC iz Lutnja

»Ne, številka me prav nič ne vznemirja, pa tudi sicer Novo leto zame ne pomeni nekaj



posebnega, ker živim enakomerno vse leto. Zaradi tega si tudi ne belim glave z letanjem po trgovinah za darili. No, morda bom letos le kupil nekaj malega za vnučki. Moj dogodek tisočletja bom našel kar doma, to je slovenska osamosvojitev. Res, da mi tudi v prejšnji državi ni šlo slabo in mi tudi zdaj ne gre, toda ko gledam, koliko gorja so pretrpeli naši južni sosedje vse tja do Kosova, mi naša pot do samostojnosti res veliko pomeni. Glede tretjega tisočletja pa le to: upam, da bomo končno dozoreli za demokracijo - in da bo zgrajen most pri železniški postaji Ponikva.

Novo leto bom dočakal v telovadnici ponkovške šole.«

DUŠAN KUNDIŠ s Ponikve

»Bi rekel, da je številka 2000 res nekaj posebnega, ampak na različne prerokbe ne dam prav nič. Nič se ne bo zgodilo.

Moj dogodek preteklega leta je vsekakor stečaj Zlatarne, kjer sem zaposlen. Delo sicer še imam, le denarja je bolj malo. Zato tudi ne bo razkošnih daril. Pač nekaj bolj konkretnega, kar se rabi, smuči za otroke... Kljub temu, da mi je v prejšnjem režimu šlo bolje, imel sem več socialne varnosti, se strinjam z Borisom, da je tudi zame dogodek tisočletja slovenska osamosvojitev. Dala mi je občutek pripadnosti, ponosa. Sicer pa menim, da nas v tretjem tisočletju čaka vse bolj vroča dirka za dobičkom, vse večja razslojevanja in odtujenost med ljudmi.



Tole pred prazniki je pa res ena sama norišnica, tako v službi kot doma. Ne, ne čutim tistega prislovičnega prazničnega oziroma božičnega miru. Imam pa smolo, ali pa srečo, da za praznike delam. Tokrat sem med organizatorji ponkovškega silvestrovanja.

**CORDANA PLANKO s Planinskega vrha**

»Konca sveta ne bo, novo leto pa bo enako prejšnjim in prihodnjim. Moj dogodek leta je vsekakor rojstvo hčerke; to je res nekaj takega, kar se ne da opisati. Ne spomnim se nobenega dogodka, ki naj bi bil moj dogodek tisočletja. za naprej pa menim, da bo tako, da bo tehnika šla skokovito naprej in nam bodo kmalu v glave vstavljali elektronske kartice. Materialno se bo živelo bolje, odnosi med ljudmi pa bodo vse bolj hladni, elektronski. Življenje v tretjem tisočletju ne bo kaj prida.



Praznike pa imam rada, rada kupujem darila, to je res prava sprostitev in užitek. Novo leto bom dočkala pred gasilskim domom na Planini, z baklo v roki.

ANDREJA KOLAR s Planine

»Nisem vraževerna. Preteklo leto ni bilo ravno dolgočasno, svoj dogodek leta pa bom raje zamolčala. Že tako se je preveč govorilo. Moj dogodek tisočletja je slovenska osamosvojitve. Pričakujem, da bo življenje v tretjem tisočletju lažje, stiki med ljudmi pa bodo vse bolj ohlapni. Planina bo seveda dobila svojo občino.

Od starega leta se bom poslovila na poti od doma do gasilskega doma, z baklo v roki, seveda.

In še želja: da bi sin uspel v konjskem športu, pri preskakovanju ovir.

PETER LAPORNIK iz Šentjurja

»Številka je čisto nekaj običajnega, sploh ne razmišljam o njej. Kot moj dogodek leta bom seveda imenoval naložbo v Motel



Ribnik v svojem rojstnem kraju. Gre za izziv na drugem poslovnem področju. Dogodek tisočletja je brez dvoma slovenska osamosvojitve. Glede prognoze za naprej je pa tako, da se vse vrti vedno hitreje in so vsa

predvidevanja takorekoč nemogoča. Na slabo stran gre, se mi zdi. Morali bi ustaviti konje, še preden se bo svet sam ustavil na svojih tečajih. Odnosi med ljudmi, ekologija...?

Ja, prazniki, to je res eno divjanje. Tudi meni se zdi, da bi moral vsem stisniti roko, čestitati..., pozornost drugih pa mi je tudi všeč. Le božič ostaja družinski.

DUŠAN POLENŠEK iz Gorice pri Slivnici

»Dogodek stoletja je prav gotovo osamosvojitve Slovenije, kar je bilo za mnoge utopija. V tem letu lahko zase rečem, da so se mi uresničile vse želje: otroci so uspešni v šoli, še vedno sva oba z ženo zaposlena, delamo in živimo srednje dobro in s tem smo zadovoljni.



Slišali smo, da se leto 2000 ne bo pisalo, vendar bolj kot se približuje, vse bolj pa kaže, da se leto 2000 ne bo izpisalo le na računalnikih. Sicer se pa konec sveta na marsikaterem področju že dogaja. Sreča in zadovoljstvo sta daleč od tega, kar v božičnem in prednovoletnem času ponujajo reklame.«

MATIC ISKRA, dijak iz Gorice pri Slivnici

Na prerokbe ne dam nič. Naj govorijo, če pa si od tega obetajo zaslužek, od mene ne bodo dobili nič. Prav gotovo je v Sloveniji to leto zaznamoval uspeh slovenske nogometne reprezentance in nogometnega kluba Maribor.

Kaj je prineslo to tisočletje: ogromno - na začetku tega tisočletja si ljudje pač niso mogli predstavljati, do česa vse se bo človeštvo dokopalo. Tudi mi si ne moremo misliti, kaj nam bo prineslo naslednje tisočletje. Upam pa, da si bodo ljudje znali vzeti čas za iskren pogovor med prijatelji in za kozarec v dobri družbi, ne da bi s tem ogrozili svojo kariero. Že zdaj vsi trendi težijo k ožemanju ljudi, zato je razumljivo, da ti prazniki postajajo vse večja muka. No, tudi brez denarja, a z malo domišljije si lahko narediš lep praznik: takega pa želim tudi vsem bralcem Šentjurskih novic.«

Javne božično - novoletne prireditve**18. decembra v****KD Slivnica ob 18. uri**

Božično - novoletni koncert ŽPZ Gorica in okteta Grič iz Dobja.

18. december ob**15. uri v GD Sele**

Srečanje starejših občanov

19. decembra ob 13. uri**v KD Slivnica**

Občni zbor in zaključek leta Društva upokojencev Slivnica

19. decembra ob 15. uri v KD**A.M. Slomšek v Dramljah**

Srečanje starejših »Družina poje.«

21. decembra ob 16. uri**v KD Šentjur**

Srečanje starejših občanov (nad 70 let) iz KS Šentjur s kulturnim programom in pogostitvijo. Nastopajo šolski otroci, pevki Slatinškova in Pešakova, narodni ansambel, Korajža velja.

23. decembra ob 16. uri**na Mestnem trgu v Šentjurju**

»V pričakovanju pravljичnega moža« (po domače: Dedek Mraz)

26. december ob 17. uri

Božično - novoletni koncert v farni cerkvi Dramlje

29. december ob 17. uri v KD

Dramlje: veseloigra »Kje je meja?«

od 27. decembra do**31. decembra ob 20. uri**

družabni večeri za mlade z zabavno glasbo v KD Gorica.

Srečno
2000

GOSTIŠČE BOHORČ

Šentjur, ☎ (063) 746-14-30

Vsem gostom se zahvaljujemo
za obisk in Vas vabimo,
da nas obiščete tudi v prihodnjem letu.

Vsem občankam in občanom
Šentjurja voščimo
vesele božične praznike
in srečno, zdravo
ter uspešno
novo leto 2000!



NOVO LETO 2000.

NAM NOV LIST JE OBRNILO,
NOVO TISOČLETJE JE RODILO!

Zato skupaj nazdravimo!

***V NOvem LETU**

VELIKO ZDRAVJA

IN SREČE VAM

ZELIMO!



**Te
najlepše**

**želje so za Vas,
ki vedno dobro-
došli ste pri nas!**

TRGOVINE UŽMAH
ŠENTVID
tel.: 791-113

e-posta: lobis.uzmah@siol.net



OSEBNA VOZILA

Kidričeva 36, 3000 Celje
Tel.: (063) 40 54 450
Fax: (063) 40 54 452

TERENSKA VOZILA

Mariborska 23, 3000 Celje
Tel.: (063) 44 16 09

SERVIS

Trnoveljska c. 2, 3000 Celje
Tel.: (063) 41 22 99

PE ŠENTJUR

Valentina Oražna 8, 3230 Šentjur
Tel.: (063) 74 04 45

*Vse težave, skrbi in nadloge
naj odnese staro leto,
Novo Leto 2000 pa naj Vam
prinese obilo zdravja, sreče
in zadovoljstva.*



OGLEDALO ŠENTJURJA 1999

Januar

Prvi mesec v letu je bil nekako tradicionalno tog, dogodke pa je bilo potrebno iskati z lučjo pri belem dnevu. Odmevale so novoletne prireditve in silvestrovanja; najbolj veselo je bilo na Ponikvi, Planini in v Slivnici. Največ Šentjurčanov se je zabavalo pri Žonti in Bohorču.

Dva meseca po volitvah občinska oblast še vedno ni bila dokončno oblikovana. Malovrhova desna roka, alias (pod)župan, je postal Janez Čokl, v občinskem svetu pa so se nekateri zgražali, drugi pa le nasmihali nad "puckoti", ki so omogočili, da je SKD prevzela popolno oblast v občini.

Največja januarska atrakcija so bile Žličarjeve jaslice, ki pa očitno niso bile vsem po godu, saj so neznanci uničili kažipote, ki so vodili do Žličarjeve domačije.

10. januarja je potekal referendum o gradnji nove termoelektrarne v Trbovljah, za katero se volivci niso odločili. Volilna udeležba v Šentjurju je bila komaj 25,7 odstotna.

Anekdota meseca: VEGRADOVCI. Zamenjava na ključnem podžupanskem mestu je prinesla vsaj dve dobri stvari. Ena od teh je, da se bo odslej na Občini več prepevalo. Upamo le, da se iz čisto konkretnih razlogov naši Ipavci, ki so si v preteklem letu zaslužili "umetniški" nadimek Vegradovci, ne bodo preimenovali kar po Občini Šentjur.

Februar

V občinskem svetu so dokončno razkrinkali "puckote", kar je posledično prineslo razdor v šentjursko SDS. Svoje zborovanje so imeli govedorejci in šentjurska SLS, v kulturnem domu je bila okrogla miza o vinu, v občinski dvorani pa se je v organizaciji Društva za razvoj občine Šentjur razpravljalo na temo aktualnih vprašanj v slovenskem gospodarstvu.

ŠKMŠ je uspešno izvedel brucovanje in gledališko predstavo Trije snubci, znorele pa so se tudi maškare. Turistično društvo Dobrina je pripravilo tradicionalen pohod k svetemu Valentinu.

Kulturni praznik je obeležilo cel kup prireditev; premiera slovenske filmske "katastrofe" Patriot, koncert bivših učencev glasbene šole, pevski koncerti, recitali...

Anekdota meseca: POČITNIC NIKAR Počitnice so tista sveta stvar, v katero si tudi šolniki ne drznejo posegati. Ko je letošnji sneg zamedel šole, so se zelo žrtvovali, vztrajali na svojih delovnih mestih, pa čeprav brez učencev, samo da so rešili počitnice, ki so se začele naslednji teden.

Marec

Novo nastala občina Dobje je naletela na prve težave; predvidevali so, da bodo od države dobili več denarja, Kalobčani Dobju niso več zaupali svojih šolarjev...

Kmetijska šola je bila še vedno brez ravnatelja, 30-letnico delovanja je praznovala

glasbena šola, kar so počastili s številnimi koncerti.

Anekdota meseca: DOMA BI BIL, PA JIH NE BI DOBIL... Janko in Jure iz Dolge gore sta pripravila folklorno popestritev v maniri naših dedkov v disku Senica na Ponkvi-s koli in noži. Vse bi bilo lepo in prav, če redar ne bi njune predstave vzel zares; še danes se ne more spomniti, ali jo je dobil s kolom ali vrtno lato.

April

Prah v OS in med občani je dvigal dolg Telekom do šentjurskih občanov v višini 15 milijonov mark, kolikor so ti v dvajsetih letih vložili v telefonijo. Politično sceno v Šentjurju je najbolj razvnela vroča in spektakularna konferenca občinskega odbora SDS, ki je dobil novega predsednika, Zorana Justina.

V Šentjurju je bilo dekanjsko sinodalno srečanje, Kmetijska šola je "odprla vrata", v sklopu Jurjevanja pa so bile številne prireditve: Jurjev pohod, sejem, povorka konj, likovna razstava...

Anekdota meseca: HUDOBNO Ko se je po jurjevi konjski povorki po središču Šentjurja razširil starejšim občanom dobro znan vonj po konjskih iztrebkih, je bil hudoben komentar znanega zajedljivega političnega Ponkovljana: to je pa hujše kot po izidu Šentjurskih novic.

Maj

Ponkovljani so imeli svoj tradicionalni "deževni" pohod. V Dobrini so se srečale kmečke žene, v Lutru pa je bila blagoslovitev obnovljene Preložjekove kapele. Šentvidski gledališniki so uspešno uprizorili "Naročeno zmešnjavo"

Na sejmu "Vse za otroka" v Celju so se predstavili šentjurski plesalci, ŠKMŠ pa je vesoljni Sloveniji na študentski tržnici v Ljubljani "pokazal", kaj imamo v Šentjurju dobrega za popiti in pojesti.

Anekdota meseca: NIČ VEČ STRANK Da nekdanja SZDL ni bila le lepotni priveseček, je vse bolj jasno tudi županu Malovrhu: odkar ima v svojih rokah vse ključne oblasti vzporedno njegova SKD, je tudi on poudarjal pomen nestranske pluralizma interesov v dobro demokracije in napredka občine.

Junij

Dan državnosti smo proslavili bolj jalovo in ne preveč številčno. Prizorišča so bila Kulturni dom in Resevna ter Rifnik. Odmeven je bil pohod Po poti škofa Slomskega, ki se ga je udeležilo preko 500 pohodnikov iz cele Slovenije.

Konec meseca je v Šentjur iz Slovenije, zamejstva, BIH in Hrvaške prišlo 83 otrok, ki so se udeležili mednarodnega ekološkega tabora.

Junjska seja OS je bila pod Damoklejevim mečem sprejemanja proračuna. Srebrno medaljo bučnosti razprave je osvojil legendarni planinski mešalec asfalta (brez skrbi, kmalu se bo povzpел na zmagovalno stopničko), z

bronom pa se je morala zadovoljiti "nesrečna" kabelska televizija.

Anekdota meseca: TEŽAVE Z DENARJEM Krajanje Gorice se upravičeno sprašujejo, kam bodo dali svoj delež proračunskega denarja iz naslova: VZDRŽEVANJE SEMAFORJEV

Julij

Začnimo pred svojim pragom. ŠN so po dolgem času povišale ceno, vsebinsko pa postale za nekatere s svojo "porno" stranjo preveč pohujšljive, da bi jih še brali.

Otvorili smo Dom starejših občanov, zagotovo investicijo desetletja. Veselo je bilo tudi na Prevorju, kjer so se lahko končno veselili spodobne ceste na odseku Črnlolica-Lesično.

Šentjurski bazen je obratoval bolj ali manj uspešno, po občini pa so bile številne zabavne prireditve. 8 članov cestno-hodne sekcije ŠKMŠ se je podalo peš v Ljubljano. Prestolnica je bila seveda brez težav osvojena.

Slivničani so proslavljali 70 let gasilstva, njihovi mladi planinci pa so teden dni preživeli na taboru v Podvolovjku.

Tudi v času dopustov nam narava ni namenila ravno najlepšega vremena. Tako se je 14. julija nad Šentjurjem razbesnela huda nevihta, ki je povzročila obilo škod.

Anekdota meseca: UTRINEK V času poletnih počitnic na Občini Šentjur opravlja počitniško prakso večje število praktikantk. Po skrbni preiskavi smo ugotovili, da se nobena ne piše Lewinsky.

August

Tema meseca je bil zagotovo mešalec, ki je k razpravi spodbudil vsakega, ki je imel vsaj pet minut časa.

Tokrat so praznovali še eni gasilci, in sicer Ponkovški, ki so pridobili nov prapor. Veselo je bilo tudi na Blagovni ob prazniku tamkajšnje KS, katerega so organizatorji kot vedno začinili s tradicionalnim pohodom do bolnice Zima.

Planinski gasilci so ponovno uprizorili Miklovo Zalo, ki je premiero doživela že v juliju. Pri nalo so taborili gostje iz Nemčije, skupina socialdemokratske mladine Sokoli. V Gorici pri Slivnici je bilo žeganje konj.

Anekdota meseca: NAJBOLJŠI POLICIST Občani Šentjurja so navdušeni nad akcijo "izbire najboljšega policista", saj vemo, da ga bo težko izbrati. Nobenih težav pa ne bi bilo z izbiro najbolj "zajeбанega" policista, kajti tu močno vodi "organ" iz Loke pri Žusmu.

September

Prvi jesenski mesec je nedvomno zaznamovala beatifikacija našega rojaka Antona Martina Slomškega. Praznovali sta Občina Šentjur in KS Šentjur-mesto. Proslava je bila kaj drugega kot uspešna, medalje pa so tudi zadele bolj ali manj prave prsi, le da so nekateri merili napačne tarče. Zgodila se je otvoritev šole na Prevorju.

Do poslovnega potresa prve stopnje je prišlo v podjetju Lipa, ki ga je "kupil" Hrib iz sosednje občine Dobje. Na Planini so imeli tradicionalno turistično nedeljo, obnovili pa so tudi kapelice pri Sv. Križu.

Študentom je po dolgotrajnih mukah uspelo dobiti tisoč in eno soglasje, tako da so lahko polepšali protihrupno ograjo pri Akvioniju.

Zastavljalo se je vprašanje, ali so naši vrtci dragi. Ugotovitev? V primerjavi s sosednjimi občinami so.

Anekdota meseca: NIČ VEČ NE BO, KOT JE BILO Na Planini so nekdaj za krajevne in občinske praznike odpirali nove objekte ali spomenike, letos pa so se odločili čisto drugače: pripravili so zapiranje asfaltne baze.

Oktober

"Z besedami" so se predstavili šentjurski literati.

ŠKMŠ je pripravil žur desetletja. Popularno skupino Zmelkoov in domače glasbene "proizvode" je videlo preko 500 obiskovalcev. Študentje so organizirali tudi akademski ples in gledališko predstavo.

V okviru Ipavčevih kulturnih dni je izstopal koncert Slovenskega okteta, konec oktobra pa so Tržnico obiskali naša misica Neda Gačnik, Alenka Kolman in Alfi Nipič.

Anekdota meseca: POMEMBNA JE VZTRAJNOST Rok za dograditev prevorske šole se je iztekel 1. septembra, otvoritev je bila tri dni kasneje, blagoslovitev še tri tedne kasneje. Prevorjani so prepričani, da se lahko celo zgodi, da se bo v tretjem tritedenskem roku v šoli morda pričel pouk.

November

Kar nekoliko prehitro nas je obiskala zima z vsemi svojimi čari. Zopet se je ogrela tema okrog mešalca, saj je ustavno sodišče

razveljavilo odlok Občine Šentjur, na katerega se je lahko izgovarjala "asfaltna baza".

Krajani Hruševca (so) se zgražali nad nočnimi "dejavnostmi" obiskovalcev nočnega kluba Zapata. "Romč" je dobil radijsko frekvenco. Potrdile so se govorice, da ima Mercator namen v Šentjurju zgraditi trgovinski center.

Po občini so bila številna Martinovanja, najbolj odmevno pa je bilo na Ponikvi. Seveda so Martinovali tudi soferji: v ženski konkurenci je zmagala V. z Jezerc s 3,04 promila, med moškimi pa je sicer številno konkurenco šokiral I. z Razborja s čudežnim rezultatom 3,75 promilami

Anekdota meseca: VIC Z ULICE Kaj bi bilo z našima podžupanom Čoklom in županom Malovrhom, če bi otroke res prodajali v trgovinah? Še sedaj bi bila na polici!

Povzel: L. H.

Šentjurska šola je praznovala

»Stoji učilna zidana, pred njo je stara jablana...«, je zapisal belokranjski pesnik Oton Župančič. In res. Šentjurske učilne stojijo že celih 230 let. Lokacije so si bile sila različne, sedanja stavba pa praznuje 90-letnico. V letu 1999 mineva tudi 130 let uzakonjene osemletne OŠ in 80 let od smrti Franja Malgaja. Oblatnice, ki so si nedvomno zaslužile proslavo, kot smo ji bili priče prvi decembrski petek v šentjurskem kulturnem domu.

Organiziran pouk se je pričel leta 1769. Leta 1818 so zgradili prvo šolsko poslopje z dvema učilnicama, v katerih se je drenjalo 125 otrok, od tega le devet deklet. Po šolski reformi Marije Terezije je število šolarjev močno naraslo, tako, da je bila nujna potreba po novi šoli. »6. decembra 1909 je bila slavnostna otvoritev in blagoslovitev nove šolske zgradbe, ki šteje k najlepšim poslopjem v naši domovini in je stala 175.000 kron...«, je ob velikem dogodku za Šentjur zapisal nadučitelj Anton Sivka. Po okupaciji, med katero so Nemci uničili vse, kar je bilo Slovenskega, je bila šola vse do reforme leta 1957 sedemletka, kar je bil brez dvoma korak nazaj. Število učencev je vse bolj naraščalo, kar pa je rešil prizidek leta 1977, ko so šolo poimenovali po šentjurskem rojaku Franju Malgaju. Omeniti kaže še prenovi starega dela leta 1992 in pa seveda zgraditev nove šole v Hruševcu. »Starka« v Šentjurju se je končno lahko odpočila od celodnevega vrveža, saj je po dolgih letih pouk začel potekati samo v dopoldanski izmeni.

Vrnimo se v sedanjost. Dvorana kulturnega doma je bila tisti petek napolnjena do vrha. Prišli so nekdanji in sedanji učitelji, številni bivši in sedanji učenci. Vsi, ki jim je šola zaznamovala velik del življenja in jim utrla pot v širni svet. Brez dvoma je šola večna. To so pokazali tudi sedanji šolarji s svojo gledališko predstavo z naslovom »Nekoč in zdaj v zvezdnatem morju«. V spremnem nagovoru predstave so uporabili verze slovenskih pesnikov, ki najbolje opišejo sporočilo njihove igre. »Dan

raste od jutra do noči. Majhni smo in si želimo biti odrasli. Ko odrastemo, si želimo čas obrniti nazaj. Potujemo od dneva do dneva, iz tednov v mesece, iz mesecev v leta. Spremlja nas svežina mladosti in modrost starosti. Ljubezen nas vznemirja, vojna žalosti. Srečni smo, ko imamo prijatelje, žalostni, če smo osamljeni.

Predstava je bila zares odlična in iskrena, za kar gre učencem in njihovim mentorjem čestitati. Otroci »zvezdnatega morja« so nas s pomočjo čarovnika in čarovnice popeljali po sedmih planetih: mladost, starost, ljubezen, vojna, sreča, čarovnija in prijateljstvo. S peščeno uro čarovnika so nam za trenutek vrnil »nekoč« in nas popeljali 90 let nazaj v preteklost šole. Prehodi iz planeta na planet so sijajno sovpadali s predvajanimi diapozitivi in komentarji iz zgodovine šole. Po obisku edinega žalostnega planeta-vojne, je prvič zapel šolski zbor. In to Ipavčevo »Kam so šle vse rožice«. Več kot primerno za razmislek. Zbor se je oglašil še na koncu s pesmijo Gregorja Strniše Orion. Šola in mi smo le del večnosti. Toda IGRAJMO SE in UČIMO, saj smo prijatelji.

Predstava me je impresionirala in v njeni senci sta za moj okus ostala tudi začetna govora ravnatelja Marjana Gradišnika in župana Jurija Malovrha. Povedala sta pač bolj ali manj primerna govora, toda še zdaleč me nista prepričala tako kot predstava učencev.

Omeniti kaže, da na prireditvi ni bilo predstavnikov slovenskega šolstva. Prišla naj bi sicer državna sekretarka Taštanovska, a se je opravičila in poslala čestitke po telegramu. Zaradi bolezni se je opravičila tudi priletna

Malgajeva sorodnica, ki pa je sporočila zanimivo novico, da je v pripravi scenarij, po katerem naj bi posneli film o našem borcu za severno mejo. Občina je šoli podarila veliko sliko Franja Malgaja, delo Kiarja Meška, ki je tako po kipu »spravil« Malgaja še na platno.

Veliko obiskovalcev se je po končani predstavi odpravilo tudi na ekskurzijo v šolo, kjer je potekal drugi del proslave. Uradno so predali namenu prenovljeno čitalnico in računalniško učilnico. Moderna knjižnica je dobila torej še veliko in lepo opremljeno čitalnico, v kateri je bila postavljena priložnostna kronološka razstava fotografij iz šolskega življenja. Na ogled so bile tudi raziskovalne naloge učencev in mentorjev šole. V izredno moderni računalniški učilnici so premierno predstavili domačo Internet stran OŠ Franja Malgaja, ki se nahaja na naslovu: <http://www2.arnes.si/~oscfm2s/>

Zadnji, tretji del praznovanja, se je dogajal ob bogato obloženih mizah v večnamenskem prostoru. Razvile so se raznolike in brez dvoma prijetne debate. Tudi sam sem zapadel v eno izmed njih. Malce smo obnovili znanje o naših še ne tako zelo davnih učiteljih. Ja, priznam, tudi malce smo se pošalili na njihov račun. Toda tudi to je del šolskega življenja, ki se ga radi spominjamo celo življenje. Predvsem po planetih mladost, ljubezen, sreča in prijateljstvo. Tiste manj prijetne stvari pa se začarajo in izgubijo nekje daleč v zvezdnatem morju... Ja, šola je res večna... Pa še na mnoga leta.

L. H.



Predstavljamo vam ravnatelje

Rudi Mestinšek - kako biti ravnatelj na OŠ Slivnica

Osnovno šolo Slivnica pri Celju v Gorici pri Slivnici že 7 let vodi Rudi Mestinšek. Kljub temu, da so mu na začetku nekateri kandidati za mesto ravnatelja očitali in se spraševali glede primernosti za ravnateljstvo (ključni razlog naj bi bila njegova pomanjkljiva izobrazba), je Rudi Mestinšek ostal ravnatelj. Pogovorjala se nisva toliko o njem, čeprav ni skrivnost, da se zelo rad ukvarja s turističnim vodenjem, da je ljubitelj dobre fotografije in dobre kuhinje, ampak predvsem o njegovem vodenju šole in aktualnih problemih v zvezi s šolo in njenimi podružnicami.

Za začetek: S kakšnim namenom ste se odločili za ravnatelja?

“Pravzaprav nisem imel nikoli ambicij postati ravnatelj. Bile so določene okoliščine, ki so dale piko na i moji sedanji službi. Ravnateljstvo v začetnem obdobju je bilo precej enostavnejše kot sedaj. Bilo je več dela na pedagoškem področju in manj na administrativno-finančnem. Ta organizacija se je v zadnjih letih spremenila, v slabo pedagoškega dela, ker administrativno-upravno-pravne-finančne zadeve vzamejo preveč časa. Iz državnih uslužbenecv smo postali pogodbeni delavci države, zato so vsa razmerja sklenjena za čas trajanja mandata - 4 leta. Če te šolski svet ob prenehanju mandata znova ne imenuje, je mala možnost pridobitve delovnega mesta na svojem pedagoškem področju v taisti šoli. Glede na odgovornost, ki jo ravnatelj ima in glede na to, da lahko pri kakšni napaki takoj izgubi delovno mesto, je poklic kar nevhvaležen. Vedno si razpet med uravnavanjem življenja šole, funkcioniranja šole kot take (avtobusni prevozi, kurjava, sestavljanje urnika...), pri tem imaš avtonomijo odločanja in zanj seveda tudi odgovarjaš, in na drugi strani med učitelji, učenci in starši. Pri mojem delu mi dejansko manjka stika z učenci.”

Katera so vodila vašega ravnateljstva? Ste šolo dvignili na višjo raven?

“Vse, kar si pri takem delu postaviš, so le dolgoročni cilji. Moja vizija osnovne šole v vašem okolju, kot je Gorica pri Slivnici, je bila in je še ustvariti prijetno, toplo, a vendarle disciplinirano - urejeno skupnost. Naslednji cilj je prav gotovo ta, da si učenci pridobijo potrebno znanje za nadaljnje šolanje. Prepričan sem, da se ta cilj vedno bolj uresničuje, bivši učenci nam namreč sami povedo o svojih uspehih, ki pa niso le zasluga osnovne šole, ampak tudi pridnosti in delavnosti otrok, ki sta značilni ljudem tega okolja. Eden izmed ciljev je tudi ta, da se zagotovijo materialni pogoji šolanja in to ni odvisno od učiteljskega entuziazma in zagnanosti, ampak predvsem od denarja. Na primer, otroci sedijo na trideset let starih stolih, se učijo v starih prostorih, telovadijo v zastareli telovadnici s pomanjkljivo opremo. No, realizacija je mnogo počasnejša, kot sem načrtoval. Cilj, ki pa je vedno bolj aktualen, je ta, da se zagotovijo pogoji za devetletko na

matični šoli, kot tudi na dveh podružničnih šolah. V Loki pri Žusmu le-ti niso zagotovljeni. Med drugim si želim, da bi se v Loki čimprej začela graditi telovadnica - igralnica, velika 150 kvadratnih metrov.”

Število otrok se iz leta v leto manjša, kako se to pozna v številku oddelkov in nasploh?

“Ta problem ni toliko velik na matični osnovni šoli kot na podružničnih šolah v Loki pri Žusmu in na Prevorju. Na Prevorju je 17 otrok, kar že nekaj let pomeni le dva kombinirana oddelka, v Loki pa je 27 učencev in iz lanskih treh razredov sta letos tudi tam nastala dva kombinirana oddelka. V povprečju je na matični šoli vsako leto za dober oddelek učencev manj, vendar je ta pojav soroden vsem delom po Sloveniji razen



višje razvitih področij z večjo možnostjo zaposlitve, predvsem mladih.”

Pomeni to odpuščanje učiteljev?

“Seveda, vendar pri nas za enkrat še ne. Na srečo sem imel v kolektivu učitelje, ki so šli v pokoj, sicer pa je treba porazdeliti učne ure, tako da vsak učitelj doseže vsaj minimum obveznih ur. Problem je tudi v kadrovsko primerni zasedbi.”

Že 5 let se učenci na slivniški šoli učijo angleščino kot prvi tuj jezik. Kaj je narekovalo takšno odločitev, kakšen je bil odziv pri starših in učencih in kakšni so prvi rezultati te spremembe?

“Te odločitve ni narekoval nihče od zunaj, ampak smo se enostavno ravnali po določenih okoliščinah. Učenci, ki so prihajali iz naše šole, so bili zaradi neznanja angleščine

včasih prikrajšani; prav tako uvedba in razvoj računalništva zahtevata potrebo po angleščini; tudi nekateri starši so izrazili željo, da bi se njihovi otroci kot prvega tujega jezika učili angleščino. Na podlagi teh postavk smo izvedli anketo med starši otrok, ki še niso imeli tujega jezika. Izkazalo se je, da je več kot 80% staršev za to spremembo. Glavni razlog za takšno spremembo pa je bil primeren učiteljski kader. Šola je imela takšno zasedbo, da smo to lahko s soglasjem Ministrstva za šolstvo in šport storili. (Zanimivo pri tem pa je, da je dve leti kasneje z Ministrstva prišla okrožnica, da se naj bi učenje nemščine kot prvega tujega jezika ohranjalo.) Že takrat sem si zadal cilj, da bo tako učenje drugega tujega jezika potekalo vzporedno. Smo edina šola v tem okolju, ki ima 3 ure drugega tujega jezika redno skozi vse leto, trenutno v 7. razredu, in 2 uri v 6. razredu. Pohvalimo se lahko z uspehom naše učenke, ki je v tekmovanju iz znanja drugega tujega jezika zasedla eno izmed najvišjih mest.”

Sprememba letošnjega šolskega leta je tudi ta, da ste uvedli nov spored prihajanja učencev v šolo. Krožkov in drugih dejavnosti ni več pred poukom, ampak vse po njem. Drugi problem pa je v tem, da morajo otroci vozači z manj urami in manj dodatnimi dejavnostmi čakati tudi po dve uri na avtobus. Kako komentirate takšno odločitev?

“Vzrok moje odločitve je predvsem v številu otrok vozačev. Nemogoče je, da bi z enim avtobusom pripeljali iz Loke vse učence od 5. do 8. razreda, prav tako ne s Prevorja. Tako sem preračunal, da bi morali nekateri otroci, da bi se udeležili krožka, vstati že ob petih zjutraj ali celo prej. Pravzaprav bi lahko to mojo odločitev poimenovali kot mehki prehod na devetletko, ne samo za učence, ampak tudi za starše in učitelje. Novi trendi namreč predvidevajo kasnejše odhajanje otrok od doma, začetek pouka ne pred 8. uro in ostajanje pri pouku bolj pozno. Seveda sem že videl nekatere starše, ki se bodo oglasili, kaj pa z malico, otroci vendar ne morejo biti brez hrane od desetih do dveh. Problem bi lahko rešili, če bi vsi otroci zajtrkovali doma in bi se tako lahko malica zamaknila za uro ali več.”

Že prej ste nekoliko omenili pripravljanje na devetletko, vseeno povejte o tem še malo več.

„Devetletna šola se naj bi začela leta 2002/3, do tega časa pa je potrebno v slivniški šoli po državnih normativih zagotoviti naslednje: potrebno je povečati telovadni prostor, adaptirati podstrešne prostore na stari šoli in s tem dobiti prostore za knjižnico, računalniško učilnico in eventuelno še eno učilnico, za kar je že izdelan idejni projekt in naročena izdelava projekta. Kot sem že omenil, je potrebno v Loki postaviti telovadni prostor, kar sem si zadal kot prioriteto nalogo in bom vanjo začel vlagati enake napore kot za šolo na Prevorju. Tako v Loki kot na Prevorju bodo nastali trije kombinirani oddelki, v Slivnici pa bo po en oddelek od 1. do 6. razreda in po dva od 7. do 9. razreda. Do takrat je treba še veliko postoriti in prav gotovo v novi izobraževalni program ne bomo šli pred tem določenim rokom.”

Pa nazadnje še k najaktualnejšemu in za naš prostor najpomembnejšemu dogodku meseca spetembra. Odprtje nove podružnične šole na Prevorju. Najbrž vaša vloga pri nastanku le-te ni bila majhna?

“Poklicna dolžnost mi je velevala, da napnem vse sile, da se zgradi nov šolski objekt na Prevorju. Dejanska odločitev da ali ne je padla na Ministrstvu v treh časovno ločenih pogovorih z državno sekretarko Tejo Valenčič, z Matjažem Vrčkom

in Alenko Taštanosko ter z ministrom Gabrom. Z druge strani smo se teh pogovorov udeležili Edi Peperko, župan Jurij Malovrh in jaz. Da je država odobrila petdesetprocentni delež financiranja gradnje, sem moral predsediti ne vem koliko ur pred računalnikom in narediti celotno analizo urnika do leta 2002, števila učencev in avtobusnih prevozov. Pri realizaciji celotnega projekta imajo razen že omenjenih in ostalih na tem področju pristojnih občinskih služb še velike zasluge krajani Prevorja, predvsem župan Mirko Pajek.

Zaradi termske neusklajenosti nekaterih za gradnjo šole pomembnih stvari je prišlo do neizpolnjevanja rokov gradnje. Zdajle, ko se pogovarjava, učenci še niso v novem objektu, za kar pa ne čutim niti najmanjše krivde ali odgovornosti, čeprav nekateri mislijo drugače. Kot vedno sem optimist in upam, ko boste to brali, bodo učenci že v novih prostorih.

Šola je zdaj še samo stavba, v šolo v pravem pomenu besede pa jo bodo spremenili učenci. Kako dobra bo, je v prvi vrsti odvisno od učiteljev. Potrebno bo vložiti veliko truda pa tudi marsikatero prosto uro, izkušnje in znanje, kar pa glede na izobrazbeni kader ne bo problem.”

Hvala vam za pogovor.

Nina Gradič

Nikolaj Beer razstavlja v knjižnici

V šentjurski knjižnici smo bili drugi dan decembra priče otvoritvi likovne razstave slikarja **Nikolaja Beera**. Kakšnih dvajset bolj ali manj stalnih obiskovalcev kulturnih prireditev v knjižnici je bilo lahko nedvomno zadovoljnih z doživetim. Gosta je simpatično predstavil njegov prijatelj, akademski slikar **Janez Knez**, ki je tudi že razstavljal v Šentjurju. Nikolaj Beer je rojen v Prekmurju, na Goričkem, kar nedvomno zaznamuje njegovo kariero umetnika. Kritiki ga uvrščajo med ekspresioniste, kar njegove stvaritve potrjujejo. Nekaj slik razstavljenih v knjižnici je prav mističnih in “odštekanih” (motiv izginule vasi), osebno pa so mi najbolj všeč skice, ki jih Beer ustvarja kadarkoli in kjerkoli si

zaželi, naj bo to gostilna ali plaža. Njegove slike so razstavljene celo v New Yorku in Nemčiji ter seveda širom Slovenije. Prireditev je lepo popestril klavirski nastop **Jelke Iskra**, vse skupaj pa je Nikolaja Beera ganilo do solz. “To je nedvomno najboljša otvoritev moje razstave do sedaj. Okolje, kot je v šentjurski knjižnici mi je veliko bolj všeč kot pa kakšne galerije”, je dejal in se zahvalil za prijeten večer.

Nedvomno je tak tudi bil. Tovrstne prireditve so prav gotovo potrebne. Lepo je, da se knjižnica trudi zadostiti tudi Šentjurčanom z nekoliko zahtevnejšim umetniškim okusom in da imamo v našem kraju prostor, kjer lahko spremljamo tudi elitno kulturo. Le-ta res ni kaj prida eliten, toda tako pač je... **L. H.**

Pred šestimi leti

Čeprav je bila decembrska številka Novic šele deveta po vrsti, je uvodnik vseeno postregel z razmišljanjem o letu 93 kot prvo polno leto Novic, pri tem pa ugotovil, da so se Novice iz dojenčka razvile v normalen časopis. Ljudje so ga sprejeli, naklada se je umirila, sam časopis pa je pridobil mnogo prijateljev ter seveda tudi nekaj sovražnikov. Tako kot se za vsak normalen časopis pač spodobi.

Menda je bil na Novice še posebej alergičen predsednik izvršnega sveta Grdina, ki je časopisu zaprl informacijsko pipico, nakar je seveda sledil urednikov malce žolčen članek na temo demokracije, pravici javnosti vedeti, ipd.

Zadnje zasedanje občinske skupščine je bilo precej produktivno, saj se je končala z večerjo v Hotelu Alpos, pred tem pa se je sprejel sklep o zadolževanju 113 milijonov SIT za gradnjo šole v Hruševcu, pojavila pa se je tudi možnost, da bi plačniki digitalne telefonske centrale (3500 DEM na gospodinjstvo), ki je bila slavnostno »odprta«, dobili polovico denarja nazaj v obliki obveznic.

Posebne pozornosti so bili deležni prvaki šentjurskih strank, ki so ocenili politični utrip v občini in rezultate svojega dela v letu 93. Jože Artnak, prvak LDS, je seveda zvest svojemu stilu najprej skritiziral obstoječo občinsko oblast v isti sapi pa naštel uspehe in trud LDS-a – obvoznica, plin, telefonija. Oto Pungartnik, takrat predsednik šentjurske SDSS se je veselil tržnice, plina in šole v Hruševcu. Simon Zdolšek, prvak SKD, je podal vsebinsko precej nejasen in meglen govor, saj veste, v stilu »oblikovanje prijaznejšega bivalnega prostora,« »utrjevanje vezi med članstvom,« »rezultati prizadevanj vidni,« in podobno. V podobnem stilu je bila revizija Ludvika Mastnaka, predsednika socialistične stranke. Edina konkretna stvar je bila namera povezovanja z Demokrati in Eko – socialisti (?). Mirjan Bevc, predsednik ZLSD, je ugotovil zastoj v strankarskem življenju, še posebej ZLSD, zlasti zaradi njene negativne hipoteke iz preteklosti. Iskali so in je še niso našli – lastno identiteto namreč – zato so bolj kot strankarsko v letu 93 raje delovali pragmatično. Franc Kovač, Narodni demokrat, je povedal, da sicer ta stranka zaradi združevanja z SKD na republiškem nivoju ne obstaja več, da pa bodo v Šentjurju počasi izginili do konca leta. Najbolj pa je skritiziral zgrešene investicije, predvsem tržnico in obvoznico, ki problema preobremenjenosti prometa v Šentjurju ne bo rešila. Podobno kritičen je bil Gregor Bezenšek, predsednik Demokratske stranke, ki je ugotovil apatičnost ljudi do strank in neučinkovitost izvršnega sveta.

Verjetno največji dogodek decembra 93 je bil obisk Lojzeta Peterleta v Gorici pri Slivnici, kjer so zborovali Krščanski demokrati. Kot prava zvezda si je privoščil dve urno zamudo in navkljub temu požel ovacije.

Jože Mastnak se je pridružil v zgodbi o 400.000 markah in »malverzacijah« okoli Štajerske banke ter napovedal, da bo resnična resna resnica prišla na dan, ko bo trenutna občinska oblast v naslednjem mandatu morala odstopiti. Pobožne želje... ki se predstavljajo iz mandata v mandat.

Dosti hude krvi pa je povzročila pravkar uzakonjena možnost zasebne dejavnosti zdravnikov. Navdušenih zdravnikov v ZD Šentjur je bilo toliko, da je Moser omenjal celo možnost razpada javnega zdravstvenega zavoda v Šentjurju. Vsi zdravniki, ki so izrazili željo iti na svoje (Čolović, Kaladajski in Prebil) so bili prepričani v smotrnejšo finančno strukturo in posledično boljšo skrb za paciente, svoj odhod pa niso videli v rušenju javnega zavoda, ampak kvečjemu v njegovi dopolnitvi.

Z današnjega stališča pa je bila najbolj zanimiva anekdota na zadnji strani, ki je imela naslov Malovrhu se maje županski stolček. Ta in podobni naslovi so krasili še mnoge članke in zapise na to temo, vendar, kot je videti danes, so to samo urednikove sanje...



Razmišljanja

Kaj boste pa za Božič počeli?

Kakšno neumno vprašanje. Ko pa vsi natančno vemo, kaj se počne za Božič. To se enostavno ve, že od nekdaj. Tudi mlajše generacije? Vse te starodavne šege in navade kar nekam izginjajo in vse bolj jih nadomeščata blišč in kič potrošništva.

Božič je spomin na dobi hodili naokrog v velikih Kristusovo rojstvo. Od evangelistov sta govorila o njem samo Matej in Luka. Prvi kristjani ga niso posebej častili in so se zanj začeli zanimati šele proti koncu 2. stoletja - ko so kristjani kasnejših generacij, zlasti iz oddaljenih krajev, hoteli vedeti več o Kristusovem poreklu.

Za kristjane je božič po pomenu takoj za veliko nočjo. Spada med štiri zapovedane praznike, ki so gibljivi - torej jih kristjani ne obhajajo vedno na nedeljo (sem sodijo še vsi sveti, sv. Rešnje telo in kri in Marijino vnebovzetje). Poleg tega pravi kristjani božiča ne praznujejo kar iznenada, ampak se nanj pripravljajo. Daljna priprava je advent, neposredna pa devetdnevica. *Advent* (lat. *adventus* = prihod) pomeni čas, ko se verniki pripravljajo na Kristusov prihod. Ta priprava poteka štiri adventne nedelje (včasih jih je bilo celo pet). Te štiri nedelje pomenijo štiri obdobja zgodovine stare zaveze: prazgodovino od začetka do Abrahama, dobo očajkov od Abrahama do judovskega kraljestva, babilonske sužnjosti in dobo po vrnitvi iz babilonske sužnjosti do Kristusa. To dobo ponazarja tudi zdaj vsem znan *adventni venec*. Ta se je najprej uveljavil na Koroškem med obema vojnama, šele kasneje pa tudi drugod po Sloveniji. *Devetdnevica* (ki v resnici traja osem dni) pa je ustaljen izraz za pobožnosti, s katerimi se verniki pripravljajo na večje praznike. Devetdnevica se lahko povezuje z mašo. V tem obdobju se pojejo hvalnice, razvije se procesija z lučkami; med njo nosijo Marijo in prepevajo pesem, ki opisuje njeno in Jožefovo pot v Betlehem.

Manj znano pa je nekdanje zelo priljubljeno *koledovanje*. V 13. stoletju je prišlo namreč v navado, da so ljudje v božični

dobi hodili naokrog v velikih sprevedih. Koledniki so hodili iz hiše v hišo: najprej so zapeli pesem, ki je napovedala pomen obiska, šele potem so vse v hiši pozdravili in jim zaželeli vesele praznike, domači pa so jih obdarili.

In kdo je Božiček? Smešno, toda Božiček ima s krščanstvom prav malo skupnega, razen dodobra pomešanih pojmov. Na podobo Božička so vplivale stare rimljanske navade, pa skandinavski Jul, skupaj z dvanajsterimi nočmi kaosa, ki jih najdemo v indijskem, kitajskem in drugem poganskem in evropskem simbolizmu. Recimo Nemci so poznali bitje z imenom *Knecht* (hlapec) *Ruprecht*, ki je bil črn, v kožuhu, imel rdeč jezik in bliskajoče se oči. Naokrog je nosil vrečo z darili namesto svojega gospodarja sv. Miklavža, v rokah pa šibo! *Santa Claus*/ *Father Christmas* pa je anglosaški Božiček, ki je sedaj s svojo podobo osvojil že ves svet: debelušast, prijazen mož z belo brado in rdečim plaščem in kapuco. Na hrbtu nosi koš z darili, naokrog pa se vozi z sanmi, v katere je vpreženih osem jelenov.

Tudi božično drevesce ima svoj pomen. Že dosti pred krščanstvom je drevo pomenilo simbol upanja in veselja. Pa še toliko je povedati o jaslicah, darilih, božičnih pesmih, kulinariki... Tale naš Božič je zapleten praznik, ki se je oblikoval dve tisočletji. In morda prav zato tako dobro "vemo", kaj je prav za Božič in kaj ne. Všeč mi je, da je naša civilizacija tako stara in da smo s svojo kulturo del nečesa velikega in simboličnega, pa če smo kristjani ali ne. Pa vesel Božič vam voščim!

Katica Bajuk

Vir: Damjan J. Ovsec, *Velika knjiga o praznikih*. Ljubljana: Domus, 1993.

Razmišljanja

Darovanje - še ena družbeno-kulturna obveznost

Ste razmišljali kdaj o naravi darovanja? Najbrž na prvi pogled ne terja ne misli in ne besed. Darovanje je kot obiskovanje šole ali službe, del kulture, naučeno delovanje, ki se zdi naravno in samoumevno. Navzven se zdi, da je izraz neke posebne in nesebične dobrote, da je povsem prostovoljno in skoraj naključno. Prepričana sem, da večina med nami misli, da je darovanje stvar posameznika, ki se čisto svobodno odloči kdaj, kaj in komu bo nekaj podaril. Nekdo pa je pogledal darovanju globlje pod kožo: sociolog in antropolog Marcel Mauss.

Evropejci darovanje razumejo kot subjektivni akt, kot prakso. Pri tem ne vidijo nič družbenega, nič obveznega ali podvrženega pravilom. Toda zakaj potem ženska znori, ker npr. ni obdarovana za rojstni dan od svojega partnerja? Zakaj naj bi bila užaljena, če naj bi bilo darovanje čisto subjektivni akt moža. Očitno obstajajo pravila, ki se jih ne zavedamo. Iz Maussove primerjalne študije je razvidno naslednje:

1. Darovanje je objektivno družbeno dejstvo - obstaja sistem pravil, v katerega se posameznik rodi.

2. Darovanje je obligacija, predpisana od trenutka, ko se posameznik v družbo rodi. Kršitvam sledijo sankcije. Obligatornost se nanaša tako na dajanje kot na sprejemanje darov.

3. Načelo recipročnosti - načelo »daj - dam« pomeni, da se v trenutku, ko dar sprejmemo, obvezemo, da bomo dar vrnili. Sprejemanje daru je lahko veliko bolj neugodno in usodno od dajanja. Gre za obliko socialnega pakta v vsaki kulturi; nič ni prostovoljnega, dar je nevljudno zavrniti oz. ga je potrebno sprejeti, pri tem pa se nujno obvezemo, da ga bomo vrnili. Npr. ste privlačna ženska in tujec vam na vsak način želi podariti prelepe in drage diamante. Najbrž bi se počutili nelagodno in dar zavrnili. Večina žensk bi dar zavrnila, ker vedo, da bi sprejetje pomenilo obvezo. Vedo, da darovalec pričakuje nekaj nazaj, in sicer dar, ki ima isto mano. O mani še malo kasneje, zaenkrat samo to, da je diamantom po mani ekvivalenten seks. Oziroma v primeru diamantov še nekaj veliko več, namreč popolno predanost in ljubezen. Po mani ima to dvojje isto vrednost.

4. Načelo ekvivalentnosti, pri čemer ne gre za ekonomsko vrednost niti za uporabno vrednost. Smisel daru je v tem, da nima uporabne vrednosti. Vrednost daru je simbolna, nekaj nam govori oziroma nekaj pove. Darovi označujejo vrsto vezi, torej status osebe in distanco osebe. Isto za isto v resnici zadeva načelo socialne vezi. Bistvo daru je, da potrjuje naš socialni status (npr. ženske hočejo dar, ki potrjuje status privilegirane spolne partnerke, tudi v primeru, ko to morda niso več). Dokler je mož v zakonski zvezi z ženo, je obvezan z darovi potrjevati njen status. Zato se darovanje dogaja v določenih časovnih presledkih, da potrjuje trajanje vezi. Edini način, da ne darujemo, je, da prekinemo socialno vez. Ko možki prijateljici, ki ji je doslej daroval knjige ali stvari s podobno mano, ženski podari npr. parfum ali komplet spodnjega perila, potrjuje, da vez ni več zgolj prijateljska, da si želi nekaj več.

Dar ima mano. Mana je tisto, za kar pri daru gre, in sicer smisel in pomen. Protidar mora imeti isto mano; mora povedati isto. Ekvivalent po mani je ekvivalent po pomenu in po ničemer drugem.

Če povzamem, je darovanje vse preveč pomembno, da bi bilo prepuščeno posamezniku. Durkheim bi najbrž dejal, da je nad posameznikom in izven njega, torej, da je družbeno dejstvo. Je priučeno in obvezujoče, ni nič prostovoljnega in stvar dobre volje, kot se na prvi pogled zdi. Gre zgolj za to, da se podzvestno bolj ali manj uspešno vsi držimo pravil družbenega pakta o darovanju. Sicer smo narobe razumljeni in se tako ali drugače znajdemo v konfliktni ali vsaj nelagodni situaciji. E.K.



Domači literarni večer

V četrtek 9.12.99 se je zgodil prvi literarni večer v organizaciji še zelo mladega Kluba Literatov Šentjur. Predstavil se je del avtorjev zbornika, ki je izšel konec septembra, nekaj pa je bilo novih avtorjev, ki so se tako prvič predstavili javnosti. Ob prihodu sem opazil, da so obiskovalci in nastopajoči skupaj z organizatorji še prav posebej lepo urejeni, jaz pa, ki mi je na pol klošarski stil tako pri srcu, da se ga zlepa ne morem odpovedati, sem si naenkrat želel, da bi bil kje drugje. Skupaj s somišljenikom sva se tako nekaj časa skrivala v ozadiju, nato pa sva v nekem trenutku, polnem poguma in flegmatičnosti, urejenost in stil oblačenja poslala nekam na en zelo temen in vlažen kraj, ter pogumno sedla v prve vrste, okus gor ali dol.

Glavna soba knjižnice je bila za to priložnost posebej urejena, na veliko veselje organizatorjev, poleg zadrege seveda, pa je bilo premalo sedišč. Med gosti je bil tudi g. Marijan Pušavec, eden izmed urednikov literarne revije Mentor, ki je namenjena prav amaterskim pisateljem in pesnikom. Pohvalil je izdan zbornik in omenil, da, glede na to, da se vsi avtorji s pisanjem ukvarjajo zgolj ljubiteljsko, ni pričakoval piscev na začetku literarne poti, ki bi imeli že vsi tako jasno izdelan stil in slog svojega pisanja. Takorekoč nihče ne potrebuje začetnih nasvetov, učenja in usmerjanja, ampak samo razvoj po svoji že izbrani poti.

Predstavilo se je enajst avtorjev: Boštjan Jezovšek, Alenka Jovanovski, Aleš Nežmah, Lucija Palir, Ivanka Podgajski, Rado Palir, Majda Rezec, Ivanka Uduč, Rade Vučkovic, Jože Zupanc ter Jože Mastnak Marjan. Kot v zborniku, je tudi tokrat prevladovala poezija. Proza je bila pač v manjšini. Seveda je ob nastopih bila prisotna tudi trema, pri nekaterih manj, pri drugih bolj, kar je popolnoma razumljivo. Pred zbranim občinstvom, ki pozorno prisluhne tvoji osebni izpovedi najintimnejših misli, še posebej, če to počneš prvič, je trema razumljiva popotnica. Čeprav sam nisem ravno velik ljubitelj poezije (pač ostanek dobrega desetletja osnovne in srednje šole, kjer so me morili s poezijo, ki je bila nekaj sto svetlobnih let oddaljena od moje interesne sfere), me je razlika med branjem in poslušanjem poezije, ki je ogromna, vseeno pritegnila, da sem nabrusil svoja ušesa in jih prepustil blagodejnim besedam pesnikov in pesnic, da so njih zvoki nežno božali stene moje duše. Na koncu je g. Mastnak prebral še nekaj svojih aforizmov, zadnji, precej hudomušen s pridihom kritičnosti,

pa je letel naravnost na urednika Novic («... od Kovača pa se dobi samo žebelj.»). Ob tem se je vame zazrlo dobrih tri ducata parov oči in občutek je bil ... neopisljiv. Glede na to, da se mi to zadnje čase na dogajanjih, ki jih kot novinar Novic vse pogosteje pokrivam, precej pogosto dogaja, mi očitno ne preostane drugega, kot da se na to navadim.

Ko je bilo po poldruhi uri uradnega dela konec, se je dobesedno iz nič prikazala obložena mizica, ki se je šibila pod težo dobrot, predvsem kanapejev in pijače. Čeprav so bili na voljo tudi sokovi, se jih, vsaj sprva, nihče ni dotaknil, medtem ko so kozarci vina izginjali kot vampirji pred soncem. Vino je bilo zelo okusno in že prav nemarno ter prevarantsko pitno – ravno toliko je stopilo v glavo, da nihče ni niti posumil, da bi lahko bil vinjen. Tako se je po dobre pol ure na hitro osvobodil klavir, sicer skrito shranjen nekje v kotu, in kmalu je prostor napolnil zvok vesele pesmi. Najbolj posrečen pa je bil pogled na mlado punco, ki je spoznala mladega fanta in takoj sta si začela podajati iskre. Punca je naravnost prijetno zardela v svoji sramežljivosti in veselju, prizor pa je bil tako poln iskribe ljubezenske nedolžnosti in romantike, da se je nekaj pripadnic lepšega spola ob pogledu nanju, in ob spominih na lastno mladost in snubce, kar stalilo od sreče. Medtem je okoli avtorjev zbornika veselo kot delfin križaril novinar Novega tednika, ki je zbiral profile piscev. Glede na hitro in predvsem potuhnjeno delovanje vina je nedvomno izvedel o njih več, kot pa so avtorji sicer bili sami pripravljeni povedati.

Okoli 21h se je število udeležencev pričelo v hitrem posnetku redčiti, zato se je poslovila tudi moja malenkost. mf

Lov na srečo

Smo prebrisani osmošolci in si srčno želimo doživeti nepozabno končno ekskurzijo. Toda, kaj ko smo naleteli na finančni problem. Po kratkem premisleku se nam je porodila rešitev. Konec oktobra smo se odpravili iz brloga, eni v Celje, drugi po Šentjurju. Tekmovali smo med sabo, kdo bo uspešnejši na lovu za srečo. Spoznali smo, da še obstajajo radodarni ljudje, še je sreča. Iskreno se zahvaljujemo vsem predstavnikom podjetij za prijaznost in vsakršno pomoč pri organizaciji srečelova. Pomagali so nam: Telekom, McDonald's, Celjski kinematografi, Hotel Evropa, Aero, Cetus, Peko, Fotolik, Big Star, MK, AMZS, Optika Ščurek in Smole, Mohorjeva knjigarna, Multi Movens, Pivnica Koper, Boutique Cintja, Hervis, Geto, Polaroid, Boutique Nada, Tovarna nogavic Polzela, Pizzerija Črni Baron, Alpos, Bohorč, Kea, Zvonček, Zlatarstvo Gajšek, E-Šport, Kemoplast, Steklarstvo Kolac, Akvoni, Čistilnica Mackošek, Hotel Žonta in še mnogi drugi.

Vsem želimo obilo uspešnega lova na srečo v prihajajočem letu 2000.

Učenci 8.b z razredničarko
OŠ Franja Malgaja Šentjur

Izbor knjižničnih novosti za november in december

ODRASLI

Filozofija, psihologija

D. Šuster: Moč argumenta;

logika in kritično razmišljanje,

J. Gray: Moški in ženske pred novim začetkom,

J. Musek: Psihološki modeli in teorije osebnosti,

R. Petrovič: Psihična priprava na nastop (knjiga znanega slovenskega smučarja, o pripravah na tekmovanje)

W. R. Green: Eksplozivni otrok

Medicina

A. Kastelic: Mladostniki in droga (o aktualnih problemih moderne družbe)

N. Maurer: Igra za življenje

Splošno

I. Mohorič: Tihi šepet davnine

Splošni romani

P. Coelho: Veronika se odloči umreti

T. Harris: Hannibal

Zgodovina Slovenije:

Ilustrirana zgodovina Slovencev (vse o zgodovini našega naroda)

MLADINA

Zbirka: Takšno je življenje

Astronomija, medicina

M. Prosen: Skrivnosti dneva in noči

B. Beil: Drugačna knjiga za fante (mladostniški problemi fantov in njih rešitve)

Leposlovje

G. Genechten: Ljuba mamica

M. Inkpen: Žigov božični večer

O. Pavšič: Junaki

J. Rode: Valuk Prvi Veličastni

L.Ž.

Ti in jaz

*V jasni noči tišina spi,
sonce v nov jo dan zbudi.
Vse je isto, vse enako,
kot bilo bi jutro vsako.*

*Dan za dnevom si sledi,
tako pač svet se naš vrti.
Ta modrost še včeraj kot se šika,
se zdi mi danes norost velika.*

*Nič ni isto, nič enako,
le kaj bi s primerjavo vsako.
V noči zvezde se smeji
in ptice v spanju govorijo.*

*Ognja sij je zažarel,
v njem se kamen bi zacvetel.
Vsak korak se lažji zdi,
odkar v meni tvoj obraz živi.*

*Kot bi se nov svet rodil
in me v življenje prebudit.
Nov svet in novi čas -
v njem si ti in v njem sem jaz.*

Trobotnica



potopis Eve Kovač

Zelo lenobnih 10 dni v Črni gori (3)

10. avgust

6. dan. Najlepši. Sprehajala sem se po poteh, kjer sta se verjetno z roko v roki sprehajala moja starša, v Budvi na poročnem potovanju. Vstala sem ob 7.00, se okopala na Župi, Bato pa nam je medtem šel po burek. Res pozorno. Tako smo se prvič nazajtrkemale in to ob normalni uri! Burek je precej boljši od »slovenskega«, nekako bolj svež in okusen, pa precej manj masten. Odpeljali smo se v Budvo, ki je bila že ob 9.30 nevzdržno vroča. Do starega mesta nas je vročina že zelo utrudila, sicer pa je mesto enkratno. Podobno kot stari Kotor, le intimnejše. Uličice so ožje, trgi pravzaprav niso trgi, pač pa votlinice zasenčene s hladnimi kamnitimi zidovi. In bogato. Trgovinice, butiki, pekarnice, slaščičarne, picerije, kafiči. Celo kitajsko restavracijo smo videle. Vse je urejeno, razen stranišč. Ta so po vseh mestih obupna.

Slovenska plaža je bila prenatrpana. Kopale smo se kar v zalivčku pod obzidjem starega mesta. V vodi sem se vrtela kot ražnjič za morske pse in povsod naokrog je bil razgled neverjeten. Res fino, da smo ostale tu. Ne bi hotela izgubiti pridiha morske Italije in preteklosti polnega starega mesta. Novi del, nekakšen drevored ob obali, je seveda po svoje super. Vseh vrst restavracije, parki, rožmarini, palme, ulični prodajalci prčkarij in slik. Prelepih morskih modrih slik.

Vročina pa vseskozi neznosna. Vrnile smo se z avtobusom. Hecno doživetje. Večjemu neredu najbrž še v življenju nisem bila priča. In vsesplošna zamuda za nameček. Gneča, prerivanje, prepiranje, vročina. Ko končno sedi na kriplastem busu in od vseh strani prihajajo mešanice izpušnih plinov in vonja po morju, si srečen. Nimaš moči, da bi se sekiral za vsa prehitevanja v škarje in ostale akrobacije, ki se izvajajo tu na cestah.

Zdaj smo doma. Zgodaj je še in ne vem še, kaj bomo. Pojedle smo sočno svežo hladno lubenico in spile kavico.

11. avgust

Dan pomračenja sunca. Celo mesto govori o tem. In paničari, kar je izredno fino za prečkanje magistrale, ki je sicer tako nabita, da čakamo tudi po 10 minut, da bi prešle na drugo stran.

Zbudile smo se ob 12.30 - rekord! Celo noč in dan je sopolav obvladovala naše premike. Bili so zato minimalni. Popoldne smo šle do pristanišča - teta Borka in dondo Rade sta nas spet povabila na barko. Čudovita sta. Borka kaže kakšnih 15 let manj, kot jih ima, tako po duhu kot po telesu. Zdaj je za mano že prelep popoldan, kopali smo se v najčistejšem predelu Boke. In pihal je veter. Veter - dar od Boga! Kako zelo bom pogrešala vse to in pa kajmak, lubenice in fige. In čričke... Le še 3 dni.

12. avgust

Vstale smo zgodaj. Tako zgodaj, kot sem se do zdaj vsak dan sama zbudila, le da sem vedno zaspala nazaj. Kar nekaj časa smo čakale Bata - bil je službeno odsoten. Zajtrk se je zato zavlekel, pa se je izkazalo, da je tako bolje, saj bi nas celodnevno sonce na plaži ubilo. Jedla sem lubenico in fige, za sabo pa smo si vzele sendviče z mladim sirom, iz svežih kifeljčkov, ki nam jih je iz pekarnice prinesel Bato. Zlat je.

(se nadaljuje)

Študentovska kron(ik)a

Kaj reči ob sklepu tega leta kot se retorično vprašati, ali se bo ponovilo. No, menda se (ja) ne bo. Saj v naših dimenzijah se to ponavlja ne zgodi.

Sedaj pa se vsaj za par minut ločite od vašega pojočega adventnega venčka in odpotujte na kratek izlet po orbiti mladošentjurskega gibanja.

Flešbek devet-devet

(prva beseda je spačenka s pomenom: ponovno opisovanje dogodkov, ostalo pomeni '99)

Še ne minulo leto smo začeli škmsjevci migati šele februarja, ko smo krstili letošnjo generacijo brucev (beseda izhaja iz latinske *brutus*, kar pomeni: neumen). Mučenje so si tisti večer še posebej zapomnili njihovi želodci. Samo brez panike je bilo takrat ime le bendu. Ljubitelji odrskih umetnosti smo prvič povabili na veseloigro Trije snubci. Stike z bazo iz Prevorja smo okrepili na pohodu po poteh »štirinajste« od Sedlarjevega do Gračnice.

Marca so bili naše žrtve mediji po Sloveniji, saj smo nastopili v oddaji TV Petka, kjer smo gladko zmagali, Jurca pa je iztegoval svoje lovke v bližini Ivane. Nesrečnikom, ki lovijo signal celjskega radia, pa smo prali možgane z nekaterimi izjemnimi ugotovitvami, ki jih je še bolj »izjemen« par radio-špikerjev vlekli iz nas. Obratna situacija se je zgodila ob drugem rednem letnem srečanju z županom na ipavčevini.

April je več ali manj minil v pripravljanju projektov in pospešenem žuriranju po MB in LJ. V nekatere poštne nabiralnike pa je po kar dolgem premoru naselila peta Moč inteligence.

Maja smo sodelovali na študentski tržnici v ljubljanski Rožni dolini. Našo stojnico pa sta obiskala oče župan šentjurski in mati županja ljubljanska, ki se je na vse pretege branila poskusiti kakšen deci nedolžnega zvarka poimenovanega Voglajna. Le zakaj? Premor med mnogimi majskeimi nalive smo srečno izrabili za izvedbo športnih iger, ki se jih je udeležilo preko sto prijavljenih udeležencev vseh spolov in neznanega števila tovrstnih opredelitev. Otipljiv rezultat: junaki košarkarskega betona si lahko trudne živorce odpočijejo na klopeh.

Ker smo morali potem »pod mus« med knjige, smo začetek poletja malce abortirali naše aktivnosti.

Konec izpitnih rokov smo julija proslavili s simbolično peš-vrtnitvijo študenta v naročje mesta pod ljubljanskim gradom (le katerega?). Izpraznjene akumulatorje smo dodobra napolnili še z desantom na nepozabno Belo Krajino.

Odpadla »žuroviada« si je avgusta nadela ponosno ime pool party (mimogrede, to je

bil projekt v koprodukciji z Mladim forumom) vendar malce manj ponosno skrivala svoje čare v meglenem zastoru...

Precej naporov je bilo potrebnih, da smo lahko tudi septembra nekaj storili. Posledice so vidne na protizvočni klaviaturi pri Akvoniju. Duh akcije pa je naše aktiviste naspirdiral, da so takoj zatem navalili še na stene v Prostoru.

Oktober je očitno mesec za masovke v »kulturnem«; '90?. Laibach, '95. eden prvih rejvov pri nas, '99. pa Zmelkoow. Veselo je bilo ... res. Pod stopinjami velikega nosoroga sta pomečkani ostali še dve biti: gledališka renacionalizacija Kje ste, Celjski? s setvijo prvih impro-semen na grudo šentjursko in kobacanje bleščavega stratusa Akademski ples.

Iz globin velenjskega jaška smo novembra še drugič v istem številu prišli kot smo tudi vstopili. V spomin na ustanovitev društva leta ne-vem-katerega-že-in-tudi-ne-čigavega smo v samoupravni tradiciji poslali v zgodovino Matejo, v stratosfero pa izstrelili Sandija. Za ljubitelje mešanih solat še podatek, da bomo po vsej verjetnosti naš status v zvezi študentskih klubov Slovenije - ŠKIS, iz opazovalskega napravili v rednega (pa še v »neki« regionalni organizaciji bi radi stopili v prvo vrsto).

Naključno sovpadanje rojstva dr. Figfiga z našimi načrti smo ranega decembra zabelili z bučnicami in pesniškim večerom (liter)Atura. Za Dedota Mraza pa smo v kompaniji še s številnimi drugimi na edinem trgu Mestnem pripravili seznam želja.

Flešforvard

(besedo razumeti kot: opisavanje vnaprejšnjih dogodkov)

Novo številko našega občasnega glasila Moč inteligence, je že moč dobiti po naključju ali v knjižnici.

Širno članstvo in ostale simpatizerje obveščamo o spremembi termina sobotne rekreacije v telovadni lopi OŠ Franja Malgaja, ki bo poslej začela ob 16:00. Igramo se odbojko in košarko.

Do drugega konca sveta letos, sodeč po številni noetovski floti na Rifniku, res ni več veliko. Zato vas vabimo, da si v ponedeljek, 27. decembra od 21. ure naprej v veliki dvorani šentjurskega kulturnega doma še zadnjič nazdravimo in rečemo, da čez Šentjur ga pa ni.

br

pred NOVOLETNI 27.12. 21.00
[ponedeljek] [sobota]

ŠKMS
Zur ŠKMS
cen tisočletju V

Škalala ŽUR

kulturni dom šentjur

prvih 10 obiskovalcev
tem kuponom ima prost vstop



Elektro BUM

Trgovina z elektro materialom
Drofenikova 16, 3230 Šentjur

• ANTON SELIČ s.p. • ☎ 063 749 0950, 041 611 603 • fax 063 749 0951 •



Trgovina z obutvijo in oblačili
Telefon: (063) 740 254

Srečne in zadovoljne praznike ter

uspešno Novo leto 2000

vsem svojim strankam in

našim občanom!



foto **LANGUS TONČKA,**
s.p.
Drofenikova 16, 3230 ŠENTJUR
Tel.: 063/741-801, 041/693-388

*Da bi bili Vaši prazniki polni
zadovoljstva in veselja, prihajajoče
Novo leto pa Vam naj prinese
zdravja, sreče, uspehov in
uresničitve vseh Vaših želja!*

DELOVNI ČAS: 8 -18, sobota: 8-12

V NOVIH PROSTORIH



**ZLATARSTVO
MILAN GAJŠEK**

še vedno

V TRŽNO-PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 063/743-727



* prodaja zlatega nakita

* izdelava nakita po želji stranke z
vgrajenimi dragimi in poldragimi kamni

* krstna, obhajilna in birmanska darila

* ekspres izdelava poročnih prstanov

* prodaja ročnih, stenskih in stoječih ur

* prodaja japonskih in kitajskih biserov

**VELIKA IZBIRA
KOMPLETOV ZA DARILA!**
(graviranje brezplačno)

Praznična ponudba:

Zlat obesek sreče 2000 za 2000 SIT

**Izredna ponudba
zlatega večernega nakita!**

Obilo sreče in zdravja v novem tisočletju!



Špilferderberji

Na zgodovinskem koncertu primorskih Zmelkoov v dvorani šentjurskega »kulturca«, smo imeli mnogi prisotni priložnosti videti premierni nastop dveh šentjurskih skupin. Žurdov so bili predstavljeni že v oktobrski številki, vrsta pa je prišla še na preostale »lokalce«, Špilferderberje.

Nekateri ste gotovo skoraj dobili rano na jeziku, ko ste poskusili prebrati besedo na š. Poglejte jo še enkrat in jo zlog za zlogom počasi prebavite, saj se boste z njo gotovo še srečali. Če ste do sedaj preživeli, ni razloga, da ne bi prebrali ostanka besedila, ki se ukvarja s Šlipfredreberji (ups)...



Takole izgledajo Jurca...

Jurca alias Jure Godler, vršilec dolžnosti pevcu in prvega šarmerja skupine, mi je zaupal o skrivnostih Špilferderberjev.

Kaj se je dogajalo v vaši predembrionalni fazi?

Moja/najina/naša(?) glasbena pot se skromno začela tako, da sva s kolegom Sandijem (Potočnikom), ki se je tiste čase spoznaval s kitaro, »dejstvovala« v priložnostnem duu Tužno voče, ki je debitiral na počitnicah na Malem Lošnju.

Nekoč kmalu kasneje sva na vlaku srečala Mateja (Novaka) in skupno smo ugotovili, da se pravzaprav vsi trije nekaj mučimo z brenkanjem. Pač, zgodba mnogih. Dogovorili smo se, da poskušamo nekaj skupaj narediti. Kakšno leto smo potem vadili in ustvarjali skupaj trije kitaristi.

Relativno neugodna varianta za začetek bi rekel. Kako je potem prišlo do nenadne metamorfoze?

Splet okoliščin (sekira-padla-v-med) je nanese, da smo v preteklem letu naredili velik korak naprej v smislu pridobivanja opreme in tudi zasnova benda je postajala vedno bolj resna.

Sandi se je preusmeril na bas kitaro. Po naključju (kdaj pa to ni, op. p.) smo spoznali še bobnarja Mirana (Šmida), ki ima edini nekaj formalne glasbene izobrazbe, sodeluje pa tudi pri šentjurski godbi na pihala, in tako vsaj na pogled postali rock skupina.

Kakšen vrag vas je obsedel, ko ste izbirali ime? Ste hoteli, da se nedolžnim ljudem izpahnejo čeljusti?

Hmm (ničizdajajoči nasmešek intervjuvanca, op. p.)... Z izbiro imena ni bilo hujših težav. Zbirali smo predloge, nekdo je

rekel Špilferderberji in na to ime sedaj zelo dobro slišimo.

Kot kaže ste uspešno rešili problem z lastnimi pesmimi.

Tako je. Večino tekstov, ki so predvsem ljubezenski, napišem sam, pa tudi naš Drameljčan (Matej, op. p.) malo zлага stihe. Z oblikovanjem glasbene podlage pa se aktivno ukvarjamo vsi sproti na vajah.



... Sandi...

Na šentjurskem koncertu ste z uporabo harmonike zajadrali v etno sfero. Pa tudi drugače ste izvajali pesmi iz precej različnih žanrov.

Kljub lastnim izdelkom trenutno pilimo svoje znanje tudi s preigravanjem drugih bendov. Pri zvrsteh se ne branimo zaiti tudi v pop rock. Po odzivu publike, pa so narodnjaki ob pravem času res šus. Mislim, da se pri tej točki brez pravega razloga mnogi bendi apriori obrnejo v stran. Edino stvar, ki jo pa zagotovo ne bomo počeli, pa so dandanašnji



... In Mato v akciji

zelo popularne razne priredbe tujih besedil v slovenščino, ki so nič drugega kot zaradi lastne neinovativnosti, izkoriščanje poštenega truda drugih.

Kako ste si zamislili vašo bližnjico do slave?

Verjetnost, da bi se z lastno glasbo kar takoj prebili na glasbeno »površje«, ni prav velika.



... Mirč...

Zato začenjamo na prvi stopnički - kot žurerski bend. Naša koncertna kilometrina je zaenkrat dokaj neomembe vredna. Smo šele na začetku, zato smo veseli vsakega špila. Želja benda je, da bi lahko naredili nekakšno turnejo po šentjurski občini in se potem koncentrično širili po osončju in širše.

Kar se tiče nosilcev zvoka, smo trenutno še goli in bos. Takoimenovane demo posnetke uporabljamo le za spremljanje našega razvoja. Do leta 2001 pa bi radi naš material posneli na cd format, kar je pogojeno z visokim denarnim vložkom. Zato vsak teden igramo loto in rešujemo križanke.

Od tvojih kolegov sem poslušal jadikovanje, da nimate »placa« za vaje.

Velika težava je primeren prostor za vaje, saj moramo sedaj veliko improvizirati. Kot na žalost (pre)mnoge stvari za mlade v Šentjurju, tudi na tem področju zadeve niso urejene. Klasika...

Pred nekaj tedni je med novostmi na spletnih straneh zažarelo tudi ime skupine, identično vašemu.

Kot ljubitelju svetovnega spleta oz. interneta, se mi ni bilo težko odločiti za ta korak (postavitev domače strani, ki domuje na spletnem naslovu <http://www.angelfire.com/rock/spilferderberji/>).

Trenutno je na naši strani najti zgodnico o bendu, podatke o njegovi članih, fotografije, skupni elektronski naslov, datume preteklih in tudi bodočih »špilov«, pa tudi besedila naših pesmi so dostopna celemu svetu. Upam, da bo v končni fazi stran imela tudi kakšen učinek, poleg lepotnega.

Hvala za te, zdaj že bivše, skrivnosti. Pa veliko decibelov v prihodnosti.

br

odmevi, pisma bralcev

Ugledni Ponkavljeni

Moj spoštovani sobesednik Vinko Jagodič pač ne more iz svoje kože, ki jo je predolgo strojil pri partiji. Ob njegovem zadnjem pismu pa sem mu le dolžan zahvalo in nekaj pojasnil. Hvaležen sem mu za poduk, da je bila prva partijska celica na Ponikvi ustanovljena že leta 1936 in ne šele leta 1938, kot sem zapisal iz nemarne nevednosti. Čeprav vsi Ponkavljeni niso preveč ponosni na ta dogodek, je ustanovitev prvih partijskih gnezдовendarle zelo pomemben podatek. Komunizem je namreč naredil in še dela človeštvu tolikšno gorje, da se v opomin sedanjim in bodočim rodovom ustanavljanje prvih partijskih celic nikakor ne sme izgubiti iz zgodovinskega spomina.

Vinko Jagodič pravi, da partijskega dokumenta iz leta 1960 ni podpisal v smislu »Ortleiter2 (krajevni vodja), ampak kot »Gemeindeleiter« (občinski vodja). V resnici ga je podpisal kot »Ortsekretar« (krajevni tajnik), brati pa ga je treba kot »Parteisekretar« (partijski sekretar).

Vinko Jagodič še pravi, da je vedno globoko upošteval pravice vernih, da z verniki v njegovem času ni bilo sporov, da nasprotuje slehernemu fundamentalizmu in da evidence, ki so jih vodili o vernikih, niso bile za nikogar usodne. Njegovo poročilo iz leta 1960 se v kontekstu množičnih političnih linčev tistega časa ne ujema z njegovimi današnjimi trditvami. Če je kdo ostal živ, še ne pomeni, da ni utrpel usodnih posledic. Kar se tiče »ostankov nekdanjih nun«, pa ga za božjo voljo prosim, da pojasni, kaj pomeni ta pojem in v katero vrsto spoštljivosti do vernih spada tako poniževanje plemenitih redovnic.

Sicer pa soglašam z Vinkom Jagodičem, da vsakdo, kot pravi, tudi danes ni »gospod« in mi je všeč, da še vedno ceni besedo tovariš. Ta beseda je bila namreč zelo priljubljena med našimi ljudmi že preden so prilezli prvi boljševiki iz ruskih step in ponkovskih host. Ljudje so jo vselej radi izgovarjali, ko so hoteli poudariti enakost.

Naj opišem en tak primer: Ko še ni bilo traktorjev, so kmetje potrebovali vprežno živino, po navadi par volov ali juncev, enako težkih, enako močnih. Tako kmet, ki je imel v hlevu enega teleta, enega junca ali vola, ni nikoli dejal, da bo kupil še enega teleta, junca ali vola. Vedno je rekel, da bo temu, ki ga že ima, dokupil tovariša.

Mogoče blagopokojni župnik Martin Jelen, ki je svoj čas skrbel za naš dušni blagor v Šentvidu, kot pravi Jagodič, res ni bil najbolj uspešen, sodeč po meni, njegovemu učencu. Dobro pa vem, da je imel nek drug pastir, Gruzijec Stalin, več uspeha pri svojih vajencih.

Marjan Manček, Celje

Uredništvu ŠN!

To pismo je namenjeno vsem, ki ste se že kdaj srečali s težavami na Centru za socialno delo.

Življenje zna biti včasih kruto; kot mnogi, imam tudi jaz težave v družini. Vendar ne z ženo, ampak z bratom. Ker jaz in brat čisto nisva istega mnjenja, živiva pa v isti hiši in se pogosto srečujeva, pride hitro do spora. Za posredovanje smo morali že večkrat prositi policijo, obrnil pa sem se tudi za pomoč na šentjurski Center za socialno delo. Mislim sem, da bom tam končno našel ušesa, ki mi bodo pripravljena prisluhniti, ampak tam so me vrgli iz stavbe, češ da sem pijan. Ne vem, kako lahko trdijo kaj takega brez slehernih dokazov. Moram povedati, da nisem ničesar spil, imam pa res malce bolj globok glas. Le kaj bi bilo, če bi ljudi obsojali že na podlagi jakosti glasu?

S tem pismom nočem nič drugega, kot povedati državnim uslužbencem, da je hlapec Jernej že zdavnaj umrl, da pa mi v službo ne hodimo, da pijemo kavo in kadimo cigarete.

Glede policije pa samo to: namesto, da zapravljajo čas, če nismo pravilno privezani, ali če imajo naše gume 1 mm profila premalo, bi naj raje poskrbeli, da bi pravilno postopali, če nekdo krši človekove pravice. Ne vem, odkod jim pravica, da vstopijo v hišo brez naloga in odpeljejo človeka, ki hoče le, da bi mu nekdo prisluhnil?

I.M., Šentjur

V spomin

Danica Podkrajšek

V nedeljo, 7. novembra, se je zgrnila na ponkovsko pokopališče velika množica, ki se je prišla posloviti od svoje sokrajanke, znanke, prijateljice ali sorodnice Danice. Usoda ji je namenila le skromnih 45 let, ki pa jih je Danica znala napolniti z opaznimi dejanji.

Šentjurčani smo se z njo najprej srečevali v Kombinatovi trgovini; vljudna, vedno nasmejana in vedno pripravljena pomagati s prepričljivim nasvetom - to je bila trgovka Danica.

Potem je prišla družina. Z možem

Ivanom sta si na Hotunjah takorekoč iz nič postavila nov dom, kasneje pa ob njem še zahteven kunčerejski obrat, ki je bistveno zaznamoval Daničino nadaljnje življenje. Kljub trem otrokom, ki jim je bila vseskozi vzorna mati in prijateljica hkrati, je s svojo vestnostjo, vztrajnostjo in pronicljivostjo uspela dati tej dejavnosti svoj neizbrisni pečat. V težkih letih začetka slovenske kunčereje smo se pri njej učili vsi, od mešalnic krmil do veterinarjev. Tudi zasluga njenih osebnostnih odlik je, da je slovenska kunčereja preživela svoja učna leta. S to svojo službo, pravzaprav poslanstvom, je rasla in zorela. Njen obrat je zrasel v največjega v državi, bil je najuspešnejši in tudi eden izmed redkih, ki je preživel vse ekonomske in druge spopade v branži. Nekaj časa je bila tudi lastnik in vodja matične črede za Elco linijo.

Velika množica pogrebcev, mnogi užaloščeni in objokani obrazi pa so pokazali, da je Danica imela tudi množico tistih drobnih in prikritih lastnosti, ki jih zazna le srce in ki dajejo človeku nekupljivo trajno vrednost. Vrasla se je v duše mnogih in tam bo še dolgo živeła.

F.K.



Sejal sem

*Zemlji ves predan
bom v jeseni
njive zoral,
v njene grudi
pšenico zasjal.
In sejal bom skrb
in ljubezen.
Sejal, sejal,
ker radost je v zrnu,
in cvet
in so sanje
in drobtine
vsakdanje.*

I.U.

Energetski kotichek

Valentin Golež, dipl. ing., iz Dramelj, sicer vodja Energetsko svetovalne pisarne v Celju, vam bo v nekaj naslednjih številkah v našem energetskem kotichek pomagal najti poti do najučinkovitejše rabe energije. To bo pomoč vsem, ki želite oplemeniti svoj denar z ustrezno zaščito zgradb, uporabo sodobnih ogrevalnih naprav, obnovljive energije... hkrati pa tudi varovati okolje in poskrbeti za ugodno bivanje. Nikoli ni prepozno. Četudi ste si hišo že zgradili, stanovanje kupili, vam energetski svetovalci lahko pomagajo najti tiste točke, kjer vam energija in z njo denar nekoristno odtekata v vesolje. Tudi nasveti, kako priti do denarja, ki ga za te namene nudi država, vam ne bodo škodili.

Obiščite ENSVET, Prešernova 27, Celje! Telefon 48 48 22.

Mala oglasa

Tudi za dve leti nazaj uredimo povrnitev davka zaposlenim v Nemčiji. Tel. 062 836 612.

Dva pisarniška prostora (40 m2) v središču Šentjurja, oddam. Tel. 041 75 98 16.



S policijske postaje

Preteklo obdobje je bilo presenetljivo mirno in miroljubno. Policisti so obravnavali le 13 kaznivih dejanj (prejšnji mesec 72), 17 kršitev JRM (enako prejšnji mesec), 17 prometnih nezgod (24), eno s telesnimi poškodbami (9), izrekli so 153 mandatnih kazni (223) in opravili 153 alkotestov (163). Pozitivnih je bilo le 15, kar bi lahko sprožilo preplah med gostinci - če med temi petnajstimi ne bi bilo asov, kot sta tokratna rekorderja Marko Z. iz Šentjurja z 2,21 promilami in Drago M. iz Razborja s 3,07 promilami, kar slednjega uvršča na ugledno mesto tudi na državni ravni.

Na železniški postaji v Grobelnem je 7. decembra prišlo do delovne nesreče. Pri trčenju vzdrževalnega tirnega vozila z drugo kompozicijo so se lažje poškodovali trije delavci.

Med vidnejše dogodke štejemo tatvino avtomobila Citroen Jumper, ki ga od 13. decembra pogreša Franc Š. iz Podgaja, ter obisk neznancev na Miklavžev večer na Petrolovi črpalki na Ponikvi, kjer so se obdarili z različnimi praktičnimi darili v vrednosti 150.000 SIT. Vendar, če bodo kriminalisti še naprej tako uspešni, kot so bili v preteklem obdobju, sadov svojega nočnega početja zlikovci ne bodo dolgo uživali. Tako so se te dni na tesno srečali s Celjanoma Adamom Z. in Kristjanom K., ki sta poleti obiskala naša dva časopisna kioska, odkrili so skupino, ki je pred časom vnovčila nekaj ponarejenih desetstisočakov pri Ahacu, Jagrosu in Cvetličarni Majdi, našli pa so tudi »poslovneža« Cvijetina P. iz Hrastnika, ki je v poletnih mesecih uspešno »kupoval« delnice po Planini. Delnic, razumljivo, niso našli.

Pozabila na otroka

Na Miklavževo so imeli policisti velike a neuspešne dirke okrog Resevnine samopostrežbe v Šentjurju. V zaklenjenem avtomobilu je obupno jokal dojenček, ki se skozi šipe ni in ni dal umiriti, mamice, 24 - letne Lidije L. s ključi, pa ni bilo mogoče izslediti. Čez dobro uro se je sama pojavila na licu mesta in rešila nemočne policiste.

Vesele koline

Pripravila sta si jih Franjo F. in žena Angela s Proseniškega. Ko je vzdušje okrog 21. ure kulminiralo, je za popestritev poskrbel še sin, ki je poklical v goste tudi policiste. To pa je zelo navdušilo veselega Franja, kar je nazorno pokazal z glasnimi vzkliki in mahanjem z rokami. Policisti, ki očitno ne razumejo gest dobre volje, so ga seznanili z lisicami in celjskim »frižiderjem«.

Uspešna vročitev

27-letni Matej G. iz Tratne, sicer znan kot človek, ki najodločneje zavrača inštitucijo šoferskega izpita, je 6. decembra dočkal svoj trenutek spoznanja. Policisti, ki si še vedno niso zapomnili, da zanj velja drugačen zakon,

so mu tega dne svečano izročili 39 priporočenih ljubezenskih sporočil od sodnika za prekrške, vrednih med brati preko 3 milijone tolarjev oziroma okrog 200 dni »čorke«.

Tudi blindiranje ni pomagalo

Damjan K. iz Repnega, ki je že prejšnji dan imel uspešen randi s policisti na Ponikvi, mimogrede so ugotovili, da nima šoferskega izpita, namerili pa so mu tudi preko 2 promile alkohola, se je 12. decembra ob 3. uri zjutraj poskušal z ugaslimi žarometi prikristi skozi Šentjur, in to kar tik mimo policijske postaje. Žal, neuspešno. Ker od prejšnjega dne ni uspel narediti niti šoferskega izpita niti prebaviti použito žlahtno kapljico, so mu zagotovili parkiranje na licu mesta in prenočišče v »frižiderju« v Celju.

POZOR!

Policisti opozarjajo na akcijo »Natakar, taksi prosim!«, ki bo trajala do 31. decembra.

Laser bo gostoval v Šentjurju od 20. do 31. decembra.

Ob bližajočih praznikih ne pozabite na samozaščitno, strpno in odgovorno ravnanje!

Kuharski kotiček

Kaj na mizo ta mesec

Našo »babico« smo le uspeli pregovoriti, da se je odrekla svoje anonimnosti, zato bodo odslej naši kuharski recepti pod naslovom Kaj na mizo ta mesec imeli avtorico. To je Cveta Hus iz Šentjurja.

SVINJSKA PEČENKA MALO DRUGAČE

Živimo v velikem pričakovanju. Pred nami je najdaljša noč - nekateri ji pravijo, da je tudi najbolj nora. Letos pa naj bi bila še sploh nekaj posebnega, ko bomo vstopili v novo tisočletje. Vsi se pripravljamo, kje jo bomo preživel, kaj oblekli in ne nazadnje - kaj bomo jedli. Naj bi bilo dobro in s kuho naj bi imeli čim manj dela.

Med drugim predlagam tudi svinjsko pečenko na malo drugačen način.

Iz svinjskega kareja odluščimo kosti, file nasolimo, rahlo popoprmo, če vam je všeč okus po gorčici, ga lahko namažemo z njo. Tako pripravljen file pustimo, da se razsoli in ga nato na pol spečemo in ohladimo. Med tem razvaljamo listnato testo, file obložimo z rezinami slanine, lahko tudi z gobicami, vse položimo na razvaljano testo in ga vanj zavijemo. Za vsak slučaj, da ne bi izgubili preveč soka, robove namažemo z raztepenim jajcem. Iz ostankov testa lahko naredimo okraske z modelčki za kekse in jih z jajcem prilepimo na zavito pečenko. Je lepše. Vse skupaj si lahko pripravimo tudi prej in pečenko do konca spečemo tik pred večerjo.

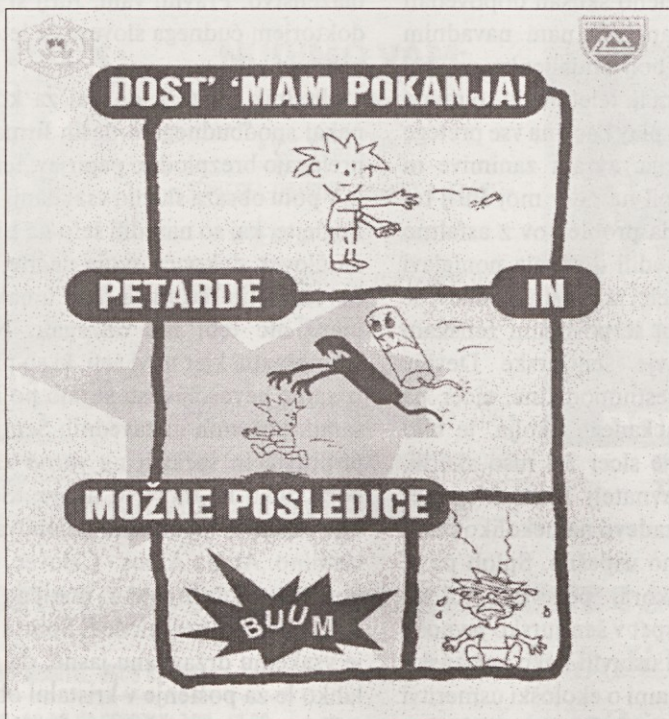
Če ste ljubitelji zelenjave, je recept za pečenko drugačen. Nekaj listov ohrovta zblansirajte in z ohlajenimi listi ovijte surov file, dodajte nekaj rezin slanine, vse skupaj pa ovijte s svinjsko mrežico, pečko, in specite.

Na oba načina pečeno meso se po polnoči neverjetno dobro prileže tudi hladno. Zraven lahko servirate francosko solato, v kateri pa za spremembo kocke krompirja zamenjajte s kuhanim rižem. Manj dela je, pa še drugače kot običajno.

Iz kosti, ki so vam ostale od kareja, skuhajte kislo juho. Saj veste, maček...

Vsem bralcem, posebno pa še kuharicam, želim prijeten božič, vse lepo, zdravja in obilo uspehov v novem tisočletju.

Cveta Hus



Zbogom 1999 in srečno 2000!

Vem, »preštevanje kosti« dandanes ni več popularno, toda tako fletno se je ozreti nazaj in takole ob koncu leta iz gore nevredne navlake izbrskati kaj samovšečnega, hkrati pa se narediti pametno, za nazaj kajpada. Res pa je, da preteklo leto nisem bila med najbolj ustvarjalnimi, vsaj v ŠN ne. Krize pač, saj razumete, tiste čustvene in manj čustvene, pa tudi prislovično nerazumevanje urednika, ki moje besedne umetnosti nikoli ni niti doumel, kaj šele, da bi se zavedal, da jo je potrebno tudi ustrezno plačati, so me čisto omrtvičili. Le svoboda in še enkrat svoboda, hm, tudi finančna kajpada, so pravi humus za umetniške duše. Takšne, kot sva jaz in na primer moj Jurij. Ali ste videli, kako se (mu) je dvignil po volitvah? S »Slovenec sem Janezom de Pešnica« sta za malico odpravila socialdemokrate, ki so si zaradi tiste piškave podpore volivcev domišljali, da lahko vstopijo v šentjursko politiko skozi glavna vrata. Jok bato, tako naivni pa mi nismo. Že samo namig njihovemu gasilcu Branču, da naj se zamisli o svoji s podžupanskimi insignijami okrašeni podobi, in ponkovškemu socialdemokratskemu Joškotu, da bi v primeru njegovega treznega premisleka občina morda oplela njihovo totalno zaraščeno športno igrišče, je postavila vse na pravo mesto. Oh, naj mi oprostijo montparizovski planinski Roman, ker sem pozabila v isti sapi poudariti tudi njegove zasluge za Jurijevo prezasluženo zmagoslavje. Žal, njegove plemenite poteze nikakor ne razume Ustavno sodišče, ki še kar naprej nagaja planinskim asfaltarjem, menda celo zahtevajo od njih, da bi poskusili delati na ročni pogon, brez elektrike, in tako po krivici zmanjšuje Romanovo zgodovinsko vlogo pri utrditvi naše nezamenljive krščansko demokratske oblasti. Pa tako ganljivo je bilo takrat v Planinski vasi, no, ne takrat, ko so tja prihrumeli okupatorji v modrih oblačilih, ampak potem, teden dni kasneje, ko smo vsi skupaj množično skušali dopovedati Perčiču in sosedom, da asfaltni hlapci niti nam navadnim Zemljanom ne škodijo, zlasti tistim bolj oddaljenim ne, kaj šele, da bi ne bili vseč njihovim kravam in teletom, ki so ravno v času našega zborovanja moderno na play back na vse pretege mukali. Ampak po mojem od veselja, zaradi zanimive in zabavne soseščine. In ko je nato stopil na oder moj Jurij ter vsemu svetu junaško vrgel v obraz, da problemov z asfaltno bazo takorekoč ni, ves cirkus so naredili do kraja poniglavi Delov Brane Piano in podobni hudodelci iz drugih medijev, se mi je nehote zgodilo tisto, kar naj bi se poštenim ženskam dogajalo bolj poredko. Zmagoslavje šentjurske Device Orleanske, Tatjane Črnošliške procestnopodjetne, sicer pa deklarirane varstvenice našega zapackanega okolja, je bilo dokončno, a kratko. V končni fazi je sicer žal niso skurili, ampak naš Jurij in njen šolski ravnatelj Šket, ki super obvladata umetnost lobiranja, sta to zadevo na nekoliko manj spektakularen način uredila podobno uspešno. Sploh pa je Kmetijska šola v tem letu po skoraj polovici stoletja moratorija prišla prav po zaslugi ŠN spet v šentjursko javnost. Skupaj smo z najodločnejšimi ukrepi ustavili neko jadransko Celjanko, ki je hotela s svojimi blodnjami o ekološki usmeritvi kmetijske šole uničiti sodoben Šketov koncept šole kot

vzorčne strojne lope. Lepo vas prosim, kmetovanje pa ekologija. Mi znamo ceniti odlike žlahtnega tradicionalizma, zato nas pač ne bo nihče pripravil do tega, da bi brezglavo zamenjali kateregakoli ravnatelja, tudi tistih »rdečih« osnovnošolskih ne, zlasti dokler le - ti z razumevanjem dojemajo, da se svetih zakramentov pač ne da pridobiti brez temeljitega verouka v spodobnih prostorih. To je to, kar dela nas Šentjurčane boljše od drugih. In ko se vsa Slovenija trapi zaradi fiksiranja, pijančevanja in spolnega razvrata naše mladine, smo mi lahko mirni in spokojni. Razni klubski prostori, kot so na primer tisti v športnem parku, so en sam prostor potencialne pregrehe, skušnjava, ki bi utegnila zapeljati v tak ali drugačen greh še tako pošteno mlado krščansko dušo, da o tisti manj krščanski sploh ne govorim. Zato je razumljiva soglasna podpora mojemu Juriju s strani občinskih svetnikov - tudi najhujši brezverci iz ZLSD in LDS so tokrat morali prisluhniti nekje globoko zakopani vesti in so dvignili roke - da se športni park prepusti zobu časa, občinski denar pa se takoj porabi za nabavo orgel v farni cerkvi, kamor zdaj v varno naročje kaplanove avtoritete množično drejo dušnega miru potrebne horde mladih z vse občine. Dren v Zgornjem trgu je takšen, da celo hruševska Zapata meče vse bolj poželjive poglede nanj. Zlasti naši fusbalerji, katerih zadnji zaščitni znak sta prazna denarnica in polna mreža golov, so med najzvestejšimi obiskovalci Zgornjega trga. Z zneskom, ki ne pomeni niti enega odstotka občinskega proračuna, je moj Jurij genialno za desetletje ali dve rešil problem drog, nezakonskega grešnega seksa in še česa. Tisto malo nezadovoljstva gostilničarjev in porodničarjev ni vredno, da sploh omenjam. To je poteza, ki je svoj čas niti Slomšek ni pogruntal. Če bi jo, tudi ne bi tako dolgo čakal na svoje blaženstvo. Pravim vam, Jurij si je vstric z našim literarnim doktorjem čudnega slovesa že letos vnaprej zaslužil občinsko nagrado.

Urednik mi teži, da naj za konec leta vsekakor napišem nekaj spodbudnega o naših firmah, ali pa vsaj o tistih, ki ne prelagajo brezplodno papirjev, temveč si z zavihanimi rokami in v potu obraza služijo vsakdanji kruh. Hm, tu je težko biti fin. Poglejte, kaj so naredili šefu na Lipi. Namesto, da bi počakali, da človek dokonča svoje načrte, ki si jih je zadal v začetku devetdesetih let, in se nato umakne v zasluženi pokoj, so ga meni nič tebi nič odžagali. Nič boljši niso na bivšem Kombinat, kjer novi šefi, ki so priplavali takorekoč po župci, iz same nevoščljivosti segajo po imetju svojih predhodnikov, samih poštenih in zavednih Šentjurčanov, ki so si ga z muko pripravili in spravili na varno za srečno starost. Ne, ljudje božji, tako ne more iti naprej. Še dobro, da imamo Jurmes, kjer znajo s pokončno kljubovalnostjo skrbeti za zasebno lastnino. Ali pa Alpos - Celovec, brez katerega človekoljubne pomoči bi šentjurska matična firma menda že zdavnaj izdihnila. No, tudi glede E Športa in Tola ne bom nič rekla, saj je vsakemu državljanu jasno, da gre pri sistemu iz rok v usta lahko le za poštenje v kristalni obliki.

Tako, pa sem na koncu. Lucija ma vas rada...



ŽGAJNER

- prodaja vozil - servis - rezervni deli - kleparstvo - ličarstvo - ročno pranje - montaža gum -

- Rogaška Slatina - na obvoznici -



**Vesel Božič in
srečno Novo leto**

Vam ob prehodu v

ново tisočletje

želi kolektiv

Ž.I.S.-a



prodaja vozil: 063 818-22-52 - rezervni deli: 063 818-22-62
fax: 063 818-22-70 - avtokleparstvo: 063 818-22-72



Zidar Metka, s.p.

Ljubljanska 1, Šentjur,
telefon: (063) 743-472

**Trgovina ROSANA Vas vabi
v svojo prodajalno v
ŠENTJURJU, Ljubljanska
cesta 1, nasproti Alposa**

Toplo Ognjišče In Smeh V Očeh,
Iskreno Želimo Vam V Prazničnih Dneh,
Da Zdravja In Srečnih Trenutkov Nešteto,
V Obilju Nasulo Bi Novo Vam Leto!

OTROŠKI PULJI
od 1.330,00 SIT dalje

komplet ženskega
spodnjega perila
od 1.700,00 SIT dalje

ŽENSKI POLPULJI
že za 990,00 SIT

KLOBUČEK + SAL
2.650,00 SIT

ŠALI SVILANIT
820,00 SIT

OD 15. DO 31. DECEMBRA VAM PRI GOTOVINSKEM NAKUPU
NAD 5.000,00 SIT POUJARJAMO KUPON, KI VAM PRINAŠA PRI
NASLEDNJEM NAKUPU 10% POPUST.

POLEG TEGA BOSTE V TRGOVINI ROSANA V MESECU
DECEMBRU LAHKO KUPOVALI NA ODMIK PLAČILA, NA VEČ
OBROKOV IN S KARTICO ACTIVA ALI MAGNA.

Delovni čas:
delavnik: 7:30 - 18:00
sobota: 7:30 - 12:30

TOREJ SREČNO V NOVO TISOČLETJE!



PREVOZI - TRGOVINA OSEB IN TOVORA NA DEBELO IN DROBNO

Peter Jeršič
Ul. Leona Dobrotinška
ŠENTJUR (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

• STREŠNA OKNA VELUX • SVETOVNO ZNANA KAKOVOST



- 50 let izkušenj
- zagotovljena vodotesnost
- in dolgoletna uporaba
- za vse običajne kritine
- lahka montaža in uporaba
- kakovosten in zanesljiv servis

PRODAJA
Peter Jeršič
Ul. Leona Dobrotinška
Šentjur

NUDIMO VAM:

- PVC CEVI •
- VSE VRSTE OPEK •
- SCHIEDEL DIMNIKE, PARKET 1. KLAS •
- CEMENT, APNO, MIVKO •
- RAZLIČNE VRSTE BETONSKIH PLOŠČ
IN TLAKOVCEV •
- NOSILCE, POLNILA •
- BARVE JUPOL TER BELTON IN BELTOP •
- DEMIT FASADE, STIROPOR, KOMBI PLOŠČE •
- IZOLACIJE NOVOTERM IN TERVOL ... •



PONUDBA MESECA

OPEKA MODUL ORMOŽ
TLAKOVCI PODLESNIK,
STAVBAR IN BRANIK

MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

TELEFON: 063/740-084, MOBILTEL: 0609 624-091

DELOVNI ČAS: VSAK DAN: 7.00 - 18.00, OB SOBOTAH: 7.00 - 13.00

*Vesele Božične praznike in
srečno v Novem tisočletju!*

ORGAZEM TISOČLETJA

V tokratni številki bomo za trenutek prekinili zdaj že standardno nepretrganko s seksualnimi nasveti in se posvetili... letu 2000, kajpada. Če bomo novo leto preživeli, se bodo operete o oralnem seksu nadaljevale v januarski številki. Hvala za razumevanje in ostanite še naprej z nami.

Nezadržno se torej bliža leto 2000 in vprašanje je, kaj početi na Silvestrovo. No, veliko ljudi je prepričanih, da bo takrat nepreklicno konec sveta. Recimo, da bo res konec sveta. Kaj potem početi na zadnjo noč vašega življenja? Verjetno bo najbolje, če se poslovite z velikim pokom, tj. da se v vas točno ob polnoči razleti en velik in dolg in kvaliteten orgazem. Tudi če pri tem umrete, bodisi zato, ker bo konec sveta, ali pa zaradi močnega orgazma samega, se morate strinjati, da ni lepše smrti kot to, a ne? Nerodno zna biti kvečjemu za partnerja, če preživi in do konca sveta ne pride, ampak kaj vam to mar, saj ste tako ali tako mrtvi.

Torej, če na Silvestrovo nimate početi kaj drugega, potem je najbolje, da si najdete spolnega partnerja in se na predvečer novega leta lotite te priljubljene male nočne fiskulture. Če partnerja še nimate, si pač najdete somišljenika. Če ne gre drugače, dajte v dnevno časopisje oglas, v katerem nazorno poveste, kaj hočete. Ni hudič, da se vam kdo zainteresiran ne javi.

Ko ste enkrat v postelji pripravljeni na delo, je vsekakor pomembno, da vama ne pride prehitro ali pa, bog ne daj, da prehitro pride samo enemu. No, kar se žensk tiče, jih dosti s tem tako ali tako nima problemov – ko jim pride, so takoj pripravljene na naslednji orgazem, ki ga lahko dosežejo že v nekaj minutah oziroma sekundah, medtem ko moški rabi vsaj 15 minut do pol ure, preden je spet pripravljen na rudarsko vrtanje, pa še potem traja ohoho časa, da mu pride. Zatorej je najbolje, da se na silvestrsko noč oba zrajcata do tiste točke, ko je orgazem na dosegu roke, potem pa nehata s tistim sladkim tresenjem, ki ga ponavadi spremlja globoko dihanje in sopihanje. To zahteva močno samokontrolo, še posebej pri moških, ki se, ko enkrat začutijo prihajajoči orgazem, ne znajo, ne morejo niti nočejo več ustaviti. Skušnjava je pač prevelika. Torej, imeti močno voljo! Jasno?

Pri tem seveda nimamo v mislih petinga ali oralnega seksa, temveč pravi pristni normalni seks s penetracijo v za te zadeve

namensko ustvarjene luknje in votline. Če imate to nesrečo, da sta s partnerjem narejena tako različno, da vama pride ob različnih časih, potem brez dolge predigre seveda ne bo šlo. Kar pa je čisto ok, saj je konec koncev to vaša poslednja noč, tako da si velja za seks vzeti malo več časa kot običajnih 15 sekund. Naj se arija raje prične nekaj ur prej. Poskrbite, da bo prostor primerno topel, da se bosta lahko po njem preganjala gola. Izklopite električno osvetlitev in raje prižgite nekaj sveč, ki so naključno nametane po sobi. Za romantiko, seveda. Sveče namreč delajo na tem področju čudeže. Edina nenaravna emanacija naj prihaja s televizijskega ekrana in to iz dveh razlogov. Ta svetloba se lepo razliva po golih telesih in jim daje še bolj seksi in erotičen videz, ter drugo, na televiziji bosta morala med porivanjem oba gledati na ekran, da boste lahko odštevali sekunde do leta 2000 oziroma do vašega milenijumskega orgazma. Pri tem se morata s partnerjem prej dovolj pogovoriti (še posebej, če ste ga našli preko oglasa) o tem, kako dolgo traja, da vam pride, še posebej, če se dolgo časa zadržujete in se potem na koncu spustite v divji dir do orgazma. Recimo, če vi potrebujete 10 sekund, partner pa 15, potem imata problem, saj partner ne bo doživel orgazma, ker bo prej konec sveta.

No, kot smo že rekli, začnita nekaj ur prej. Naj bo ozračje že tisti dan nabito z erotiko in velikim pričakovanjem. Predigra mora trajati ves dan in sicer v zelo mili obliki. Recimo, partnerja kar tako, nepričakovano in brez razloga, malce objemite in stisnite k sebi, toliko da se bo počutil zelenega in privlačnega – to še posebej velja za ženske. Okoli osmih zvečer ugasnita vse luči ter prižgita sveče in TV. Smuknita v posteljo in pričnita raziskovati telesa drug drugega. Naredite si v glavi reliefni zemljevid partnerja. To velja za tiste, ki so se našli preko oglasov in za sveže zaljubljenice. Če pa imata občutek, da sta skupaj že 100 let in je seks samo še brzinska rutina dvakrat mesečno, potem pričnite s predigro ob 23.55. V nasprotnem primeru pa, kot smo že dejali,

zlezita med rjuhe oblečena in naj se vajine roke spremenijo v lovke hobotnice, s katerimi boste do konca preiskali telo partnerja. Slačenje pri tem je zelo vzburjajoče, še posebej odpenjanje nedrčka, ko prsi skočijo ven voljne in z nabrekli bradavičkami v vsej svoji baročni lepoti. Ko ste enkrat goli, ne marširajte na glavno jed kot gasilci na požar. Vzemite si čas, to velja predvsem za moške, in se še enkrat spremenite v hobotnico, ki objema svoj plen čez in počez in gor in dol in levo in desno in naprej in nazaj in sem in tja. Nadaljujete lahko s petingom, če hočete, si lahko privoščite tudi malo oralnega seksa, toda tu je vaba sladkega orgazma že lahko presladka in zavajajoča. Če mislite, da imate do polnoči še dovolj časa za pridelavo dodatnega orgazma, potem se kar veselo zakadite v prvega. Do penetracije naj bi prišlo okoli 23.30 in zopet naj se dogaja počasi. Pripeljite se do roba orgazma in počakajte, da užitek malo odteče. To ponavljajte tako dolgo, da bosta oba prišla do tiste točke, ko bi vaju že par sunkov odneslo nekam na luno. Zdaj pride čas, da postanete pozorni na dogajanje na TV ekranu. Moralo bi manjkati samo še nekaj minut ali morda celo samo še nekaj sekund. Med čakanjem ne dopustita, da bi se vama užitekarski občutki odselili nekam daleč stran v drugo galaksijo, ampak z majhnimi sunki mišic sem in tja vzdržujta nakopičeni orgazem v sebi. Ko do novega leta in konca sveta manjka samo še toliko sekund, kolikor sta se poprej dogovorila, da jih potrebujeta za tistih nekaj tresljajev, pričnita z zadnjimi gibi. Ko bo odzvonilo konec sveta, bo orgazem v vaju dveh eksplodiral kot kakšno malo sonce in valovi užitka se bodo pričeli širiti skozi vajino telo. Svet okoli vaju naj izgine, kar tudi sicer v resnici bo, napolni naj vaju samo tista sladka tresavica in hkratna odrevenelost telesa, ki je značilna za vrhunec ekstaze.

Če pa po kakšnem naključju ne bo konec sveta, potem pa še vedno lahko vzbujate zavist pri prijateljih in znancih, ko boste povedali, da se je vaš seks raztezal skozi dve tisočletji. mf



Košarkarji v novo tisočletje s tretjega mesta

V 1. B košarkarski ligi so minuli vikend zaključili z aktivnostmi v tem tisočletju. Če bo vse po sreči in ne bomo žrtve kakšnega jeznega božanstva, se bo tekmovalje nadaljevalo 8. januarja 2000.

In kakšna je vremenska situacija v taboru šentjurskih košarkarjev? Lahko bi rekli, da pretežno jasna. KK Kemoplast se z osmimi zmagami in štirimi porazi nahaja na tretjem mestu v ligi in nima niti najmanj zamegljenega pogleda na sam vrh drugoligaške gore, kjer taborita "žabarska" ekipa Bežigrad in severne "oštje" iz Nove Gorice.

V obdobju zadnjega meseca so Šentjurčani doživeli en poraz, doma pa so suvereno dobesedno pometli z obema tekmečema. Za več kot dvajset točk so ugnali Radensko in Krško, neposredne rivala za uvrstitev v končnico. No, da ne bi bilo vse preveč idealno in da ne bi kdo od evforije treščil ob strop hruševske dvorane, so vmes tudi izgubili v Novi Gorici. Bojda so zopet imeli prste vmes sodniki, toda na njih je najbolje kar pozabiti. Minulo soboto pa so se v Ljubljani za poraz iz prvega dela maščevali letos presenetljivo "oživiljenim" Ilirjanom. Vodili so celotno srečanje, prednost je znašala že 25 točk, a so se Ljubljancani še uspeli približati na šest točk zaostanka. Toda Šentjurčani so ohranili mirno kri in tekmo v končnici brez težav odločili v svojo korist. Zmagali so z rezultatom 91:83, najbolj pa sta se izkazala **Damjan Novakovič** z 21 in **Boštjan Kočar** z 20 točkami.

Ekipa **Igorja Pučka** je ujela pravo igro. Vsaj na domačem igrišču deluje kot dobro podmazan stroj. Najboljša peterka si navadno že v prvem polčasu priigra zanesljivo prednost, ki se v drugem delu le še povečuje. Ob koncu tekme dobijo priložnost za igro tudi mladi igralci, tako da so več ali manj zadovoljni vsi. Toda Pučko opozarja: *"Visoke domače zmage so lahko tudi težak kamen okoli vratu. Če nam kdaj ne bo steklo takoj od začetka, bi lahko v ekipi nastopila panika. Zato moramo*

ostati trdno na tleh. Še vedno nismo uigrani tako kot bi si želeli. Zorku in Novakoviču se kljub zelo solidnim igram pozna, da nekaj časa nista nastopala. Predvsem Novakovič včasih pretirava z meti, a ga skušam brzdati. Mislim, da je dokončno doumel, da pri nas igra kolektiv. Zadovoljen sem tudi s Kočarjem, ki je zaenkrat povsem zadovoljil zaupano mu vlogo kapetana. Zdaj igra veliko bolj premišljeno in odgovorno."

Boštjan Kočar je torej novi kapetan Šentjurčanov, kajti dosedanji poveljnik šentjurske barke **Andrej Gajšek** si je ponovno poškodoval koleno.

Statistika kaže, da je najboljši igralec Kemoplasta letošnja okrepitev **Dejan Tomažin**. Center iz Ljubljane s povprečno 15 doseženimi točkami na tekmo sicer zaostaja za Novakovičem (povprečje 23) in Zorkom (povprečje 18), a je izvrsten v drugih prvinah. V 1. B ligi je med najboljšimi v odstotku meta za dve točki, drugi je na lestvici skakalcev, celo najboljši pa po pridobljenih žogah. Tomažin je tudi izjemen borec in tisti, ki na treningih vedno spodbuja soigralce.

Po praznični noriji bodo košarkarji prvič stopili na igrišče 8. januarja, ko bodo v Slovenskih Konjicah igrali derbi z Banexom. Morda odločilna tekma prvenstva pa bo domače srečanje z vodilnim Bežigradom, v soboto, 15. januarja ob 19.00 v Hruševcu. Z morebitno zmago bi se Šentjurčani lahko zavihteli na sam vrh lige, zato bo gledalska pomoč prepotrebna. Ponovno bo na sporedu tudi nagradna igra "met s sredine igrišča", ki je na zadnji tekmi v letu 1999 dobila že drugega zmagovalca v tej sezoni. Gorsko kolo si je s hladnokrvnim "projektilom" s sredine igrišča primetal Hruševčan **Pero Jančič**. Slava (kolo) mu.

L. H.

Športna inventura 1999

V mesecu decembru, še posebej v dnevih pred novim letom, navadno merimo uspešnost opravljenega v iztekajočem se letu. Ocenjujemo opravljeno delo in postavljamo načrte za vnaprej. Tokrat se bomo ozrli na uspehe naših športnikov in klubov v letu 1999. Povzeli smo njihove dosežke po posameznih mesecih in jih objavljamo v tem prispevku.

Januar 1999 se je za košarkarje začel tragično. Na derbiju z Zagorjem si je zlomil roko Vinko Rovšnik in sanje o vrhunski uvrstitvi KK Kemoplast so splavale po Voglajni. Tudi igralke ŽKK Šentjur novo leto niso začele preveč uspešno. Je pa bila zato odlična 9-letna šahistka Andreja Jernej, ki je bila tretja na absolutnem osnovnošolskem regijskem prvenstvu. Nogometaši so začeli s pripravami.

Februar: Selekcije ŽKK Šentjur so zaključile s tekmovaljem v ligah; pionirke in kadetinke so nastopale povprečno, mladinke pa so v svoji konkurenci osvojile sedmo mesto v Sloveniji. Kriza košarkarjev se je nadaljevala. V šestih tekmah so le enkrat zmagali. Matevž Koleča je uspešno nastopil na mednarodnem atletskem mitingu v Muenchnu.

Kljub velikim težavam se je košarkarjem na začetku **marca** vendarle uspelo uvrstiti v končnico za prvaka, kjer pa jim na šestih tekmah ni uspelo zmagati. So pa zato zmagali študentje. ŠKK je namreč postal prvak rekreativne medobčinske lige. Martina Ratej je na državnem prvenstvu v metih v Kopru postala državna prvakinja med starejšimi mladinkami, Nataša Oset in Lucija Novak sta se na stopničke povzpeli na DP za mlajše mladinke v Murski Soboti. V Kotah in Voducih so se pomerili lokalni ljubitelji smučarskih skokov. Predsednik športne zveze je postal Zvone Leskovšek.

April je bil zelo uspešen za šentjurske borce večine taekwondo. Odlično so nastopili na državnem prvenstvu in izvrstno organizirali mednarodni turnir v Hruševcu. Začele so se govorice o velikih dolgovih NK Šentjur.

Maja je ŠKMŠ uspešno izvedel druge športne igre, ki se jih je v treh disciplinah udeležilo okrog 100 tekmovalcev. Nataša Oset je postala državna prvakinja v krosu med srednješolkami, Martina Ratej je postala mladinska reprezentantka v metu kopja, na Maratonu treh src v Radencih pa je Ivan Kukovič bil tretji na deset kilometrov. KK Kemoplast je za zaključek sezone organiziral eksihibijsko tekmo med aktualno ekipo in igralci, ki so zadnja leta branili barve Šentjurja. Nogometaši so si zagotovili obstanek v drugi ligi.

Junij. Nataša Oset, Monika Jevšnik in Martina Ratej so bile ponovno uvrščene v mladinsko reprezentanco. Med šahisti je na klubski sceni blestel Sebastijan Jazbinšek.

Ljubitelji nogometa je **julija** razburjala »prodaja« NK Šentjurja, šlo pa je za uradno finančno in igralsko pomoč Publikuma. Na mladinskem državnem prvenstvu v Ljubljani so atleti AK Koval osvojili dve medalji in dosegli nekaj visokih uvrstitev. Na spomladanskem delu malonogometne lige sta bili najuspešnejši ekipi Loke v prvi ligi in Obrtne zbornice v drugi.

Vročega **avgusta** je bil čas dopustov in tako je na športnem prizorišču vladalo zatišje.

Septembra smo dobili svetovnega podprvaka v taekwondoju. Frederik Kolenc je ta naslov osvojil z reprezentanco Slovenije na SP v Argentini. Na začetku meseca so se v Hruševcu srečale vse generacije šentjurskih košarkarjev na 30 letnici košarke v Šentjurju. Nogometaši so zapadli v igralsko in finančno krizo.

V **oktobru** je bil višek krize NK Šentjur. Nogometašem so blokirali žiro račun in tako niso mogli plačati dolga NZS, ki jih je suspendirala. Vendarle so se Šentjurčani uspeli rešiti pred izključitvijo iz lige in nekako preživeli do prekinitve prvenstva. Šolarji tekači so se zbrali na občinskem krosu na Ponikvi. Mladi šahisti so si priborili pravico nastopanja v državni ligi, klubski prvak meseca oktobra pa je postal ponovno Jazbinšek. Članska ekipa šahistov je dobro začela prvenstvo v 1. ligi-vzhod. Nataša Oset je med starejšimi mladinkami zmagala na krosu Dela, Klemen Laurenčak pa je bil med starejšimi mladinci tretji.

Novembra so nogometaši izgubili vse tekme. Košarkarji so zabeležili nekaj zaporednih zmag, toda doživeli tudi nekoliko nepričakovane poraze. Mladinke ŽKK Pletivat so v derbiju lige premagale Celjanke. Končalo se je malonogometno prvenstvo: v prvi ligi so zmagali nogometaši Loke, v drugi pa ekipa Obrtne zbornice. Novembrski šahovski prvak je bil Streicher, skupno zmago pa si je že zagotovil Gazvoda.

Povzel: L. H.

5. mednarodni turnir A. M. Slomška

Od 26. 11. do 5. 12. je v prostorih PGD Šentjur potekal že peti tradicionalni šahovski turnir v izvedbi ŠD Ponikva. Letos so ponovno prevzeli formulo "dvo-vikend sistema", ki pomeni, da se turnir igra v dveh zaporednih vikendih. Ta varianta je v zadnjem času čedalje bolj popularna, saj je poceni in tudi časovno najmanj potratna. Turnirja se je sicer udeležilo 36 šahistov, ki so prišli iz vseh koncev Slovenije, med udeleženci pa sta se znašla tudi Hrvat in Romunka, kar je bilo dovolj za ohranitev naziva "mednarodni". Vlogo glavnega favorita je opravičil FM Marjan Črepan, ki je ob koncu turnirja zmagal s pol točke naskoka pred Sebastjanom Jazbinškom, trenutno najboljšim šentjurskim igralcem.

Konkurenca je bila zelo pestra, tako da se je za vsakega igralca našel primeren nasprotnik. Po moči je resda malo izstopal Črepan, drugače pa je bil turnir dobra priložnost za pridobivanje izkušenj igralcev, še posebej mladih. Med slednjimi velja omeniti "domačega" Klemna Četina, Velenčana Petra Lendera, ljubljanskega Luko Leniča in Jureta Zorkota iz Domžal, ki so prikazali res obetavno igro.

Domačini so igrali spremenljivo; nekateri so se izkazali, drugi spet ne. Od Ponkolanov, organizatorjev turnirja, je nastopil le M. Vengušt, ki je osvojil 24. mesto. Odlično se je odrezal mladi Klemen Četina, sicer član šentjurskega moštva, ki je osvojil zanj odlično 15. mesto in za las zgrešil normo za osvojitev 1. kategorije. Pričakovanja je izpolnil tudi S. Jazbinšek z drugim mestom, Drobne Marjan, sicer tudi sodnik, vodja turnirja in glavni organizator, pa jih je z osvojitvijo šestega mesta celo presegel. Poleg zmagovalca turnirja je bil celo edini, ki ni okusil grenkobe poraza. Ob vseh njegovih zadolžitvah je to res lep rezultat, čeprav je ob koncu turnirja kar pred vsemi priznal, da je imel tudi malce sreče. Ampak saj veste, sreča se drži hrabrih! Gazvoda je z desetim mestom dosegel solidno uvrstitev, vendar bi glede na nasprotnike lahko in moral pristati še višje. Jazbinšek Vera je kot ponavadi osvojila naslov najboljšje ženske igralke, absolutno pa je bila 26. Od članov prve članske ekipe ŠD Lipa Šentjur sta najmanj pokazala Streicher in Plahuta. S polovičnim izkupičkom sta zasedla prvi 17., drugi pa 19. mesto. Za igralca njenega kova sta pristala prenilko. Podobno velja tudi za mladega Jerneja, ki je resda moral zaradi odsotnosti predati dve partiji, a je njegov skupni izkupiček dveh točk kljub temu premajhen. V zadnjem času se nekako ne najde in bo moral trdo delati, da bo spet igral tako, kot že dolgo obeta.

Organizacija turnirja je bila dobra, a brez spodrseljav le ni šlo. Igralo naj bi se v Gostišču Bohorč. Kaj kmalu se je izkazalo, da gostilna brez fizično ločenih prostorov ni pravi kraj za šahiste, med igranjem turnirjev vajenih miru in tišine. Drugi igralni dan pa je kapljica kanila čez rob. K Bohorču so prišli muzikantje, ki so pričeli vaditi za svoj nastop na popoldne predvideni obletnici. Na srečo so organizatorji hitro reagirali in se dogovorili z gasilci, ki so jim rade volje odstopili svojo dvorano. Tam je nato turnir

potekal skoraj brez zapletov; omeniti velja le trenutek, ko je v dvorano zašel "Beco". Za tiste, ki ga ne poznate, naj pojasnim, da gre za edinega šentjurskega klošarja. Prikradel se je v gasilski dom in z glasnimi komentarji opazoval partije. Šah mu sicer ni tuja igra, saj je včasih zahajal v prostore šentjurskega kluba, a so ga organizatorji zaradi njegove prevelike vneme vseeno morali odstraniti.



M. Drobne med opazovanjem derbija turnirja med S. Jazbinškom (levo) in M. Črepanom

Tekmovanje se je zaključilo v nedeljo, 5. 12., s podelitvijo nagrad. Nagradni sklad je bil tokrat precej zajeten, saj so praktične nagrade dobili prav vsi udeleženci turnirja. K temu strmi organizatorji vsako leto. Najboljših šest si je razdelilo denarni sklad, ki pa ni bil prevelik, saj z višjimi denarnimi nagradami po besedah Drobnetov privabiš "lovce na nagrade", kar bi pokvarilo zasnovo turnirja. Posebne nagrade so si razdelili še najboljši mladinec, mladinka in ženska.

O turnirju in vtisih po njem sem se na kratko pogovoril z Marjanom Drobnetom. S turnirjem je zadovoljen, saj je izpadel točno tako, kot si ga je zamislil. Udeležba ga je celo pozitivno presenetila. Na vprašanje, zakaj se turnir imenuje po A. M. Slomšku, v zadnjem času zelo popularnem imenu, je odvrnil, da so iskali znane zgodovinske ponkovške osebnosti, ki bi bile kakorkoli povezane s šahom. Tako so izbrskali, da je Slomšek po nekaterih virih rad igral ali vsaj opazoval šah,

in so se odločili za njega. Da ne bo pomote – turnir nosi njegovo ime že od vsega začetka. Namen turnirja je sicer nuditi mladim priložnost igranja, ker v celjski regiji že več kot desetletje kronično primanjkuje podobnih tekmovanj, za razvoj mladega igralca pa je zelo pomembno, da veliko igra. V prihodnjem letu razmišljajo celo o širitvi prireditve na tri turnirje. Prvega bi izpeljali v spomladanskem, drugega v poletnem, tretjega pa v jesenskem času. Nagradnim skladom posameznih turnirjev bi dodali še skupni nagradni sklad, ki bi se razdelil med najboljše udeležence vseh treh turnirjev skupaj. Vsekakor zanimiva in ambiciozna zamisel, ki je vredna premisleka. Zanimalo me je tudi, zakaj je ŠD Ponikva turnir organiziralo v Šentjurju. Glavna razloga sta po Drobnetovih besedah dva: možnost prenočišča v neposredni bližini dogajanja in seljenje po okoliških krajih, da udeleženci vsaj malo spoznajo naš okoliš. Turnir A. M. Slomška se tako igra vsako leto drugje, vedno pa v bližnji okolici Ponikve ali vsaj Šentjurja.

5. mednarodni turnir A. M. Slomška je tako za nami. Zaznamovalo ga je lepo število udeležencev, pestra konkurenca in nenazadnje soliden uspeh domačinov. Zmaga je sicer spet odšla na "tuje", smo pa letos zato dobili drugouvrščenega igralca. Presenetilo je tudi zanimanje, ki so ga pokazali Šentjurčani za turnir. Prvič je bilo v našem mestecu moč videti, da se prebivalci zanimajo tudi za kraljevsko igro, kar daje organizatorjem še dodatno vzpodbudo za naprej.

Vrstni red: 1. Črepan (7,5), 2. S. Jazbinšek, 3. Lesjak (oba po 7), 4. Skok (6,5), 5. G. Novak, 6. Drobne, 7. Pešec (vsi po 6), 8. Mazej, 9. Florjančič (oba po 5,5), 10. Gazvoda..., 15. Četina (oba po 5), 17.-18. Streicher, 19. Plahuta (oba po 4,5), 24. Vengušt, 26. V. Jazbinšek (oba po 4), 27. Vrankič (3,5), 33. Zorič (2,5), 35. Jernej (2) in 36. Sikole (1). Najboljši mladinec je bil Jernej Mazej, najboljša in hkrati edina mladinka Ksenija Novak, naziv najboljšje ženske pa je, kot smo že omenili, pripadel Veri Jazbinšek.

Na koncu bi se organizatorji radi zahvalili vsem sponzorjem in tistim, ki so kakorkoli pomagali pri organizaciji, še posebej pa KS Ponikva, Puser Petru s.p. in Zasebni zobozdravstveni ordinaciji Milan Perhoč iz Šentjurja. [sg]



NAGRADNA KRIŽANKA

										NOILI- NEKD. SLOV. OPERNI PEVEC	GESLO	BOLEZEN ŽELEZA	REKA NA POLJSKEM	ZNANOST O ŽIVIH BITIJH	ČRKA GRŠKE ABECED	LITER	SVOJILNI ZAIMEK	KRAJ V FRANCIJI	JINK- VLEČI ZA NOS PO ANGL.
										ŽEL POSTAJA PRI ŠENTJURJU									PRIKRITJE
										OSEBA GRŠKE MITOLOGIE						UMETNOST OBRAMBE ... JITSU			
										DOK V GR. MORJU SARIA						ESTONEC			
										1000 kg		ZVEZA DRŽAV GARAŠANIN ILUA							
										KRAJ PRI LJUBLJANI ZAH. POKR. KITAJSK			REKA V ROMUNIJ				EDWARD JENNER		
																	ZAČ. ČRKA IMENA		
SESTAVIL: FRANC PEŠEC	SLOVENSKA TISKOVNA AGENCIJA	KAZALNI ZAIMEK	KNJIGA FOTOGRAFIJ (MN.)	SLOV. OPERNI BARITO- NIST (JOSIP)	KELVIN	EPSKA PESNITEV	ZAJEDALCI VELIKA REKA						VISOKA OPICA						
													KARAT						
SEKRETAR FIBE (BORA)												ZDRAVILU PR. MALARIJI NASPROTNOST OD SVETLOB.						ŽENA TE- BANSKEGA KRALJA V GR. MIT.	PREBIVALKA KARANTANJE
ORGANIZEM ŽIVIH BITIJ					DRGETANJE								JOULE		VLEČI ZA NOS (ANGL.)				
													ZAJC IVAN		PAR, DUET				
AVSTRIJA		BIZMUT			AMPER		NEKDAJ HMEJARSKI GIGANT									AMERIŠKA OBV. AGENC.			
		PRODAJALEC ČASOPISOV			NEKD. CERKV. SODIŠČE		SPANEC									NOTRANJE ZADEVE			
UIGHUR- POKRAJINA NA KITAJSKEM	NOSAČ NA KITAJSKEM PRIPRAVA ZA PREGLED VAGINE					DRUGO IME ZA FINSKO								TOVARNA ORODJA ZREČE					
						ROK								VEZNIK					
KOMUNI- STIČNA INTERNA- CIONALNA												POZABLJENJE							
												NEKDANJI KAZAŠKI POVELJNIK							
OLIVER (LJUBKOV.)				ANGLEŠKO MOŠKO IME			TRITIJ			ANTON AŠKERC						MESTO V OKLAHOMI V ZDA	IND. RASTLINA		
							AVSTRALSKI NOG. HAJDUKA (JOSIP)			MEDMET							ŠTEVNIK		
LONG PLAY			11. ČRKA ABECED	VINKO ROVŠNIK			REKLAMNI OGLAS								APETIT				TESLA
				NESTRO- KOVNJAK			PREDLOG								OGLJIK				
GESLO																		AR	
																		KISIK	
ORANJE			M. IME									RIMSKA 1000			LIRA		OS. ZAIMEK		
			STARA PREST. BABILONIJE									KAZALNI ZAIMEK			JOHN KENNEDY		KRANJ	ERJAVEC IVAN	
NEKDANJI RUSKI VODITELJ							GESLO (NAD.)											KALIJ	
																		RIMSKA 100	
VANDOTOV JUNAK						KRAJ ZADNJE BITKE POHORSKEGA BATALJONA													
						POLMER	NAJUŽN. DEL J. AM.												
UREJATI POLJE								PREDLOG											
						ZAČETEK ABECED		KEMIČNI ELEMENT											
FOSFOR		DAJATEV																	
		POŠKODBA TKIVA																	
OISSEL- KRAJ V FRANCIJI	RECIPE		PREDLOG			ŠKOT (ANGLEŠKO)													
	KOMERCI- ALNA TV		KURIR			SANJE													
ZANKA					POSODE ZA VINO														
					ILJIČ ČAJKOVSKI														
OSEBNI ZAIMEK				NAPIS NA KRISTUSOVEM KRIŽU														ŠPANJA	
				ALT															
GESLO (ZAKL.)																			



Nagrade za pravilno rešeno križanko iz prejšnje številke podeljuje podjetje PC servis. Trije srečni izžrebanci so: Marko Lesnika iz Ponikve, Ivan Zapušek iz Gorice pri Slivnici in Petra Zupančič iz Šentjurja. Čestitamo! Nagrade lahko dvignete na sedežu Šentjurskih novic (D. Kvedra 11) v ponedeljek, 27. 12. 1999, od 9. do 11. ure.

Lahko bi bilo res...

Na občini ne bo težav z računalniškim hroščem

Po izjavi župana na občini nimajo nobenega strahu pred grozečo računalniško moro 2000 - računalniki na kuglice so neverjetno odporni na takšne žuželke.

Rožice cveto vesele...

Nič čudnega ni, da so v mandatu sedanjega predsednika sveta KS Šentjur posadili toliko lepih rožic, kajti predsednik je hkrati tudi šef stranke, ki ima s sajenjem rožic daleč največ izkušenj.

Nadaljevanje vica, ki kroži

Ni res, da bi bila podžupan Čokl in župan Malovrh še na polici, če bi otroke prodajali v trgovinah. Zaradi prekoračenega roka uporabe bi jih škartirali inšpektorji EU.

Zgodovina je naša učiteljica

Kako se časti država in nacija, si naši odgovorni kadri na občini in KS lahko praktično ogledajo na razstavi o zgodovini šentjurskega šolstva na Upravni enoti: toliko zastav (s kljukastimi križi), kot jih na eni od fotografij viši samo s šolskega poslopja, naši funkcionarji še videli niso, kaj šele da bi jih ob kakšnem državnem prazniku razobesili po Šentjurju.

Miklavž je že senilen

Vsaj tisti edini, ki se je uspel izmotati iz cerkvenih spon in je briljiral pred Resevnino samopostrežbo: vse je zelo lepo povedal, le tisto, da prihaja iz nebes in da morajo otroci pridno moliti, mu je povsem ušlo iz spomina.

Rasna nestrpnost v občinskem svetu

Svetnik SKD Robert Maruša, ki direktorico občinske uprave Brigito vztrajno imenuje z njenim deklškim priimkom, se je nehote izdal: "Nemogoče se je navaditi na Škobernete v Hruševcu."

Pravica za vse

Lastnik znanega nočnega kluba v Hruševcu bo s pomočjo sodišča razselil vse neposredne sosedse; gostje, zlasti tisti iz jutranjih ur se pritožujejo, da smrčanje, ki se širi iz okoliških domov, nevzdržno moti vzušje v klubu.

Upanje v znamenju številke tri

Tri tedne po roku izgradnje težko pričakovane šole na Prevorju je bila uradna otvoritev, tri tedne za tem blagoslovitev, tri mesece kasneje so otroci še vedno hodili v staro šolo. Da se bodo najkasneje v tretjem tisočletju vanjo tudi preselili, zagotavlja triperesna deteljica Malovrh - Peperko - Mestinšek.

Župan ljubi šport

Iz tabora košarkarjev Kemoplasta prihajajo zelo vroče novice: za naslednjo sezono naj bi se okrepili z zelo obetavnim centrom. Kot smo izvedeli, je le še vprašanje časa, kdaj bo župan podpisal pogodbo.

Evo Müller bi kap

Ob nedavnih kolinah, ki so jih organizirali gasilci iz Gorice, prašič ni bil "hin" od noža mesarja Duškota, ampak, po vsej verjetnosti, od pljučnice, ki jo je "fasal", ko so ga krepki gasilci dobre pol ure držali na mrzlih tleh. To, da je mesar "piknil" prašiča točno v srce, nihče ne dvomi.

Biologija tudi v politiki

Zaradi nadležnih vprašanj, ki na sejah občinskega sveta prihajajo s strani ženskega dela sveta, občinska garnitura javno razglša, da opazajo, da postajajo ženske po 30. letu neznansko sitne.

Čestitka za novo leto 2000

Vedno Vaš župan in poslanec Jurij Malovrh

Nadaljujemo z izbiranjem športnika leta

Zaradi bolj medlega odziva bralcev na akcijo izbiranja športnika leta smo se hočeš nočeš morali odločiti, da še za mesec dni podaljšamo čas glasovanja. Vabimo bralce in pa zlasti še vse občane, ki jim šport predstavlja delček življenjskega stila, da nam pomagajo pri popularizaciji naših športnikov. Svoje favorite razvrstite od 1. do 3. mesta na priloženi glasovnici. Pri tem upoštevajte, da je kandidat ali kandidatka športna osebnost, da prihaja iz naše občine in da je imela v iztekajočem se letu rezultatske uspehe. Glasovnice nam vrnite najkasneje do 20. januarja 2000 na naslov **Šentjurskih novic, Dušana Kvedra 11**. Slovesna razglasitev najboljših po izboru bralcev ŠN in tudi po strokovnem izboru športne zveze Šentjur bo v začetku meseca februarja. Na javni prireditvi bomo izžrebali tri glasovalce, ki bodo prejeli praktično nagrado.

Še enkrat na kratko pogledjmo, kdo so kandidati za športnika leta, ki smo jih predstavili v prejšnji številki ŠN. **Vladislav Brečko** je igralec malega nogometa in z 42 goli najboljši strelec šentjurske rekreativne lige. **Tanja Mihevc** že dolga leta zaznamuje našo žensko košarko, tako s svojimi igrami kot odnosom do dela in osebnostjo. **Frederik Kolenc** je septembra postal svetovni ekipni podprvak v taekwondoju in s tem dosegel enega največjih uspehov v zgodovini šentjurskega športa.

GLASOVNICA ZA ŠPORTNIKA OBČINE ŠENTJUR ZA LETO 1999

Glasujem za: 1. _____ (3 točke)
2. _____ (2 točki)
3. _____ (1 točka)

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Martina Ratej je ena najboljših metalk kopja v Sloveniji med mladinkami, ki kljubuje težkim pogojem za treninge in dosega izvrstne rezultate. **Nataša Oset** in **Ivan Kukovič** sta atleta, tekača na srednje oziroma dolge proge. Nataša je med drugim državna prvakinja v krosu med mladinkami, Kukovič pa je zmagal na mednarodnem maratonu na Ptuj. **Boštjan Kočar** je član prve petorke šentjurskega kluba in izstopa s svojim odnosom do dela. **Uredništvo**

Z evropskega prvenstva v krosu

Bilo je v Velenju, 12. decembra, nastopila pa sta tudi dva atleta AK Koval Šentjur: Klemen Laurenčak med mladinci in Nataša Oset med mladinkami. Na izredno težki in blatni progi je Klemen odstopil, imel je tudi težave s kolenom, Nataša pa je z malim zaostankom za zmagovalko, vsega minuto in pol, med preko stotimi tekmovalkami zasedla 64. mesto. Bila pa je najboljša med Slovenkami. Njen čas pa šele prihaja, saj bo še dve leti mladinka in ima realne možnosti, da se v prihodnjih letih približa do prve tretjine tekmovalk.

V. Artnak

Šentjurčanke nadaljujejo s prvenstvom

Po krajšem počitku so imele mladinke ŽKK Šentjur ponovno tekmo. Tokrat so igrale v Ljubljani proti močni ekipi Slovana, kateri so se predvsem v prvem polčasu dobro upirale. Bile so popolnoma enakovredne nasprotnik, saj so imele Ljubljančanke ob polčasu le štiri točke prednosti. V drugem delu pa so Šentjurčanke popustile. Igralke Slovana so predvsem iz protinapadov vse bolj višale razliko, do končne zmage z 79 : 41.

Ekipo mladink je zaradi odsotnosti trenerja Bojana Mackoška vodil Jani Čede, sicer novi trener pionirk. Čede je izkušen in priznan trener, ki je dolga leta z uspehom delal v Celju. Pionirsko ekipo je doslej vodil le na prijateljski tekmi s Trbovljami, kmalu pa jo bo tudi v prvenstvu.

Ekipo kadetinj, ki jo še vedno vodi Andreja Zdovc, je v zadnjem obdobju zabeležila zmago in poraz. Dekleta so najprej doma ugnala Triglav iz Kranja, nazadnje pa so gostovala v Domžalah. Šentjurčanke so večji del tekme vodile, vendar jim je na koncu zmanjkalo moči, tako da so tesno izgubile z rezultatom 64 : 62. Na zadnjih tekmah je v njihovi igri vendarle opaziti napredek, tako da lahko pričakujemo še kak uspeh.

Zadnjo tekmo letos bodo igrale mladinke. In sicer bodo gostovale v Ljubljani, kjer se bodo v zaostali tekmi pomerile z Ilirijo. Potem bodo igralko spet malo počivale in si med prazniki nabrle novih moči, da bodo lahko v prihodnjem letu beležile nove zmage.

Maša Kladnik



OGNJEMET



*Z željo, da se vam izpolni vsaj
ena od skritih želja, da v
prihajajočem letu najdete
sebe, svoj notranji mir, vas
bomo malo čez polnoč
pozdravili z veliko svetlobe.*



**Ognjemet bomo 1. 1. 2000 ob 00.15 izvajali iz smeri
Rifnika, v primeru slabše vidljivosti pa z dvorišča
Akvonija. V zelo slabi vidljivosti bo preložen.**



Mercator

Celje - skladišče

D-Per

18/1999



5000007525, 12

COBISS 0

*Najboljši prazniki,
dva tisoč želja!*



50 let
Mercator

Mercator Jelša, d.d.